

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

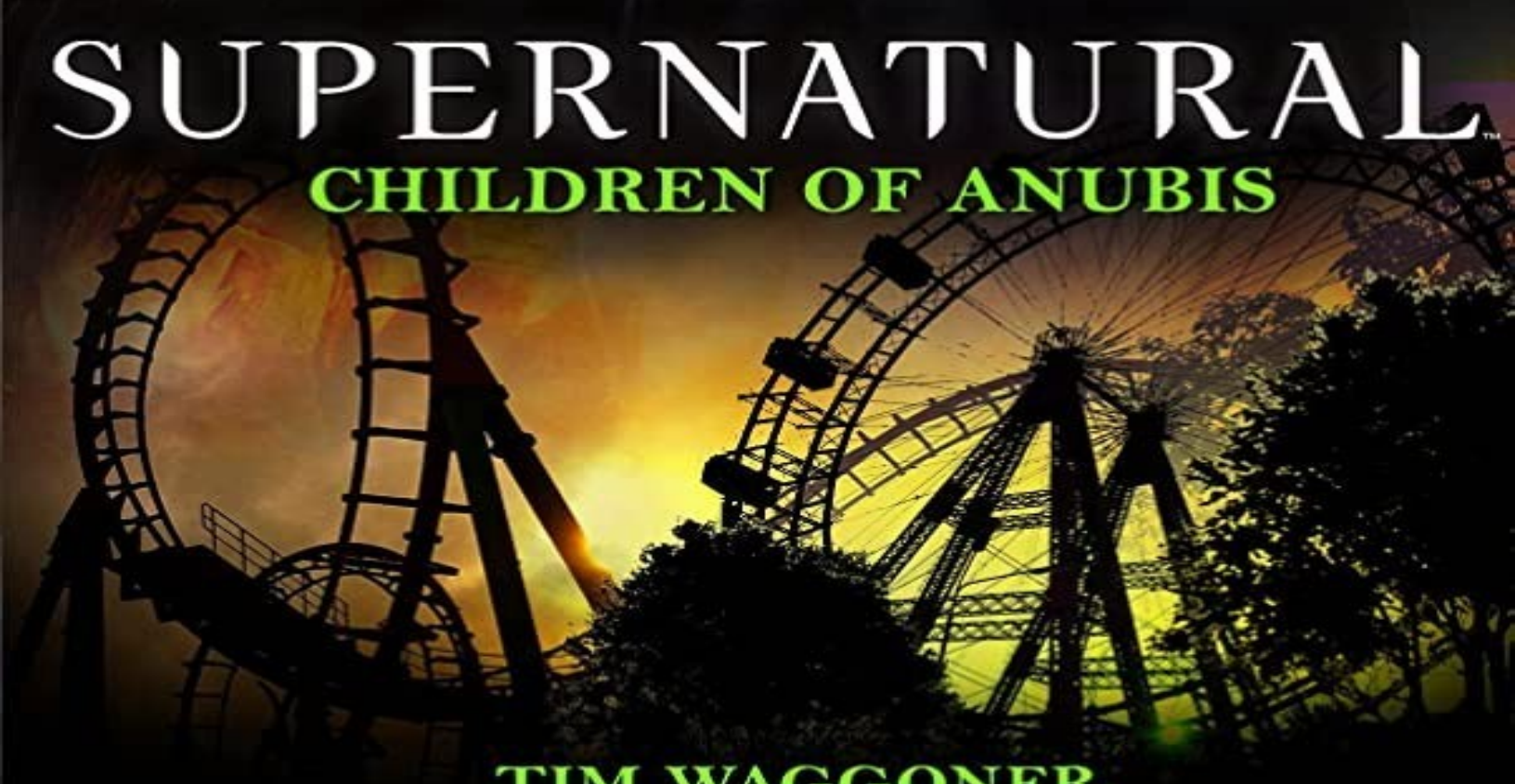
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

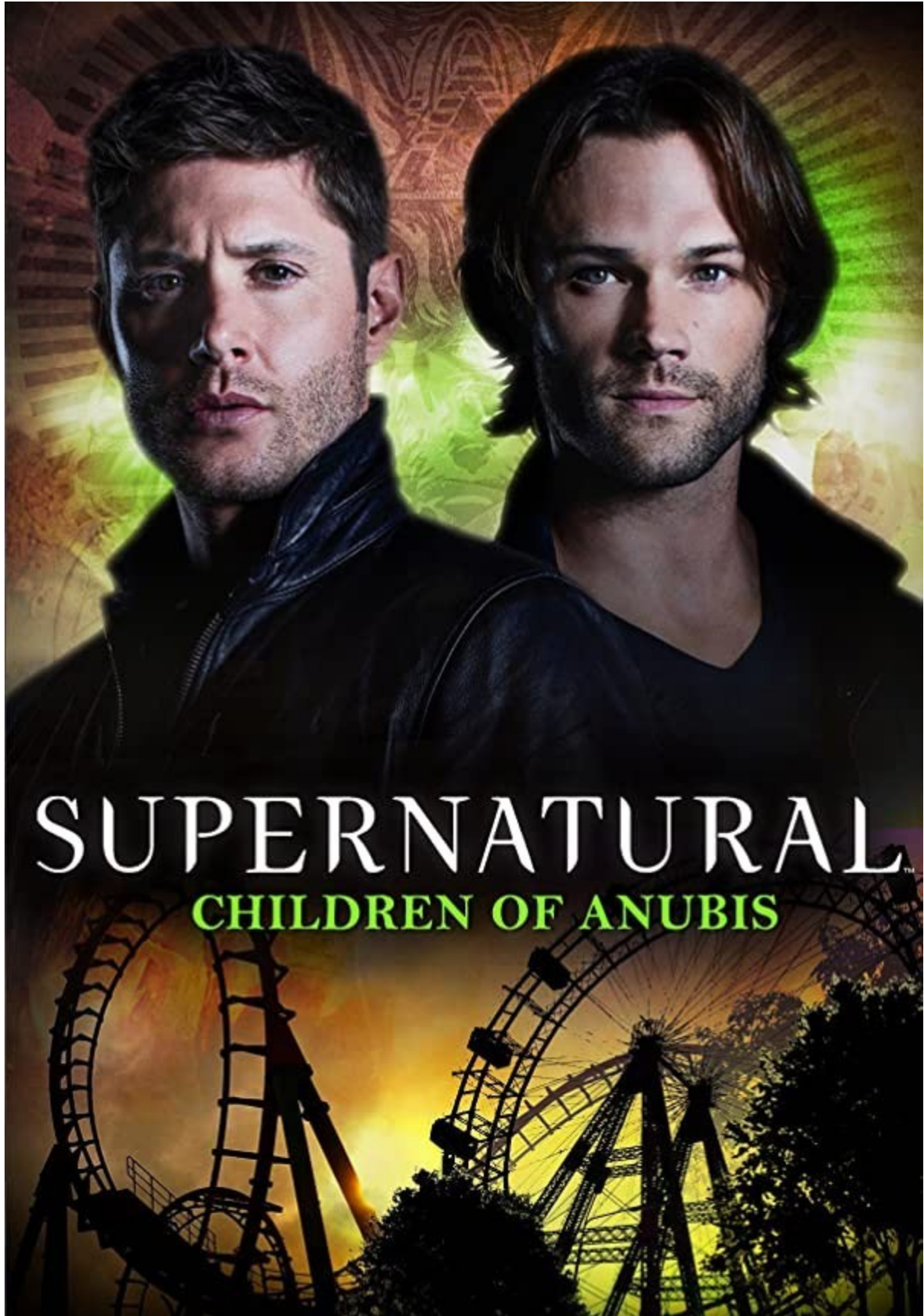
SUPERNATURAL

CHILDREN OF ANUBIS

TIM WAGGONER

BASED ON THE HIT TV SERIES *SUPERNATURAL*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Titan Books'da temin edilebilir

tan Başlık Sayfası

Telif Hakkı

İthafı

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

Onbir

Oniki

On Üç

On Dört

On Beş

On Altı

On Yedi

Onsekiz

Ondokuz

Dokuz Yirmi

Yirmi Bir

Yirmi İki

Yirmi Üç

Yirmi Dört

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Yirmi Yedi

Yirmi Yirmi

Sekiz Otuz

Otuz Otuz

İkiBir

Teşekkür Yazar

Hakkında

SUPERNATURAL™

ANUBİS'İN ÇOCUKLARI

TITAN BOOKS'TAN DA TEMİN EDİLEBİLİR:

Supernatural: Me Unholy Cause

tarafından Joe Schreiber

Supernatural: Bir Yıl Geçti

Rebecca Dessertine tarafından

Doğüstü: Oğulların Savaşı

Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

Doğüstü: Ejderhanın Kalbi

Keith R. A. DeCandido tarafından

Supernatural: Coyote'nin Öpücüğü

tarafından Christa Faust

Doğüstü: Gece Terörü

tarafından John Passarella

Doğüstü: Geçiş Töreni

tarafından John Passarella

Supernatural: Taze Et

tarafından Alice Henderson

Doğüstü: Etten Oyulmuş

Tim Waggoner tarafından

Doğaiüstü: Soğuk Ateş
tarafından John Passarella

Supernatural: Mythmaker
Tim Waggoner tarafından

Doğaiüstü: Her Zamanki Kutsallarım
tarafından Yvonne Navarro

Supernatural: Joyride
tarafından John Passarella

SUPERNATURAL™

ANUBİS'İN ÇOCUKLARI

TIM WAGGONER

Eric Kripke tarafından yaratılan SUPERNATURAL

TİTAN KİTAPLARI

Doğüstü: Anubis'in Çocukları

Baskı ISBN: 9781785653261

E-kitap baskısı ISBN: 9781785653285

Titan Books tarafından yayınlandı

Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü

144 Southwark St, Londra SE1 0UP

İlk baskı: Nisan 2019 10 9

8 7 6 5 4 3 2 1

Telif Hakkı© 2019 Warner Bros. Entertainment Inc.

SUPERNATURAL ve ilgili tüm karakterler ve unsurlar Warner Bros. Entertainment Inc. şirketinin ticari markalarıdır ve © Warner Bros.

WB SHIELD: ™ & © WBEI. (s19) TIBO41706

Kapak görselleri: Kapak fotoğrafı© Warner Bros. Entertainment Inc.

Önceden bilgi, haberler, yarışmalar ve özel teklifleri çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki Titan haber bültenine kaydolun: www.titanbooks.com

Supernatural dizisindeki karakterler hariç olmak üzere, bu yayın, içeriği veya referansları da dahil olmak üzere, burada atıfta bulunulan herhangi bir üçüncü şahıs, kurum veya ürün tarafından hazırlanmamış, onaylanmamış, desteklenmemiş veya lisanslanmamıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu başlığa ait CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

Bu D.J. Qualls için. Parti !

TARİHÇİNİN NOTU

Bu roman 12. Sezon "The One You've Been Waiting For" bölümünden sonra geçiyor.

BİR

Clay Fuller karanlık ormanda koşarken yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. Dallar çıplak kollarına çarpıyor, acıtıyor ve kan akıtıyordu. Acıyı zar zor fark etti. Önündeki birkaç dakikayı atlatmaya odaklanmıştı.

Kalbi kulaklarında gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Duyabildiği diğer tek şey, ağaç gövdelerinden kaçarken ve ayaklarını çalılıklara dolamamaya çalışırken yaprakların çırpınışıydı. Ayağı takılıp düşerse, ölmüştü. Ama biraz bile yavaşlarsa, o da ölecekti.

Yaparsan da yapmazsan da lanet olsun, diye düşündü. Bu rahatlatıcı bir gözlem olmaktan çok uzaktı.

Indiana'da Kasım ayının başlarıydı ama gece havası kış soğuğu gibiydi. Etrafindaki ağaçlar ay ışığının çoğunu engelleyen bir gölgelik oluşturuyordu. Vücudu titriyordu ama soğuktan mı, korkudan mı, yoksa her ikisinden de mi, bilmiyordu. Bilmediği başka bir şey daha vardı: hangi yöne doğru koşuyordu. Ormanın derinliklerine *doğru* koşuyor olabilirdi ve eğer durum buysa, gerçekten boku yemişti.

Koşmaya devam etti ama adrenalin etkisini yitirmeye başlamıştı ve bacaklarını demirden ağırlıklar gibi hissediyordu. Her adım bir effort oldu. Buna rağmen

yavaşlamaya başladı.

Hayır! diye düşündü. *Hayır, , hayır, hayır!*

Peşinden duyamıyordu ama *hissedebiliyordu*. Sanki biri -birçok biri- onu izliyormuş gibi ensesi karıncalandı. Görüşünün kenarlarında hızlı hareketlerin anlık görüntülerini yakaladı. Ama ne zaman dönüp baksa hiçbir şey göremiyordu.

O zaman ilerlemenin kolaylaştığını fark etti. Ağaçlar burada daha azdı ve birbirinden daha uzaktaydı, çalılar da daha seyrekti. Ormanın sınırına yaklaşıyordu. Rahatlama o kadar güçlüydü ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. İlerlemeye devam etti, artık yorgunluk hissetmiyordu. Neşeliydi ve vücudu artık havanın kendisi kadar hafif görünüyordu. Başaracaktı! Tek yapması gereken ormandan çıkmaktı ve her şey sona erecekti. Özgür ve daha da önemlisi hayatta olacaktı.

Zemin yukarı doğru eğimliydi ve tepenin üstündeki sırtı kaplayan siyah asfaltın kenarını görebiliyordu. Bir yol. Hangisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama önemi de yoktu. Ormandan çıkmak ormandan çıkmaktı. Yola ulaştığında güvende olacaktı ve bir yön seçip yürümeye başlayacaktı. Eninde sonunda biri gelecekti.

İlki saldırdığında tepeyi yarılarmıştı. Sol gözünün ucuyla karanlık bir hareket bulanıklığı yakaladı ve ardından sol omzunda sert bir darbe hissetti. Darbe onu ama ayakta kalmayı başardı. Bir an sonra acı onu vurdu, dişlerini sıkmasına ve tıslayan, acılı bir nefes almasına neden olan beyaz-sıcak bir ısırap. Omzuna hızlıca bir göz attı ve gömleğinin parçalandığını ve vücudundaki bir dizi derin kesikten kan aktığını gördü. Onu etiketleyen yaratıktan hiçbir iz yoktu. Kaybolmuş gibi görünüyordu ama diğerleriyle birlikte hâlâ orada olduğunu biliyordu. Onu her an yere serebilirlerdi, öyleyse neden...

O zaman anladı. Onunla oynuyorlardı.

Dehşet beraberinde yeni bir adrenalin patlaması getirdi. Acımasız bir kararlılıkla yamaca saldırdı. Bu onun son şansıydı. Bu kez hiçbir şey görmedi ama sağ baldırında bir darbe hissetti ve bacağı altında ezildi. Sertçe yere düştü, darbe ciğerlerindeki nefesi kesti. ateş alev alev yanıyordu. Aşağı bakıp bacağına ne yapıldığını görmek istemedi. Ayrıca, spor ayakkabısını dolduran kan miktarına bakılırsa, yaranın ne kadar ciddi olduğunu anlamak için bakmasına da gerek yoktu. Yara derin, deri yırtılmış, kaslar açığa çıkmış, parçalanmış olmalıydı.

Enerji dalgası geldiği gibi hızla azaldı, onu güçsüz ve titrek bıraktı. Gözlerini kapatıp dinlenmekten başka bir şey istemiyordu. Ama bunu yaparsa, bir daha asla açamayacaktı. Dişlerini sıktı ve sürünmeye başladı. Hırıltılar duyduğunda neredeyse yola ulaşmıştı. Başta yumuşaktı ama hızla yükselmeye başladı. Sesler farklı yönlerden geliyordu -sağından, solundan, arkasından- ve avın bittiğini anladı.

O zaman görüş alanına girdiler. Üç kişilerdi: ikisi erkek, biri dişi. İlk bakışta insan gibi görünüyorlardı ama sonra hayvani dişlerini, kıvrık pençelerini ve hayvani gözlerini fark etti - vahşice bir beklentiyle parlayan gözler. Duruşları insan ve hayvanın ürkütücü bir karışımıydı. İki ayakları üzerinde duruyorlardı ama kamburlaşmışlardı, başları öne eğikti, burun delikleri havayı kokladıkça açılıyordu. Pençelerini hazır tutuyorlardı, parmakları seğiriyordu.

Clay hiçbir zaman dindar bir insan olmamıştı. Bu yaşamın ötesinde ne olabileceğini, eğer bir şey varsa, hiç düşünmemişti. Eğer öbür dünya diye bir şey varsa, bunu öldükten sonra öğreneceğini düşünmüştü. Ama şimdi, hırlayan ağızlarından köpüklü salyalar damlayan bu üç canavara bakarken, ölümden sonra bir yaşam olmadığını umuyordu. Eğer bir Cennet ve Cehennem varsa, hangisine gideceğine dair iyi bir fikri vardı.

Üç canavar ona doğru koştu. Çığlık attığında, sesi kilometrelerce öteden duyulabiliyordu.

Amos Boyd, kapısında *Boyd Fix-It* yazan, beyzbol şapkası takmış ve elinde İngiliz anahtarı tutan gülümseyen bir karikatür balıkla birlikte, kamyonetiyle Brewer Yolu'nda gümbür gümbür ilerliyordu. Altmışlı yaşlarında incecik bir adamdı - son üç yıldır duldu - ve zamanının çoğunu çalışarak geçiriyordu. Bu onu meşgul ediyordu, bu yüzden Emily'sini ne kadar özlediğini düşünmüyordu. Kendine karşı dürüst olmak gerekirse, hâlâ tamirci ve ufak tefek işlerle uğraşıyordu, çünkü çoğunlukla konuşacak insanları oluyordu. Köprü Vadisi'nin eteklerindeki küçük evinde yalnız kalabiliyordu.

Amos, Biddie'nin lokantasında akşam yemeğini yeni bitirmişti ve bir müşteriye yeni bir lavabo kurmak için komşu kasaba Cradock'a gidiyordu. Geç saatlere kadar çalışmayı umursamıyordu. Meşgul olmayı seviyordu ve ayrıca başka ne işi vardı ki? Otoyola çıkmak yerine Brewer Yolu'nu kullanmayı tercih etmişti. Brewer geniş bir ormanlık alandan geçiyordu ve buldukça, özellikle de yaprakların turuncular, kırmızılar ve kahverengilerden oluşan bir cümbüşe dönüştüğü sonbaharda bu yolu kullanıyordu. Arabayı sürücü camını kısmen indirerek sürüyor, serin gece esintisinin tadını çıkarıyordu. Emily açık havayı çok severdi. Buradan geçerken kendini hep ona yakın hissedirdi, sanki yolcu koltuğunda oturmuş, etraflarını saran güzelliğe gülümsüyormuş gibi.

Karısını düşünüyor ve her neredeyse onun da kendisini düşündüğünü umuyordu ki, ormandan bir adam fırladı ve önündeki yola indi. Amos ayağını frene bastırdı ve kamyonu kayarak dururken direksiyonu daha sıkı kavradı.

"Ne oluyor be?"

Amos konuştuğunun farkında değildi. Yaşadığı şok yüzünden sinirleri gerilmişti ve sağlıklı düşünemiyordu. Adamın neden bir mancınıktan fırlatılmış gibi ormanın içinden uçarak geldiğini hemen sorgulamadı. Adamın neden ayağa kalkmayıp sırtüstü yattığını ve ona baktığını da merak etmedi.

gökyüzüne bakıyordu, gözleri kocaman açılmıştı, ağzı sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi açılıp kapanıyordu ama hiçbir kelime çıkaramıyordu. Adamın giysilerinin paramparça olduğunu ve tepeden tırnağa bir tür kalın kırmızı boyayla kaplı olduğunu fark etti ama Amos'un adamın ormanda bu kadar boyayı nereden bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

O anda beyni harekete geçti ve ormandan yola atlamış -hayır, fırlatılmış- ağır yaralı bir adama baktığını fark etti. Tam 911'i aramak üzereydi ki ormandan üç kişi fırladı. Hızlı bir zarafetle hareket ediyorlardı ve Amos ilk başta onların kurt ya da dağ aslanı gibi büyük hayvanlar olduğunu düşündü. Ama üçü yere düşmüş adamın etrafında toplanıp farların ışığında aydınlandıklarında Amos onların insan olduğunu gördü. Bir nevi. Dişlerinden ve uzun pençelerinden kan damlıyordu -şüphesiz adamın kanı- ve saldırmaya hazır hayvanlar gibi duruyorlardı. Bakışlarını Amos'a diktiler, canavar gözleri parlıyordu, dudakları dişlerini daha iyi göstermek için geriye çekilmişti. Boğazlarından alçak sesle hırladılar, derin ve tehlikeli bir uyarıydı bu. *Mis bizim avımız. Mesafenizi koruyun.*

Amos telefonunu yanındaki koltuğa bıraktı, torpido gözünü açtı ve Smith & Wesson tabancasını çıkardı. Sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve hedeflerini daha iyi görebilmek için dışarı çıktı. Aracının önüne çıktı ve silahını kaldırdı.

"Ondan uzak dur!"

Amos'un ağzı ve boğazı kurumuştı. Sözleri bir komuttan çok bir mırıltı gibi çıkıyordu ama silahı tutan o olduğu için bunun önemli olmadığını düşündü.

Üç deli hırlamaya devam etti ama adamlar hareketsiz kalırken kadın ona doğru yürümeye başladı. Hayır, yürümüyordu, sinsî, bir hayvan zarafetiyle hareket ediyordu. Amos kadını geri çekilmesi için uyarmak üzereydi.

Ateş edecekti ama sonra dişlerini ve pençelerini gördü -bu sefer *gerçekten* gördü- ve insanlık dışı, aç gözlerini ona dikti.

Hiç düşünmeden art arda üç el ateş etti. Biri omzuna, biri karnına, biri de göğsüne. Her mermi ona çarptığında küçük *oof* sesleri çıkardı, ancak her yaradan kan fişkirirken, olması gerektiği kadar fazla değildi.

Kadının hayvani gülümsemesi iğrençti ve Amos'un kahkaha olduğunu anladığı bir köpek sesi çıkardı. Kadın ona doğru ilerlemeye devam etti ama erkeklerden biri hırlayınca kadın durdu. Keskin dişlerini gıcırdattı, ellerini sıkıp açarken pençeleri birbirine çarptı, sıktı ve açtı, sanki adamın boğazını parçalamamak için tüm iradesini kullanıyordu.

Bir süre daha öyle durdular -kadın hırlıyordu, Amos silahını ona doğrultmuştu- ve sonra bir kez daha ateş etti. Mermi kadını ıskaladı ve sonra Amos'un gözlerinin takip edebileceğinden çok daha hızlı hareket ederek arkasını döndü ve arkadaşlarına doğru koşmaya başladı. Pençeli elini yaralı adamın göğsüne daldırarak son bir kez çığlık atmasına neden oldu ve hâlâ atmakta olan kalbini kalın bir kan püskürterek çıkardı. Sonra kadın ve iki adam ormanda gözden kayboldular ve Amos'u yolda, silahı hâlâ havada, vücudu titrer halde, sadece birkaç adım ötede yatan taze bir cesetle bıraktılar.

İki

"Dostum, Hitler'i öldürdüğüme *hala* inanamıyorum!"

Sam Dean'i duyan biri olup olmadığını anlamak için küçük lokantanın çevresine hızlıca bir göz attı. Orada altı kişi daha vardı; bir anne ve iki küçük çocuğu, yetmiş yaşlarında bir çift ve kahverengi üniformalı bir teslimat şoförü ama sadece anne onlara doğru baktı. Sam ona mahcup bir gülümseme verdi ve omuz silkti. Kadın kaşlarını çattı ve arkasını döndü.

Sam kardeşine, "İç ses," dedi ama Dean sadece sırtıttı, hâlâ yeni bitirdikleri davanın heyecanını yaşıyordu. Ya da belki de önündeki masada duran bir dilim turta onu heyecanlandırmıştı. Razzleberry Delight adında, çok katmanlı, meyve dolgulu, krema kaplı, şeker hastalarının en kötü kâbusu gibi görünen bir tatlıydı. Diğer müşterilerin hepsi de elma ve hindistan cevizi kreması gibi geleneksel favorilerden şekerlenmiş pastırma ve jalapeno veya pamuk şeker ve karamela girdabı gibi daha... *ilginç* kreasyonlara kadar turta dilimleri yiyordu. Sky-High Pies'in binlerce mil boyunca en iyi turtaları sunduğu söyleniyordu - en azından sloganları bunu iddia ediyordu. Sam daha güvenli bir seçim olan cevizli turtayı tercih etmişti ve bunun çok iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Belki de şimdiye kadar yediklerinin en iyisiydi. Herkes tatlılarının tadını çıkarıyor gibiydi, özellikle de Dean,

Sam'in turta kutusunda ölüm olarak düşündüğü şeyin ikinci parçasını yemeye başlamıştı bile.

Columbus'ta Thule ile uğraştıktan sonra Dean, Nazi büyücülerine karşı kazandıkları zaferi Sky-High Pies'i ziyaret ederek kutlamaları konusunda ısrar etmişti ve Sam ilk başta buraya gelmeye isteksiz da, son davalarından sonra normal bir şeyler yapmanın güzel olması dışında başka bir sebep olmasa da gelmelerine sevinmişti.

Bir süre sessizlik içinde yemeye devam ettiler. Dean son çatal dolusu Razzleberry Delight'ı ağzına attı, gözlerini kapadı ve iç geçirdi.

"Peki karar nedir?" Sam sordu. Turtasından hâlâ birkaç lokma kalmıştı ama onları bitirebileceğinden emin değildi. Eğer o bitiremezse Dean bitirirdi.

Dean gözlerini açmadan bir parmağını kaldırdı. Çiğnemeyi bitirdi, yutkundu, sonra gözlerini açtı ve gülümsedi.

"En iyisi. Turta. *Hiç*."

"Biggerson'inkinden daha mı iyi?"

Dean'in gülümsemesi kayboldu ve yüz ifadesi gerçekçi bir hal aldı.

"Bu zor bir soru." Bir an düşündü ve sonra "Sky-High Pies daha iyi" dedi.

Dean Sam'in tabağında kalan cevizli turtaya baktı. Sormadan yemeye başladı.

Sam gülümsedi. Hayatları düpedüz çılgınca olmasa da genellikle kaotikti ve Dean'in turta sevgisi gibi küçük şeyler bu çılgınlığın bir kısmını dengelemeye yardımcı oluyordu. Bu çok küçük, normal bir şeydi ama özellikle sonuncusu gibi bir davadan sonra onu bu kadar rahatlatıcı yapan da buydu. İyi bir parça turta gibi günlük zevkleri takdir etmek için ara vermeleri önemliydi.

"Bu turtadan sonra ne iyi gider biliyor musun?" Dean sordu.

"Daha fazla turta mı?" Sam sordu.

Dean sıırıttı. "Haksız değilsin ama ben bir fincan kahve içmeyi düşünüyordum. Buradan yaklaşık otuz mil ötede Josephine's adında küçük bir lokanta var, eyaletteki en iyi kahveyi oranın yaptığı söyleniyor. Belki oraya uğrayabiliriz ve-"

Sam'in telefonu çaldı ve Dean'in dikkati dağıldı. Bir e-posta uyarısı almıştı. Sam doğru parametrelere uyan bir haber bir yerde yayınlandığında onu uyarması için arama motorları kurmuştu. Bu mesaj da öyle bir uyarıydı.

Dean'in ifadesi ciddileşti. İşe dönme zamanı gelmişti. "Ne oldu? Başka bir dava mı?"

"Olabilir," dedi Sam. "Indiana, Bridge Valley'den bir haber."

Sam Dean'e birkaç gün önce bir kamyon şoförünün "hayvan gibi davranan" ve kurbanlarının kalbini alan üç kişinin karıştığı bir sakatlama cinayeti mahalline nasıl rastladığını anlatmaya devam etti. "Yerel şerif bunun bir tür tarikatın işi olabileceğinden şüphelendiğini söyledi," dedi Sam.

"Şeriatçı aptalın teki," dedi Dean. "Eğer kalp çalan hayvanlardan bahsediyorsan, kurt adamlardan bahsediyorsun demektir. Ve kulağa bir sürü olabilmemiş gibi geliyor."

"Elbette öyle," dedi Sam. Telefonunu kot pantolonunun cebine soktu. "Görünüşe bakılırsa o kakao beklemek zorunda kalacak."

"Bridge Valley buradan ne kadar uzakta?"

"Bilmiyorum. Sanırım birkaç saat," dedi Sam.

Dean ayağa kalktı. "Madem yola , ben de biraz turta alayım."

* * *

"Buna hazır olduğumdan emin değilim büyükbaba."

On beş yaşındaki Greg Monsour, üzerinde uzun, zayıf bir figürün yattığı ahşap bir masanın yanında duruyordu. Kafası bir köpeğinkine benziyordu; uzun bir burnu ve sivri kulakları vardı. Adam -her ne kadar Greg onu bir köpek olarak düşünmekte zorlansa da

tepeden tırnağa grileşen kumaş şeritlerine sarılmıştı. Bu Greg için sorun değildi. Bandajların altında ne olduğunu görmek gibi bir arzusu yoktu.

Büyükbabası ve büyükannesi masanın dibinde durmuş, ikisi de cesaretle gülümsüyordu. Nathan ve Muriel Monsour altmışlı yaşlarının başındaydı ve kısa boyluydular -Nathan 1.80'in sadece bir santim üzerinde, Muriel ise birkaç santim altındaydı. Saçları o kadar beyazdı ki neredeyse parlıyordu, özellikle de Mısır kökenli kahverengi tenleriyle kıyaslandığında. İkisi de zayıftı, neredeyse sağlıklı görüneceklerdi ama bu da aileden gelen bir özellikti, tıpkı boyları ya da boylarının olmaması gibi.

Nathan bir keresinde ona, "*İnsanlarımız bize geldiğimizi hatırlatmak için her zaman aç görünürler,*" demişti. Greg onun bu sözle ne demek istediğinden emin değildi ama hiçbir zaman sorma cesaretini gösterememişti. Ailesi geleneklere çok önem verirdi -onlarda bu neredeyse bir din gibiydi- ve yapılmaması gereken tek şey gelenekleri sorgulamaktı. Yaşlılara saygı gösterilmeli ve her konuda isteklerine itaat edilmeli, aile insanların dünyasından mümkün olduğunca ayrı kalmalı ve Anubis'i ayakta tutan ritüeller, bir şeyler korkunç bir şekilde yanlış gitmesin diye mutlak bir hassasiyetle yerine getirilmeliydi. Greg yine de soru sormakta bir sakınca görmüyordu. Başka türlü nasıl öğrenebilirdi ki? Ama Monsour'un yöntemi basitti: Çenenin kapalı tut, dinle ve sana söyleneni yap. Bazen onu çıldırtıyordu ve bir Yaşlı olduğu güne kadar bekleyemiyordu. Belki o zaman kuralları değiştirebilir ya da en azından biraz gevşetebilirdi.

Nathan uzun kollu beyaz düğmeli bir gömlek, haki pantolon ve siyah ayakkabılar giymişti. Resmîyetin bir göstergesi olarak gömleğinin yakasını her zaman ilikliyordu. Greg her zaman takım elbise giyip kravat taksa daha mutlu olacağını düşünüyordu, tabii Muriel izin verirse. Kanvas bir tişört, kot pantolon ve sandalet giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Gelenekler konusunda Nathan'dan daha az katıydı, en azından bazı konularda.

şeyler -örneğin ailenin nasıl giyindiği- ama ne yapmak üzere oldukları değil. Ne yapmak üzere olduğuna.

"Aklın başka yerlerde," dedi Muriel. Sesi nazikçe azarlıyordu ama gözlerine sert bir bakış gelmişti. Greg düşüncelerinden sıyrıldı ve kendini konsantre olmaya zorladı.

Üçü, masanın yanı sıra, hepsi hiyerogliflerle etiketlenmiş taş kaplardan oluşan rafların bulunduğu küçük bir odada duruyordu. Greg'in eski Mısır dili büyükannesi ve büyükbabasının istediği kadar iyi değildi, ama kavanozların içinde ne olduğunu tanımlayacak kadar biliyordu. Aşağı yukarı. Odanın bir köşesinde, masadan ve masanın sakinlerinden oldukça uzakta taş bir sütun vardı. Sütunun üstündeki girintili bir alanda küçük bir ateş yanıyor, içinde fokurdayan bir karışım bulunan bakır bir kâsenin altında ısınıyordu. Oda zaten eskimişlik kokuyordu - küf ve odun çürümesi - ve mangal, Greg'e yaşlı hippilerin "tamamen doğal" sağlık takviyeleri sattığı korkak küçük bir dükkânı düşündüren egzotik baharatlardan oluşan bir miasma ekledi. Bu kokuya aşinaydı. Normalde tüm aile Yenilenme Ayini'ne katılırdı ve Greg de bunu bebekliğinden beri yapardı. Ama bugün farklıydı. Bugün ilk kez ayini tek başına yönetecekti, bu yüzden öğretmenleri Nathan ve Muriel de ona eşlik ediyordu. Bu kısmen onun fazla heyecanlanmasını önlemek içindi ama aynı zamanda bir önlemde de. Ailenin geri kalanının tehlikeye atılmasına gerek yoktu. Eğer çuvallarsa, sadece üçü ölecekti.

Baskı yok, diye düşündü.

"Amaranthine hazır mı?" Nathan kelimeleri ciddi bir ses tonuyla mırıldanarak sordu.

Greg mangala doğru bakıp bir kez daha kontrol etme isteğine direndi. Kendine güvendiğini göstermesi gerekiyordu.

"Son malzemeyi eklemem gerekiyor."

O kadar gergindi ki son kelimedeki sesi çatallaştı ama büyükanne ve büyükbabası fark etmemiş gibi davrandılar.

"O zaman öyle yap," dedi Muriel. Sesi Nathan'inkinden daha cesaret vericiydi ama bakışları da bir o kadar ciddiye.

"Evet, Büyükanne."

Greg, on dört yaşındayken büyükanne ve büyükbabası tarafından verilen ilk ayin dersini düşündü.

"Neden ayini öğrenmek zorundayım?" diye sormuştu. "Herkes nasıl yapılacağını biliyor. o."

Sorduğu sorunun Nathan'ın gelenek anlayışını bozacağından korktuğu için çok geç kalmıştı, Ama o sadece gülümsedi ve şöyle dedi: *"Ailedeki herkes ayinin nasıl yapılacağını bilmeli. Ya bazılarımız yetersiz kalırsa? Ya öldüğümüzde? Ne olursa olsun, ayin ayda bir kez, dolunay döngüsü sırasında yapılmalıdır. Bu jakkalların kutsal görevi ve bizim için büyük bir onurdur."*

Greg raflara doğru yürüdü ve cilalı ahşap bir kutuyu açtı. İçinde, siyah kadife üzerinde bronz bir hançer duruyordu. Metalin üzerine hiyeroglifler kazınmıştı ve depodaki ışık çok güçlü olmasa da semboller parıldıyor gibiydi. Sonsuz Yaşam Kılıcı'nı çıkardı, sapını iki eliyle kavradı ve yukarı bakacak şekilde kalbine doğru bastırdı. Sonra on ölçülü adım atarak mangala doğru ilerledi. Neden on adım atması gerektiğini bilmiyordu. Dokuz ya da on bir adım atsa ayin başarısız mı olacaktı? Çok küçük bir ayrıntı gibi görünüyordu ama büyükanne ve büyükbabası ona ayinin her bir ayrıntısını doğru yapmanın önemini öğretmişti. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Mangala ulaştığında durdu ve bıçağı sağ eliyle fokurdayan amarantin üzerinde tutarken sol elini kalbinin üzerine bastırdı. Eski Mısır dilinde bir dizi kelime söyledi, her birini belirgin bir şekilde telaffuz etmek için elinden geleni yaptı.

"Seni övüyoruz, Yüce Anubis, Nephthys ve Set'in oğlu, Kutsal Toprakların Efendisi, Ölümlerin Koruyucusu, Ebedi Gölgenin Koruyucusu. Sen ki yaşam ile ölüm, karanlık ile aydınlık, rüya ile uyanıklık arasındaki sınırdaki yaşarsın. Bu kutsal iksiri senin için hazırladık ki, derin derin içebilesin ve halkının bir kez daha senin rehberliğine, gücüne ve vahşiliğine ihtiyaç duyacağı zamana kadar uzun uykuna devam edebilesin. Bir sonraki döngü başlayana kadar gözlerinin kapalı, kalbinin sessiz, uzuvlarının hareketsiz kalması için Dehşet Lordu, sunumuzu değerli için dua ediyoruz."

Töreni düzgün bir şekilde yürütme konusundaki kararlılığına rağmen, kelimeleri aceleye getirdiğinden korkuyordu. Büyükannesi ve büyükbabası hiçbir şey söylemedi. Sol elini amarantinın üzerine koydu, sonra bıçağın kenarını avucuna bastırdı.

Bu acıtacaktı.

Dişlerini gıcırdattı; farkında olmadan dişleri keskinleşmişti.

-Ve bıçağı yavaşça avucuna doğru çekti, deriyi kesip altındaki kasın derinliklerine doğru ilerledi. Bir yumruk yaptı ve kanının amarantinın içine akmasına izin verdi. Karışım siyaha döndü ve bakırımsı bir tat, tuhaf baharatların kokusuna karıştı.

Yumruğundan akan kan bir damlaya kadar yavaşladı ve sonra tamamen durdu. Elini açtı. Yaradan hiçbir iz yoktu ve elinde de kan yoktu. İyileşirken vücudu kanı tekrar emmişti. Henüz hiçbir şeyi berbat etmediği için memnun ve rahatlamış bir halde Sonsuz Yaşam Kılıcı'nı kutusuna geri koydu. Hançerin üzerinde hiç kan yoktu. Vücudunun kanı yeniden emdiğinden ya da bıçağın hizmetinin karşılığı olarak kanı içtiğinden emin değildi. Bilmek istediğinden de emin değildi. Sonra mangala döndü ve içinde artık tamamlanmış olan amarantinın bulunduğu bakır kâseyi kaldırdı. Etinin yandığını hissetti ama bu hissi görmezden gelmek için kendini zorladı. Acıyı bastırmak ritüelin bir parçasıydı ve yakında iyileşecekti. Şu anda tek istediği son kısmı bitirmek ve bu işi bitirmektir.

Amarantini masaya taşıdı. Figürün ağzının üzerindeki kumaş şeritlerin arasında belli belirsiz bir boşluk vardı. Kâseyi boşluğa doğru kaldırdı ve karışımı yavaşça mumyanın ağzına döktü. Anubis ölü gibi hareketsiz duruyordu ama Greg -halkının gelişmiş işitme duyusuyla- yutkunmanın yumuşak seslerini algılayabiliyordu. Son amarantin de bittiğinde Greg rahatlamış bir iç çekti ama sonra Anubis'in gözlerini örten bandajların arasından kıpkırmızı bir ışık parlamaya başladı. Bu manzara Greg'i dehşete düşürdü. Anubis'le ilgilendiği onca ders boyunca tanrının böyle bir şey yaptığını hiç görmemişti. Bir terslik vardı. "Büyükbaba, Büyükanne, neler oluyor?" diye bağırdı.

"Masadan uzaklaş," dedi Nathan. Alçak sesle konuştu ve Greg hayatında ilk kez büyükbabasının sesinde korku duydu. "Anubis'ten önce-"

Nathan'ın gözleri kocaman oldu, ağzı açık kaldı ve dönüştü. Dişleri sivri dişlere dönüştü, parmakları pençelere dönüştü, kulakları sivrildi ve yanaklarıyla çenesinde kısa altın rengi kürkler filizlendi. Ama normalde parlak bir kehribar rengi olan gözleri garip bir kıızıl ışıkla parlıyordu. Bu gözlerde Greg'in büyükbabasından hiçbir iz yoktu.

Nathan şimşek gibi hızlı hareket ederek Greg'in yanına koştu ve çocuğun bileğini demir gibi kavradı. Greg irkilerek boş kâseyi bıraktı. Kâse mumyanın göğsüne çarptı ve yere düştü. Greg kurtulmaya çalıştı ama büyükbabasının tutuşu çok güçlüydü. Dokunuşu o kadar soğuktu ki, yakıyordu. Acı şiddetlendi, kadar kötüleşti ki Greg dönüşüp elini kemirmek istedi. Belki yeni bir el yapacaktı, belki de yapmayacaktı. Acı dindiği sürece, öyle ya da böyle umurunda değildi.

Greg refleks dışında dönüşmeye başladı, ancak değişimi ona daha yavaş geldi. Greg'in gençliğine rağmen, büyükbabası bir Yaşlı'ydı ve çok daha güçlüydü. Jakkallar altından kaynaklananlar hariç neredeyse her yarayı iyileştirebilirdi, ancak kendi halklarından birinin neden olduğu yaraların iyileşmesi çok daha uzun sürerdi. Bunun bir yolu yoktu.

Nathan'ın saldırısından kurtulabilirdi ve bunu biliyordu. İlk başta Nathan'ın neden birdenbire akılsız, vahşi bir hayvana dönüştüğünü anlayamadı ama sonra ne olması gerektiğini fark etti. Artık büyükbabasının gözlerine değil, Anubis'in gözlerine bakıyordu. Yenilenme Ayini sırasında yanlış bir şey yapmış ve Anubis kısmen uyanmıştı. Tanrı Nathan'a sahipti ve Yaşlı'yı, rüya gibi durumunda bir saldırı olarak gördüğü şeye karşı kendini savunmak için kullanıyordu.

Nathan serbest elini kaldırdı, pençeleri hâlâ uzuyordu ama Greg'e vuramadan Muriel aniden oradaydı. Kocasına öyle sert bir ters yumruk attı ki, çenesi keskin bir çatırtıyla kırıldı. Başı geriye düştü ve sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Muriel hızla Greg'in yanından geçti ve başını eğerek ağzını Anubis'in kulağına yaklaştırdı. Sonra eski Mısır dilinde konuştu.

"Yüce Karanlık Olan, uykuna geri dön. Her şey yolunda."

Greg, Anubis'in bezle sarılmış bedenine baktı. Tanrının gözlerinden yayılan kızıl ışık söndü ve göğsünün inip kalkması durdu. Gözleri bir kez daha karardı ve ciğerleri çalışmayı durdurdu. Greg titreyen eliyle tanrının sargılı bileğine dokundu ama nabız hissetmedi. Anubis uykusuna geri dönmüştü.

Greg artık Nathan'ın elinden kurtulduğuna göre, büyükbabasının onu tuttuğu yeri inceledi. Bileğindeki deri kuru ve köseleydi, sanki Nathan'ın -daha doğrusu Anubis'in- ona dokunduğu yerde yaşlanmış gibiydi. Vücudunun doğaüstü iyileştirme yetenekleri çalışmaya başladığında derinin normale dönmesini bekledi ama saniyeler geçmesine rağmen bileği daha iyi görünmüyordu. *Mis iyi değil*, diye düşündü, panik dalgasını uzak tutmak için mücadele ederek.

"Merak etme," dedi Muriel. "Anubis tam olarak uyanmamıştı ve bu yüzden tam gücünde değildi. Bileğin iyileşecek ama senin iyileştiğinden daha yavaş iyileşecek.

alışkını. İyi olacaksın."

Büyükannesinin sözleri onu rahatlattı.

Bir an sonra Nathan inledi ve hızla ayağa kalktı. Yüz hatları yeniden insana benziyordu ve gözleri artık kıpkırmızı parlamıyordu. Alt çenesi çok fazla sağa yatmıştı. Uzandı ve mide bulandırıcı bir *tıkırtıyla* yerine oturttu. Ağzını deneysel olarak açıp kapadı ve sonra gülümsedi.

"Ben ," dedi.

Muriel onun yanına gitti ve kollarını onun beline doladı.

"Anubis tamamen uyanmadığı için şanslıyız," dedi. "Aksi takdirde, seni tamamen kontrol altına alabilirdi ve eğer bu olursa-"

Nathan gülümseyerek, "Beni bu kadar kolay nakavt edemezdin," dedi.

Muriel gülümseyerek karşılık verdi ama Greg aralarındaki gerilimi hissedebiliyordu. Az önce hepsi kıl payı kurtulmuşlardı ve bunun farkındaydılar.

Anubis ne tamamen canlı ne de tamamen ölü olarak bir alacakaranlık durumunda yaşıyordu ve uyandırıldığında tanrının kendisi savaşmak için ayağa kalkmıyordu. Bunun yerine bir bedene sahipti ve zamanı geldiğinde jakkallar tanrıları tarafından kullanılmayı isteyerek, hatta sevinçle kabul ettiler. Ancak kadim olanın gücüne kimse karşı koyamazdı ve ona izin verip vermediklerine bakmaksızın istediği herkesi kontrol altına alabilirdi. Anubis, Nathan'ı ele geçirdiği gibi onu ya da Muriel'i de kolayca ele geçirebilirdi ve onu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Greg tanrının ruhunun bedenini ele geçirmesinin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ona tanrıya bir beden olarak hizmet etmenin bir jakkalın umabileceği en büyük onur olduğu öğretilmişti ama Greg bu fikri dehşet verici buluyordu. Anubis bedenini ele geçirdiğinde bilincini kaybediyor muydun, yoksa tüm zaman boyunca kendi bedeninde pasif bir varlık olarak gözlemlemekten başka bir şey yapamıyor muydun? Her iki durum da kulağa korkunç geliyordu.

"Çok üzgünüm büyükbaba," dedi Greg. "Bunun bilmiyordum." "Kendine bu kadar yüklenme," dedi Nathan. "Hatalar olur. Muhtemelen bir ya iki kelimeyi yanlış telaffuz ettiğiniz için meydana geldi."

"Ya da amarantinin yeterince uzun süre demlenmesine izin vermedin," dedi Muriel. "Yenilenme Ayini bilimden çok sanattır. Ama ilk denemeniz için yeterince iyi yaptınız."

"Aynen öyle." Nathan Greg'in omzuna vurdu. "Bir dahaki sefere doğru yapacaksın."

Greg, büyükanne ve büyükbabasının onu daha iyi hissettirmeye çalıştığını biliyordu ama işe yaramıyordu. Halkının tanrısının uyuklayan formuna baktı ve bir dahaki sefere ayini kendi başına yapmaya çalıştığında daha da kötü olacağından korktu.

Üç

Impala, Bridge Valley'e Hoş Geldiniz tabelasının yanından Dean radyoyu açtı - doğal olarak klasik rock istasyonu- ve sürücü koltuğunda biraz daha dik oturdu. Belirli bir vakada olduğundan şüphelendikleri şey ne olursa olsun, çevrelerinin aşırı farkında olmaları gerekiyordu. Avcı olduğunuzda, her an vites değiştirmeye hazır olmalıydınız. Eğer bunu yapamazsanız, çok uzun süre dayanamazdınız. Dolayısıyla, haberde ellerinde bir kurt adam sürüsü varmış gibi görünse de, diğer olasılıklara açık olmaları gerekiyordu - bu da dikkat etmek anlamına geliyordu.

Kasabanın birkaç mil dışında bir dinlenme tesisinde durmuşlar ve Dean'in maymun kıyafetleri olarak düşündüğü kıyafetleri giymişlerdi. Bunca zaman gizemli bir ölümü araştıran FBI ajanları rolünü kullandıktan sonra bile Dean bu kıyafetleri giymeye alışamamıştı. Gömleğin yakası sürekli kaşınıyor ve pantolon biraz dar geliyordu. En son kuru temizlemeye verdiklerinde biraz küçülüp küçülmediklerini merak etti. Farkında olmadan bir elini direksiyondan çekti ve sanki gevşetmeye çalışıyormuş gibi pantolonunu çekiştirdi.

Sam gülümsedi. "var? Bütün o turta seni yakaladı mı?"

Dean elini tekrar direksiyona koydu ve Sam'e bir bakış attı. "Çok komik."

Bridge Valley, kardeşlerin yıllardır ziyaret ettiği diğer küçük Orta Batı kasabalarına çok benziyordu: mütevazı banliyö mahalleleri, alışveriş merkezleri, fast-food ve zincir restoranlar - hatta bir Biggerson's. İlgi çekici tek yer olan Happyland adlı lunapark kapalıydı ve çoktan terk edilmişti. Kasabanın içlerine doğru ilerledikçe evler daha da yıkık dökük ve mülkler daha da bakımsız hale geliyordu. Birkaç evin pencereleri tahtalarla kapatılmıştı ama hiçbirinin bahçesinde satılık levhası yoktu.

"Görünüşe göre bu kasaba zor günler geçiriyor," dedi

Dean. "Sanırım nedenini biliyorum."

Sam başıyla ilerideki, girişinin üzerinde FRESH START: DRUG AND ALCOHOL ABUSE CLINIC yazan küçük bir ofis binasını işaret etti.

Dean iç çekti. İnsanları avlayan her türlü canavar vardı ve hepsinin dişleri ve pençeleri yoktu.

Şehir merkezi yirminci yüzyılın ortalarından beri pek değişmemiş gibi görünüyordu. Üç katlı tuğla binalar, eski moda sokak lambaları, oturup trafiğin geçişini izlemek isteyen yayalar için ahşap banklar. Bölgenin tarihi bir bölge olduğunu ilan eden tabelalar vardı ve Dean bunun eski ve sıkıcı anlamına geliyorsa mükemmel bir tanımlama olduğunu düşündü. Umut vaat eden birkaç yer vardı; bir çörekçi, bir pizzacı ve The Whistle Stop adında bir bar. Sonuncusu yerel gazete *Me Bridge Valley Independent*'in ofisinin yanında bulunuyordu.

Personel için uygun, diye düşündü Dean. *İnekler ve mısır tarlaları hakkında hikâyeler yazmakla geçen uzun bir günün ardından kim bir tane geri atmak istemezdi ki?* Sonra önünden geçtikleri kliniği hatırladı ve kendini suçlu hissetti. Şimdiye kadar gördüklerine göre, içki ve uyuşturucunun Köprü Vadisi'nde şakaya gelir yanı yoktu.

Şerifin ofisi, daha çok eski zamanlardan kalma bir adliye binasına benzeyen belediye binasındaydı: beyaz mermer, kalın sütunlar ve geniş taş

adımlar. Otoparka girdikleri andan itibaren, kardeşler "iş başındaydı." İnsanların FBI kılığına girmelerini sağlamanın anahtarı, her ne kadar bu önemli olsa da, rolüne uygun görünmek değil, bağımsız, profesyonel bir güven havası yansıtmaktı. Bu da hafif sıkılmış görünmek, kendilerini otorite havasıyla sunmak ve hepsinden önemlisi gülümsememek ya da şaka yapmamak anlamına geliyordu. FBI ajanlarının espri anlayışı yoktu. En azından çalışırken.

Taş basamakları çıktılar, bir çift krom ve cam kapıdan geçtiler ve sahte kimliklerini görevli güvenlik görevlisine fırlattılar. Winchesterlar bu numarayı düzinelerce kez yapmışlardı ama Dean yerel kanunla karşılaşmaya hazırlanırken her zaman içinde bir sıkışma hissedirdi. Belki de bu sahte kimliklerinin işe yaramadığı an ve eğer böyle bir şey olursa kimseye zarar vermeden buradan çıkmanın bir yolunu bulmaları gerekecekti. Bu ya da odalarda kapı yerine parmaklıkların olduğu bir yerde uzun süre kalmaya hazırlanmak. Dean her zamanki gibi çıkışları işaretledi. Belli bir miktar sürekli paranoya yıllar içinde kardeşlerin ikinci doğası haline gelmişti.

Birkaç dakika sonra şerifin bölümüne ulaştılar ve -kimliklerini tekrar gösterdikten sonra- bir şerif yardımcısı onları şerifin ofisine götürdü.

Sheriff Alan Crowder ellili yaşlarının başında, temiz traşlı, gümüş rengi saçları askeri tarzda kesilmiş, fit görünümlü bir adamdı. İçeri girdiklerinde onları selamlamak için masasından kalkmadı ve Dean'e burada hoş karşılanmadıklarını söyleyen soğuk, düz bir bakışla onlara baktı.

Crowder'ın ofisi profesyonel ve kişiliksizdi: bilgisayar ve ofis telefonu bulunan bir masa, sandalyeler, bir köşede duran bir Amerikan bayrağı ve duvarlarda adamın başarılarını detaylandıran çerçeveli sertifikalar. Tek kişisel dokunuş ise duvarda asılı olan, Şerif ve ailesinin -eşi, oğulları, kızı- büyük bir fotoğrafıydı. Hepsi gülümsüyor, mükemmel beyaz dişlerini gösteriyorlardı. Crowder'ın gülümsemesi sanki doğuştan gelmiyormuş gibi görünüyordu.

Şerifin masasının önünde iki sandalye vardı ama onları oturmaya davet etmemişti. Dean adamın bunu buranın *kendi* bölgesi olduğunu bilmelerini sağlamak için yaptığını düşündü. Bunu kişisel olarak algılamadı. Benimki Seninkinden Büyük oyununu oynamak isteyen yerel polislerden paylarına düşenden fazlasıyla karşılaşmışlardı. Bırakın büyük kötü şer güç oyunlarını oynasın. Winchester kardeşlerin tek derdi davaları için ihtiyaç duydukları bilgiyi almaktı.

"Sheriff Crowder," dedi Sam. "Ben Ajan Curtis, bu da Ajan Olson."

Dean, Sam onları tanıştıırken yüz ifadesini nötr tuttu ama içten içe sinirlenmişti. Sam onun sahte isimler konusunda çok dikkatsiz davrandığını düşünüyordu. Kısa bir süre önce bir davada çalışmışlardı ve birlikte çalıştıkları polislerden biri Dean'in soyadını "ödünç aldığı" ünlü şarkıcıyla akraba olduğuna inanmış ve Dean'e "kuzeninden" bir imza alıp alamayacağını sormuştu. Polis utanarak, "*Benim için değil,*" demişti. "*Çocuğum için.*" Bu yüzden Sam araya girip Dean daha konuşmadan onları tanıtmaya başlamıştı, genel takma isimler kullanarak. Sam'in muhtemelen haklı olduğunu düşündü ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" Crowder sordu, sesinde Dean'e adamın varlıklarından biraz daha fazla rahatsız olduğunu söyleyen bir gerginlik vardı.

"Sizinle Clay Fuller hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Sam.

Crowder'ın gözleri kısıldı. "Şimdi neden birkaç federal ajan onun gibi küçük çaplı bir uyuşturucu satıcısıyla ilgilensin ki?"

"Ayrıntıları açıklama yetkimiz yok," dedi Sam, "ama bu cinayet geçmişte üzerinde çalıştığımız diğer davalarla bazı benzerlikler taşıyor."

Çok dişlek, çok aç kurt-insanların olduğu vakalar, diye düşündü Dean.

Crowder, "Bir uyuşturucu satıcısının öldürülmesinde bu kadar özel olan ne var anlamıyorum," dedi. "Bana sorarsanız oldukça sıradan bir olay."

Sam, "Gördüğümüz raporlara göre Bay Fuller sakatlanmış," dedi, "ve kalbi çıkarılmış. Tam olarak 'sıradan' değil."

Dean, "Ve katiller hayvana benzeyen kişiler olarak tanımlandı," diye ekledi.

Crowder bir kahkaha attı. "Siz çocuklar haberleri magazin gazetelerinden mi alıyorsunuz? Amos Boyd'un böyle söylediğini biliyorum. İyi bir adamdır ama ilerlemeye başladı, ayrıca arada bir içki içtiği de biliniyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Ama tüm bunları bir kenara bırakırsak, görgü tanıklarının ifadelerine güvenilmez. İnsanlar kendilerini stresli, travmatik durumlarda bulduklarında, algıları cehenneme döner. Amos'un Fuller'ın cinayetine tanık olduğuna şüphem yok. En azından sonuna. Olayı ihbar eden oydu ve yardımcılarımdan biri oraya vardığında o da olay yerindeydi. Ama sanırım Fuller'ın uğradığı vahşeti ve kanı gördüğünde... Gerisini korku ve hayal gücü halletti. Bence Fuller'ın öldürülmesini rakip bir uyuşturucu satıcısı ya da belki de borçlu olduğu biri emretti. Ama hayvan-insanlar tarafından öldürülmediği kesin."

Bunların hepsi söylenebilecek makul şeylerdi ama Dean'in saçmalık detektörü deli gibi çalışıyordu.

"Kalbi çıkarmaya ne?" Dean sordu.

Crowder omuz silkti. "Belki de bir tür tarikat."

"Sam, "Anlattıklarınıza itiraz etmek gibi olmasın ama ortağım ve ben bu davayla ilgili gerekli incelemeyi yapacaksak cesede bakmamız gerekecek," dedi.

Crowder pek de gülümsemeden, "Korkarım çok geç kaldınız," dedi. "Fuller'ın hiç akrabası yoktu, bu yüzden adli tabip cesedi serbest bıraktıktan sonra yakıldı."

Sam, Crowder'a bölgede benzer saldırılar olup olmadığını sorduğunda şerif, "Uyuşturucu bağımlılarının birbirini öldürmesini mi kastediyorsun, yoksa kalp çalma türünden saldırıları mı soruyorsun? Her iki durumda da birine evet, diğerine hayır."

Bunun ardından birkaç soru daha sordular, ancak Crowder'ın cevapları daha fazla yardımcı olmadı. Daha sonra, şerif girdiklerinden beri ilk kez ayağa kalktı.

Ve öne doğru eğildi, ellerini masasına dayadı. Dean'ın gülümseme olduğunu sandığı ama Antarktika'daki kışın tüm sıcaklığını taşıyan bir ifadeyle dudaklarını dişlerinden geriye doğru çekti.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey yoksa, gerçekten işimin başına dönmeliyim. Bridge Valley küçük bir kasaba olabilir ama burada yapılacak çok şey var."

"Sanırım öyle," dedi Dean, "yollarınızın kenarında öldürülen vatandaşlar ve diğer şeyler yüzünden."

Crowder'ın gülümsemesi olduğu gibi duraksamadı. Ama derin bir orman yeşili olan gözleri bir anlık öfkeyle parladı. Ama sonra geldiği gibi hızla kayboldu.

"Yardımcılarımdan biri size çıkışı gösterecek," dedi şerif. "Size iyi günler çocuklar."

* * *

Dean, "Bu adam tam bir mega dangalak," dedi.

Kardeşler konuşturlarken belediye binasının otoparkında Impala'nın yanında durdular.

"Evet," dedi Sam. "Clay Fuller'ın cesedinin yakılmış olması çok uygun."

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Adli tabiple konuşursak Crowder'ın bize anlattığı hikayenin aynısını duyacağımıza dair ne kadar bahse girmek istersin? Fuller'ın sıradan insanlar tarafından öldürüldüğünü mü?"

"Emin değilim," dedi Sam. Yine de Dean'le birlikte her ihtimale karşı adli tabibe danışacaklardı.

"Crowder'ın Fuller'ın ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Dean sordu.

"Sanırım bu mümkün, ancak daha önce FBI ile işbirliği yapmaya isteksiz yerel kolluk kuvvetleriyle karşılaştık. Ve kasabalarında gerçekten garip bir şeyler olduğunu kabul edemeyen ve ne yapacaklarını düşünürken gerçeği gizleyen yetkililerle de karşılaştık. Crowder bu iki kategoriye de girebilir."

Arada bir insanlara gerçek işlerinin onları doğüstü tehditlerden korumak olduğunu daha etkili oluyordu. Sam bu yaklaşımın bu olayda işe yarayacağından şüpheliydi. Crowder ona pek açık fikirli biri gibi gelmemişti.

"Tamam," dedi Dean. "Crowder pisliğin teki ama bu kadarla . Kamyoneti süren adamla konuşmalıyız-" "Amos Boyd," diye araya girdi Sam.

"Evet, o. Muhabirlere anlattığı hikayeye sadık mı kalacak yoksa şerif onu fikrini değiştirmeye mi ikna etti görmek ilginç olacak."

"Muhabirlerden bahsetmişken," dedi Sam, "bence yerel gazete bürosuna uğramalıyız. Belki oradaki biri bize Amos hakkında daha fazla bilgi verebilir - güvenilir bir tanık olup olmadığı, nerede yaşadığı..."

"İyi fikir. Ve umarım bölgede başka garip ölümler ya da kaybolmalar olup olmadığını bize söyleyebilirler. Umalım da Şerif onlara dışarıdan gelenlerle konuşmamalarını söylememiş olsun."

Sam bunun bir olasılık olduğunu düşünüyordu ama tecrübelerine göre, muhabirler -küçük kasaba muhabirleri bile- kendilerini okuyucularını karşılaştıracakları potansiyel tehlikeler hakkında bilgilendirmeye adanmışlardı. Ve muhabirler kendilerine hangi haberi yapıp yapamayacaklarının söylenmesine pek iyi yanıt vermezlerdi. Muhabirleri konuşturmanın püf noktası, karşılığında sorabilecekleri sorulara cevap vermeden onları konuşturmaktı. Ve onlar *her zaman* soru sorarlardı.

"İyi tarafından bak," dedi Sam. "Gazetenin yanında bir bar var, değil mi? Eğer işe yarar bir şey öğrenemezsek, oraya uğrayıp birkaç soru sorabiliriz."

sorular, belki erken bir akşam yemeği. Eminim kızarmış, yağlı ve tamamen sağlıksız bir şeyler servis ediyorlardır."

Dean, "Kızarmış dediğinde beni kandırdın," dedi.

* * *

İki ajan ayrıldıktan sonra Crowder bir kez daha masasına oturdu, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikti. Ajanların ona Bridge Valley'e neden geldikleri konusunda gerçeği -en azından tamamını- söylediklerine inanmıyordu. FBI'ın kurbanın kalbinin söküldüğü sakatlama cinayetlerini araştırıyor olabileceğini düşündü. Clay Fuller'ınki dışındaki cinayetleri yani, ama Bridge Valley dışında herhangi bir cinayet işlendiğini duymamıştı. Ajanların Fuller'a olan ilgisinde Crowder'ı rahatsız eden bir şeyler vardı. En azından tavırları açısından yeterince profesyonel görünüyordı. Takım elbiseleri iyi bir ütüyle ütülenebilirdi ve saç kesimlerinin de kurallara uygun olduğundan şüpheliydi. Ama uyanık ve sakın bir özgüven sergiliyorlardı ki bu da kolay kolay gözlerinin korkmayacağını gösteriyordu. Kendilerini kışkırtma girişimlerine direnmişlerdi. Yine de kare çeneli olanı sonlara doğru sinirlendirmeye başlamıştı. Sordukları sorular yeterince normaldi ama soruş tarzlarında onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Sanki verdiği cevaplar onlar için önemliymiş gibi bir yoğunluk. *Çok* önemliydi.

İçgüdüleri, kasabasında bulundukları sürece onları yakından takip etmesi gerektiğini söylüyordu ve içgüdüleri *her zaman* haklıydı. Amaçları her ne olursa olsun, ihtiyacı olan son şey birkaç federalin Köprü Vadisi'nde sorun yaratmaya başlamasıydı. Bakışlarını duvarda asılı duran aile fotoğrafına indirdi. Bu kasaba yaşadığı yerden çok daha fazlasıydı, kendi *bölgesi*ydi ve ne olursa olsun onu korumaya niyetliydi.

DÖRT

Nathan -Anubis tarafından ele geçirildiği için baş ağrısı çeken- siyah vinyl bir sandalyeye ve yine siyah olan bir fincan kahvesini yudumladı. Eşyalarının çoğu gibi bu sandalye de geri alınmıştı, yani bu durumda yolun kenarında bulunmuş ve çöpçülerin almasını bekliyordu. Hafif bir küf kokusu vardı. Bunu oldukça hoş bulmuştu. Jakkals, kibarca söylemek gerekirse, *iyi terbiye* edilmiş şeyleri severdi. Ancak sandalyenin sağa doğru eğilmesinden hoşlanmamıştı. Tecrübeli olmak başka bir şeydi. Parçalanmanın eşiğinde olmak başka bir şeydi. Bu yaşta konforu tutumluluğa tercih ediyordu ama bunu aileden kimseye, hatta sevgili Muriel'ine bile itiraf edemezdi. Bir Yaşlı olarak geleneklerini sürdürmek onun göreviydi ve çöp karıştırmak en eski uygulamalarından biriydi. Ama en azından kendi kendine, özel olarak da olsa, geleneklerin bazen baş belası olabileceğini kabul edebilirdi. Daha rahat etmek için nafile bir çabayla ağırlığını orantısız koltukta kaydırdı.

Bazen kelimenin tam anlamıyla, diye düşündü.

Vinil sandalyenin yanı sıra turuncu bir kanep, sehpa görevi gören birkaç plastik süt kasası ve bir zamanlar beyaz olabilecek ama şimdi alacalı bir gri olan kirli bir halı vardı. Binada kablo ya da uydu bağlantısı olmadığı için odada televizyon yoktu. Onların insanları

Mümkün olduğunca şebekeden uzak durdular ve film izlemek ya da müzik dinlemek istediklerinde, paylaştıkları ortak dizüstü bilgisayarda oynatabilecekleri DVD ve CD'leri vardı.

Muriel odaya küçük mutfaklarından girdi. Şu anki odaları biraz sıkıştıktı -bir zamanlar ofis olarak kullanılan bir avuç oda- ama Nathan dar alanlarda yaşamaya alışkındı. Aileleri gibi çok fazla yer değiştirdiğinizde, bulabildiğiniz yaşam alanlarıyla idare ediyordunuz.

Muriel yontulmuş bir fincanda sıcak çay getirdi ve koli bandıyla birçok yeri onarılmış kanepede Nathan'ın karşısına oturdu. İşlevsel olabilirdi ama Nathan'ın o güne kadar gördüğü en çirkin mobilyalardan biriydi.

"Greg nasıl?" diye sordu.

"*Başın* nasıl?" Muriel karşı çıktı.

Kadının sesindeki endişeyi duyabiliyordu. Greg'i Anubis'e olanların endişe edilecek bir şey olmadığı konusunda rahatlatmak için ellerinden geleni yapmış olsalar da, Nathan daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Nathan daha önce de tanrıların beklenmedik bir şekilde kıpırdadığını görmüştü ama sadece bir el seğirmesine, başını çevirmesine tanık olmuştu. Hiçbir şey tanrının Nathan'ın bedenini sanki bir kukladan daha fazla özgür iradesi yokmuş gibi zorla geçirmesiyle kıyaslanamazdı. Neredeyse hiçbir uyarı yoktu, sadece kafatasının arkasında ani bir karıncalanma hissi vardı ve sonra *benliği* kabaca bir kenara itilmişti. Anubis'in zihni -ya da en azından bir kısmı- kontrolü ele geçirmiş, torununa saldırmadan önce bedenini değiştirmeye zorlamıştı. Muriel tanrıyı güvende olduğuna ikna edememiş olsaydı, Nathan neler olabileceğini bilmiyordu. Anubis Greg'i öldürmek için pençelerini ve dişlerini kullanır mıydı? Eğer bir jakkal diğerini yeterince kötü yaralarsa, ölebilirlerdi. Bu düşünce Nathan'ın midesini bulandırdı. Anubis'in onu ele geçirdiği tüm süre boyunca farkındaydı, hiçbir şey yapamıyordu ama Anubis'in Greg'i öldürmesini izliyordu.

Tanrı Greg'in peşinden gitti. Greg ölseydi, öldürme işini Anubis yapacaktı ama Nathan her saniye orada, çaresiz olacaktı. Midesini yatıştıracağını umarak bir yudum kahve içti ama boğazını yaktı ve bağırsaklarına kafeinli lav gibi çarptı. Baş daha da zonkladı ve yüzünü buruşturdu.

"Merak etme. Başım hâlâ bağlı." Gülümsemeye çalıştı ama yüzünü buruşturdu. "Greg?" diye sordu.

Muriel keskin baharat kokan içeceğini yudumladı. Çayın tarifi bin yıl boyunca aktarılmıştı ve kokusu Nathan'a kendi kokusu kadar tanıdık geliyordu. Muriel çayı bu nedenle demlemiş olsaydı hiç şaşırmazdı.

"Bileği iyileşmeye başladı ama bu süreç olması gerekenden çok daha yavaş ilerliyor.

Tamamen iyileşeceğine inanıyorum ancak bu biraz zaman alacaktır."

Muriel'in sesi Nathan'ın istediği kadar kendinden emin çıkmıyordu ama nasıl emin olabilirdi ki? Bildiği kadarıyla daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

"O şimdi nerede?"

"Marta ile ders yapıyor," dedi Muriel.

Monsour'ların ne kadar sık taşındıkları göz önüne alındığında ve daha da önemlisi aile sırlarını korumak için çocuklar evde eğitim görüyordu. Greg annesiyle birlikte yatak odalarından birinde, dizüstü bilgisayarda eğitim materyallerini inceliyordu, ancak onların türünde *yatak odası* kelimesi uyku tulumlarını serdikleri yer anlamına geliyordu. Marta'nın çocuğu meşgul etmesinden memnundu. Umarım bu onun Yenilenme Ayini sırasında olanları düşünmesine engel olurdu. Ve daha da önemlisi, Greg meşgulken Nathan ve Muriel torunlarının duygularını incitmeden açıkça konuşabileceklerdi. Aileden başka birinin kulak misafiri olmasından endişe etmelerine gerek yoktu. Greg'in babası ve ablaları yiyecek aramaya çıkmışlardı ve geç saatlere kadar dönmeyeceklerdi.

"Neyin yanlış gittiğine dair bir fikriniz var mı?" Muriel sordu.

Nathan başını sallamaya başladı. Bu hareket yeni bir acı dalgası yarattı ve anında pişman oldu. "Hem de hiç. Sen?"

"Hayır. Greg'in her sözüne ve hareketine çok dikkat ettim - senin de ettiğini bildiğim gibi, aşkım - ve söyleyebileceğim kadarıyla ayini mükemmel bir şekilde gerçekleştirdi."

"Benim değerlendirmem de bu yöndeydi."

Bir yudum daha kahve aldı, Muriel biraz daha çay içti ve ikisi bir süre sessizce oturup düşündüler.

"Belki de amaranthine için gerekli malzemeler-" diye başladı Muriel.

"İyiydiler," dedi Nathan. "İkimiz de onları önceden inceledik. Kokuları ve dokuları kabul edilebilir durumdaydı."

"O zaman belki de bu yerde bir sorun vardır," diye söze girdi. "Buraya taşındığımızdan beri ayini ilk kez denedik."

Teşebbüs kelimesi önemli. Greg, Anubis kıpırdamadan önce ayinin tüm adımlarını tamamlamıştı ama Nathan ayinin işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu. Eğer işe yaramışsa, Anubis'in uykusunun bozulmamış olması gerekirdi. Ama öyle olmamıştı. Bu ayinin tekrar yapılması gerektiği anlamına mı geliyordu? Eğer öyleyse, beklemeye tahammül edemezlerdi. Dolunay döngüsü üç gün sürerdi. Dolunay günü, ondan önceki ve sonraki günler. Ayin, güneşin tepede olup olmadığına ya da gecenin karanlığına bakılmaksızın, döngü boyunca herhangi bir zamanda işe yarıyordu. Bu gece gerçek dolunaydı. Hâlâ biraz zamanları vardı ama fazla değil.

Nathan'ın bildiği kadarıyla bu ayin bir döngüde iki kez yapılmamıştı. Bunun tanrıları üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini bilmiyordu. Uyumasını sağlayabilir ya da onu uyandırabilirdi ve Nathan bunu göze almak istemiyordu.

"bir düşünce geldi," diye başladı Muriel. "O kadar korkunç bir düşünce ki konuşmak istemiyorum."

Muriel abartmaya eğilimli değildi ve bu sözleri söylediğinde ciddiye.

"Devam et," dedi, onun söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğinden emin değildi ama dinlemesi gerektiğini biliyordu. Bu onun göreviydi.

"Anubis'in kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu. Bu soru onu şaşırtmıştı.

"I..." Bir an durdu ve düşündü. "Aile tarihimiz neredeyse dört bin yıl öncesine dayanıyor ve halkımız o zamanlar bile uyuyan tanrımızı koruyordu. Ne kadar zamandır onun koruyucuları ve tapıcıları olduğumuzu bilmenin bir yolu yok."

"Tek bildiğimiz *yaşlı* olduğu. Hem de ölçülemeyecek kadar." "Evet."

"O bir tanrı ve zaman onu bizi etkilediği gibi etkilemiyor. Ama onu etkiliyor. Zaman zaman serumlarını değiştirmemiz gerekiyor ve Yenileme Ayini'ne ihtiyaç duyması bile onun için zamanın geçtiğini kanıtlıyor. Eğer öyle olmasaydı, uyumasına yardım etmeye gerek kalmazdı."

Nathan, Muriel'in bu akıl yürütmeye nereye varmaya çalıştığını bilmiyordu ama ona pek verimli görünmemişti. Yine de dinlemeye devam etti.

"Peki onun gibi bir varlık için yaşlılık ne *anlama geliyor*? Gücü eskisi gibi olmadığı için mi bu kadar yaşlı? Vücudu -belki de zihni- Yenilenme Ayini'nin etkinliğini yitirdiği noktaya gelecek kadar yaşlanmış mıdır?"

O anda kadının ne demek istediğini anladı ve bu bilgi ensesindeki tüylerin diken diken olmasına, dişlerinin ve tırnaklarının aniden kendini tehlikede bulmuşçasına keskinleşmesine neden oldu.

Eğer Muriel'in söylediği doğruysa -eğer bunca uzun bin yıldan sonra Anubis nihayet yaşlanmaya başladıysa- onu fazla uyutamayabilirlerdi. Ve eğer uyanır ve ailenin rehberliğini dinlemeyi reddederse, bu

ne kadar zarar verebileceğini söylemek imkânsızdı. Nathan, Anubis'in büyük gücüne ihtiyaç duyulduğu ve onu uyandırmak zorunda kaldıkları nadir durumlarda jakkalların güçlü bir koruyucusu olduğunu düşünüyordu. Ama Muriel'in teorisi doğru çıkarsa, tanrıları her an patlayabilecek ve ailenin hayatta kalmasını tehdit edebilecek bir saatli bombaya dönüşmüştü.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Muriel ağlamaklı bir sesle sordu ama Nathan'ın ona verecek bir cevabı . Yine de kesin olan bir şey vardı: Çözülmesi gereken sorun tanrılarıken ilahi rehberlik için dua edemezlerdi.

BEŞ

Amos Boyd öğleden sonra erken saatlerde çiftlik evinin garaj yoluna girdi. Park etti ama hemen kamyonetinden inmek yerine bir süre orada oturup düşündü.

Sabah altı civarında yola çıkmıştı ve neredeyse tüm gün çalışmıştı, yorgun ve açtı. Garaj kapısı açacağı bozuk olduğu için garaj yoluna park etmişti. Bugünlerde tamirci olarak çalışıyordu ama kendi evinde yapılması gereken işlerle ilgilenecek zamanı bir türlü bulamıyordu. Şu eski deyiş gibiydi: *Ayakkabıcının çocukları hep yalınayak gezer.*

Başkaları için iş yapmak ve bunun için para almak başka bir şeydi, kendin için bedavaya çalışmak başka bir şey. Özellikle de yorgun olduğunuzda, ki o bugünlerde çok sık yoruluyordu. Kendini yaşlı bir adam olarak görmüyordu - tamam, *çok* da yaşlı sayılmazdı- ama gün içinde enerjisi eskisinden daha erken tükeniyordu. Zihninde hâlâ otuzlu yaşlarındaydı ama vücudu bunun iki katından fazlaydı ve ne zaman çalışıp ne zaman dinleneceği konusunda kendi fikirleri vardı. Sabaha Louisa Hudson'ın sadece soğuk hava üfleyen kurutucusunu tamir ederek başlamış, seksen dokuz yaşındaki Tom Munoz'un yaprak üfleyicisini onararak bitirmiş ve daha sonra adamın bahçesindeki yaprakları ekstra ücret almadan temizlemek için etrafta kalmıştı. Ve arada birkaç işte daha çalışmıştı. Çok yorulmuştu ve tek yaptığı

Şimdi yapmak istediği şey ögle yemeğini yemek, en sevdiği sandalyeye oturmak ve öğleden sonrasının geri kalanında televizyon izlemektir. Ve eğer uyuyakalırsa, çok daha iyi olacaktı. Olanlardan sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu sabah meşgul olmak istemişti, tanık olduğu korkunç olayı aklından çıkarmak için çalışmak istemişti -hayır, buna *ihtiyacı vardı*-. Genç bir adamın sakatlanmasına ve öldürülmesine tanık olmuş ve bunu engelleyememişti. O zamandan beri uyumakta güçlük çekiyordu ve nihayet dün gece uykuya daldığında, kendisine doğru adım adım ilerleyen, kıvrık pençeleri onu parçalamaya hazır, dişli, hırıltılı insanlarla çevrili olduğu kabuslar gördü. Aniden uyanmış, bir an için kafası karışmıştı. Birinin çılgılık attığını duyduğunu sandı ve o kişinin kendisi olması gerektiğini fark etti. Bugün işe erken başlamış ve bütün sabah sıkı çalışmıştı, dün gecenin tekrarını yaşamamak için kendini yormayı umuyordu.

Ve o genç adamın o üç çılgın insan tarafından öldürüldüğünü görmek kadar kötü

-ya da her neyse- sonrasında yaşananlar onun için pek de hoş olmamıştı. Hem Bridge Valley'den hem de komşu kasabalardan gazeteciler olanları öğrenmiş ve çok geçmeden şerifin ofisinin önünde muhabirler ve haber minibüsleri park etmişti. Büyük olasılıkla haberi polis telsizlerinden ya da sosyal medya aracılığıyla duymuş olan çok sayıda meraklı da gelmişti. Tüm o insanlar ona bakıyor, sorular soruyorlardı... Bu onun için çok fazlaydı ve Şerif sonunda onu serbest bıraktığında, eve gidip gördüklerini unutmaya çalışmaya fazlasıyla hazırды.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Bugün cinayetin üzerinde durmamak için elinden geleni yapmıştı ama bir makineyi tamir ederken ya da duvardaki bir deliği sıvarken aklına görüntüler geliyordu -sarı gözler, kanlı dişler ve pençeler- ve bunlara sesler ve kokular eşlik ediyordu. Hırıltılar, heyecanlı hayvanların ilkel kokusu, ıslak et yırtılması, kaburgaların çatırdaması...

Şu ya da bu medya kuruluşunun temsilcilerinin onu arayıp kameraya çıkmasını ve tanık olduğu "tüyler ürpertici suç" hakkında konuşmasını istemesi de yardımcı olmamıştı. Ama en kötüsü de polisin hikâyesine, dişleri ve pençeleri olan çılgın insanların genç bir adamı öldürüp kalbini çaldığına inanmadığını bilmektir. Sheriff Crowder, Amos'la görüştüğü süre boyunca asmamıştı ama adamın hikâyesine inanmadığı açıktı. Yardımcılarından bazıları inançsızlıklarını gizleme zahmetine girmemiş ve onun bakmadığını düşündüklerinde birbirlerine sırttan bakışlar atmışlardı.

Kendi anılarından şüphe etmeye başlamıştı. Her şey çok hızlı olmuştu. Katillerin hayvani özelliklere sahip olduğunu sadece hayal etmiş olması mümkün müydü? Belki de hayvan gibi *davrandıkları* için ona hayvan gibi görünmüşlerdi? Ve belki de sadece kadına ateş ettiğinde onu *düşünmüştü*. Karanlıktı, korkmuş ve kafası karışmıştı. O koşullarda nişan almak zordu. Sheriff Crowder bütün bunları önermişti ve belki de adam haklıydı. Amos bunu bilmiyordu.

Kamyonundan indi ve evine girdi. İçeri adımını atar atmaz kendini daha iyi hissetti. Emily olmadan eve gelmek aynı şey değildi ama elli yıla yakın bir süredir bu evde yaşıyorlardı ve onun varlığı burayı hâlâ kullanıyordu ve bu onu rahatlatıyordu.

Antreden geçip mutfağa doğru yürüdü. Öğle yemeğini dört gözle beklemesine rağmen, şimdi buradaydı ve aç değildi. Ancak susamıştı. Buzdolabından bir şişe bira aldı ve uzun, tatmin edici bir içki içti. Şişeyi indirdiğinde bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

Rusty.

Rusty, Emily öldükten birkaç hafta sonra hayvan barınağından aldığı yaşlı bir tekir kedi idi. Evde bir evcil hayvan beslemeyi düşünmüştü.

ona iyi geleceğini ve bir kedinin oldukça az bakım gerektireceğini düşündü. Daha genç bir hayvan almayı planlamıştı ama Rusty'yi gördüğünde, kır saçlı, yaşlı bir şeydi, kendine yakın bir ruh bulduğunu hissetti. Rusty aşırı sevecen değildi, bu da Amos'un işine geliyordu ama kedi sahibisiyle aynı odada olmaktan hoşlanıyordu ve Amos eve geldiğinde her zaman onu karşılamaya geliyor ve bir ödül için miyavlıyordu. Amos ona bir tutam öğle yemeği eti verirdi - en sevdiği biftekti - ve sonra televizyon izledikleri sessiz bir akşam için yerleşirlerdi.

Ama Rusty yoktu.

Amos onun bodrumda kum kabını kullanıyor olabileceğini düşündü ama Rusty onu kapıda karşılamayı *hiç ihmal etmemişti*. Bir kere bile.

Sanki biri onu izliyormuş gibi ensesinde soğuk bir karıncalanma hissetti. Birasını mutfak tezgâhına bıraktı ve hızla arkasını döndü ama orada kimse yoktu.

Yaşlandıkça paranoyaklaşıyorsun, Amos. Ama öte yandan, bu yaşına içgüdülerini dinlemeyerek gelmemişti. Kendi kendine 911'i araması gerektiğini söyledi ama dün şerif ve yardımcılarıyla çok uğraşmıştı. Zaten onun bir yükten birkaç tuğla eksik olduğunu düşünüyorlardı ve eğer hayal gücünün onu ele geçirmesine izin veriyorsa, buraya gelip hiçbir şey bulmamalarını ve ona gülmek için başka bir nedenleri olmasını istemiyordu. Hayır, bu her neyse, tek başına halledecekti. Kamyonetinden tabancasını almak için dışarı çıktı ve sonra eve döndü.

Silahını, polis dizilerinde gördüğü gibi namlusu tavana bakacak şekilde tutarak evin içinde yavaşça ilerlemeye başladı, mümkün olduğunca az ses çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Eğer içeride onunla birlikte başka biri daha varsa, içeri girdiğini duyabilirlerdi ama tam olarak nerede olduğunu bilmelerini istemiyordu. Zaten mutfaktaydı, bu yüzden oturma odasını kontrol etti. İçeri girdiğinde, odanın ortasında duran davetsiz bir misafiri -belki de kendi silahlarını tutuyorlardı- görmeye hazırды. Ama kimse yoktu.

Orada. Hemen kanepenin arkasını ve iki yanındaki koltukları kontrol etti ama birkaç toz tavşanından başka bir şey bulamadı.

Arkasını döndü ve yatak odalarına giden koridora yöneldi. Salon gibi koridor da boştu. Koridorda üç yatak odasına, bir banyoya ve bir çamaşır dolabına açılan beş kapı vardı. Koridorun ortasında durdu, en ufak bir ses duymak için kulak kabarttı -bir kıpırtı, bir nefes alış- ama kalbinin gergin çarpıntısından başka bir şey duymadı. Zihninden bir para attı ve önce banyoyu incelemeyi seçti.

Eğer bu bir film olsaydı, kahraman kapıyı tekmeleyerek açar, silahını doğrultur ve "*Kıpırdama yoksa ateş ederim!*" diye bağırırdı. Ama bu bir film değildi ve kapıyı her zamanki gibi açtı ama içeride biri olma ihtimaline karşı yana doğru adım attı. Ama banyo boştu. Kendini biraz aptal gibi hissetmeye başlayınca banyonun karşısındaki yatak odasına baktı. Bu oda Amos ve Emily'nin tek çocuğu Traci'ye aitti. Otuzlu yaşlarındaydı ve karısıyla birlikte Portland'da yaşıyordu, bu yüzden şimdi misafir odası olarak kullanılıyordu, bu da Traci ve Rebecca'nın ziyarete geldiği Şükran Günü ve Noel dışında yılın büyük bölümünde boş kaldığı anlamına geliyordu.

O da boştu.

Koridorda ilerlemeye devam etti, yolda çamaşır dolabının önünden geçti. Orada kimsenin saklanabileceği kadar yer yoktu -çok fazla havlu, çarşaf ve battaniye vardı- bu yüzden kontrol etmeye zahmet etmedi. Son iki oda koridorun sonunda, karşılıklı iki tarafta yer alıyordu. Sağdaki onun ve Emily'nin yatak odasıydı. Hâlâ onun da odası olduğunu düşünüyordu. Sol taraftaki, sözde bir ev ofisiydi -bilgisayar masası, önemli evraklar için bir dosya dolabı- ama yıllar içinde gayri resmi bir depoya dönüşmüştü. Traci'nin çocukluk oyuncaklarıyla dolu karton kutular, Emily'nin hiçbir zaman atmaya cesaret edemediği giysiler, tatil süsleri ve

Amos'un yıllar boyunca okuduğu ve bir gün yeniden okuyabileceğini düşündüğü ciltsiz western kitapları. Evin geri kalanı gibi burası da boştu. Ofisin kapısını kapattı, ana yatak odasına doğru adım attı ve sonra -hiçbir şey bulamayacağını umarak- kapıyı açtı.

Üzerinden serin bir hava geçti ve ışığı açtığında yatağın üzerindeki pencerenin kırılmış, perdelerin yırtılmış ve yerde parçalanmış olduğunu gördü. Cam kırıkları yorganı kaplamıştı ve yanında durmuş, avucunu bir cam parçasıyla yavaşça kesiyordu - genç adamın kalbini yerinden söken kadındı.

İlk başta ona bakmadı. Avucunda açtığı yaralardan akan kanı izledi, neredeyse hipnotize olmuştu. Amos yanılıyor olması gerektiğini biliyordu, ama kesikler sanki o kesikleri açar açmaz iyileşmiş gibi görünüyordu.

Dün giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti ama şimdi üzerlerinde kan lekeleri vardı ve gözleri, dişleri ve pençeleri bir canavara aitti.

Tanrım, diye düşündü. Dün kabusum... Gerçek oluyor.

Odaya girdiğinde tabancasını yanına indirmişti ama şimdi kaldırdı, canavar kadına nişan aldı ve ateş etti. Bir kez başladı mı, silahını boşaltana kadar durmadı. Amos korkmuştu, bu yüzden eli olabildiğince sabit değildi ama yine de tabancanın altı mermisinden dördünü kadına isabet ettirmeyi başardı. Biri sol omzuna isabet etti, biri sol alt karnına girdi -böbreklerinden birinde bir delik açtığını düşündü- biri sol uyluğunun etine çarptı ve tam içinden geçti, ama biri de göğsüne, kalbinin birkaç santim sağına çarptı. Ancak kadının vücudu her kurşunun etkisiyle sarsılmış ve yumuşak acı homurtuları çıkarmış olsa da yere düşmemişti. Kan, elbiselerini taze kanla ıslattı, ama bakışlarını hala cam parçasıyla yavaşça kestiği avucundan ayırmadı. Bir süre sonra ona baktı ve dişlerini göstererek gülümsedi. Döndü

yaralı avucunu ona gösterdi. Artık hiçbir kesik ya da yara izi yoktu, derinin zedelendiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Bunu neden yaptığını anlıyordu. Tıpkı eline verdiği zararın iyileşmesi gibi, onun neden olduğu kurşun yaraları da iyileşmişti. Tabancası, onun üzerindeki tüm etkisine rağmen bir bezelye atışı da olabilirdi.

Kadının eli bulanıklaştı. Sağ elinin birinci ve ikinci parmakları arasındaki boşlukta ateşli bir acı patladı. Kadın parçayı bir shuriken gibi fırlatmıştı ve parça adamın etinin derinliklerine batmıştı. Adam acıyla haykırdı ve eli hızla açıldı. Tabanca ağır bir *gümbürtüyle* yere düştü. Silahın kaybolması önemli değildi. Üzerinde başka cephaneye yoktu ve olsaydı bile, bu mermiler ilkinden daha fazla etki yapmazdı. Kan, koyu kırmızı bir yağmur gibi yere akıyordu. Kadının insanlık dışı yüzündeki ifadeleri okumak zordu ama mevcut durum karşısında eğlendiğini düşündü. Eğlenmiş ve heyecanlanmış.

Evini nasıl bulmuştu? Kokusunu takip etmiş olabilir mi? Dün gecedan önce bu düşünceyi saçma bulurdu ama şimdi...

Kaçmak için bilinçli bir karar vermemişti. Bir an kadına bakarken, bir an sonra koridorda koşmaya başladı. Çılgınca koşuyor, omuzlarını duvarlara çarpıyor ve arkasında kan izleri bırakıyordu.

Çamaşır dolabının önünden geçerken kapı açıldı ve dün kadınla birlikte gördüğü adamlardan biri hırlayarak dışarı fırladı. Elini Amos'un geri çekilen sırtına doğru savurdu ve pençeler gömleğini yırtıp altındaki etleri parçalayınca Amos haykırdı. Adam görüldüğünden çok daha güçlüydü ve darbe Amos'u neredeyse yere seriyordu. Ama ayakta kalmayı başardı ve devam etti, şimdi elinin yanı sıra sırtından da kan akıyordu.

Adam kendini çamaşır dolabına nasıl sıkıştırmıştı? Sığmasının imkânı yoktu. Ama bu ayrıntı şu anda önemli değildi.

evinde bir çift canavar vardı, bir... bir... öldürmeye hevesliydim.

Tanık, diye düşündü. Ne yaptıklarını -ne olduklarını- gördüm ve bu konuda bir daha asla konuşmayacağımdan emin olmak istiyorlar.

Koridorda koşarak ön kapıya gitmeyi böylece kamyonetine binmeyi planlıyordu. Ama arkasında hayvani hırıltıların eşlik ettiği ayak sesleri duydu ve evden çıkmayı başarırca

-ve bu şu anda çok büyük bir ihtimaldi- asla aracına ulaşamayacaktı. Bodrumun kapısı mutfaktaydı ve eğer oraya ulaşabilirse... Mutfığa doğru yöneldi, bodrum kapısına koştu ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kapının içeride bir kilidi vardı ama o daha kilidi açmadan içlerinden biri kapıya çarptı ve onu geriye doğru savurdu. Ahşap merdivenlerden karanlığa yuvarlandı ve başını beton zemine çarptı. Çarpmanın etkisiyle gözlerinin arkasında anlık bir ışık parıltısı gördü ama karanlık hızla geri döndü. Bilincini kaybettiğini düşündü -ki bu noktada rahatlayabilirdi- ama sonra bir *tıkırtı* duydu. Floresan ışığı, *gerçek* ışık, gözlerini doldurdu.

Bodrum katı Emily ve Traci'olan hayatından kalan ve asla ayrılamadığı ıvır zıvırla doluydu. Traci'nin ilk iki tekerlekli bisikleti - ona *büyük kız bisikleti* diyordu. Emily'nin el işi malzemeleriyle kaplı tezgahı -sıcak tutkal tabancası, kağıt parçaları, boncuk ve payetlerle dolu kaplar. Düzgünce katlanmış eski giysilerle dolu plastik küvetler. Traci'nin bebekliğinden beri her yıl astığı yapay Noel ağacının bulunduğu uzun bir karton kutu. Buradaki her şey onun Dünya'da geçirdiği zamanın kalıntıları, iyi yaşanmış bir hayatın anılarıydı. Tek üzüntüsü Traci'nin onun ölümünü ne kadar zor karşılayacağıydı. Ama onu teselli edecek Rebecca vardı. O iyi olacaktı.

Emily'yi düşündü, onun sevgi dolu gülümsemesini düşündü ve bu kendi gülümsemesini getirdi.

Yakında görüşürüz, tatlım.

Kadın merdivenlerden inmeye başladı ve adam da onu takip etti. Yavaş yavaş geliyorlardı, artık gidecek bir yeri yoktu. Amos elini uzattı, ölmeden önce bir tür mücadele verebilmek için kendini ayağa kaldırmaya niyetlenmişti. Bunu yaparken eli tüylü ve ıslak bir şeye dokundu ve ne olduğunu görmek için baktığında zavallı Rusty'ye ne olduğunu öğrendi.

Arkasında bir hareket duydu ve diğerleri gibi dişli ve pençeli üçüncü adamın arkasında durduğunu görmek için başını çevirdi. Yoksa farklı bir adam mıydı? Diğerine o kadar benziyordu ki... Tabii ki olabilirlerdi. İkizler. Adamın yanındaki zeminde bir yığın havlu, çarşaf ve battaniye ile birkaç ahşap raf duruyordu. O zaman diğer adamın dolaba nasıl sığıldığını anladı ve üçü üzerine düşüp ısırmadan ve pençelemeden önce bunun oldukça zekice bir numara olduğunu düşünecek zamanı oldu.

ALTI

Greg annesinin yanında durmuş, o muzlara bakıyordu. Çoğu yeşil, birkaçı da sarıydı ama hiçbiri onun hoşuna gitmemişti. Normalde çok seçici olduğu için onunla alışverişe gitmekten nefret ederdi ama bu sabah Yenilenme Ayini'ni o kadar kötü batırdıktan sonra Nathan ve Muriel'den uzakta olduğu için rahatlamıştı. İkisi de ona kendini kötü hissettirecek bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağına dair onu rahatlatmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama tanrıları onu bir silah olarak kullanırken büyükbabasının kıpkırmızı gözlerindeki öfkeyi unutamıyordu. Greg'in o günkü dersleri bittiğinde ve annesi market alışverişinde ona yardım etmek isteyip istemediğini sorduğunda, bu fırsatı kaçırmamıştı. Başarısız olduğu yerden uzaklaşmak için her şeyi yapardı.

Marta Monsour bir salkım olgun muz aldı ve oğlunun yüzüne doğru tuttu.

"Bunlar bozulmaya başlamış gibi kokuyor?"

Marta kırklı yaşlarının sonundaydı, kısa boylu ve zayıftı, halkının çoğu gibi siyah saçlı ve kahverengi tenliydi. Muriel gibi o da toplum içindeyken geleneklere bağlı kalmaktansa çevresine uyum sağlamanın daha önemli olduğuna inanıyordu ve kırmızı Indiana Hoosiers sweatshirt'ü ve kot pantolonuyla kalabalığa karıştı. Sanki kumaş cildini tahriş ediyormuş gibi kollarını çekiştiriyordu.

Belki de öyleydi. Ne de olsa halkının dokunma da dahil olmak üzere yüksek duyuları vardı.

Ve yüksek duyulardan bahsetmişken...

"Devam et," diye ısrar etti. "Kokla onları."

Greg, annesinin istediğini yapana kadar tatmin olmayacağını biliyordu. Bir jakkalın duyuları insan formundayken de güçlü olsa da, onunkiler özellikle keskindi. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafına bakındı, sonra gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Kusura bakmayın. Hâlâ tazeler." Öyle ki koku biraz midesini bulandırdı. Halkları sadece ölümle ilişkili bir tanrıya tapmakla kalmıyor, aynı zamanda akraba oldukları hayvanlar gibi onlar da leş yiyiciydi. Yiyeceklerinin çürümemiş olsa bile en azından bozulmaya yüz tutmuş olmasını tercih ederlerdi.

Marta içini çekti ve muzları arabalarına koydu. "dışarıda bırakıp hazır olana kadar beklememiz gerekecek," dedi. Ona bir gülümseme verdi. "Gidip biraz solmuş marul bulabilecek miyiz bakalım."

El arabasını marullara doğru itti ve Greg de itaatkâr bir şekilde onun peşinden gitti. Belki de ona eşlik etmekle kötü bir seçim yapmıştı. Şu anda evde kendi utancının içinde debelenmek, annesi için canlı bir çürük detektörü olmaktan daha iyi geliyordu. En azından bu kadar sıkıcı olmazdı.

Kulaklıklarını takıp biraz müzik dinlemek istiyordu ama annesi toplum içinde geleneksel giyinmese de, onun davranışlarından beklentileri söz konusu olduğunda hâlâ oldukça gelenekseldi. Kendini müziğe kaptırma girişimini ona karşı saygısızlık olarak göreceğini biliyordu. Bu yüzden telefonu cebinde kalacak ve marketin ses sisteminden çalan teneke pop müziği dinlemek zorunda kalacaktı.

Bazen bir canavar olmak gerçekten patladı.

* * *

Morgan -on altı yaşında, uzun boylu, zayıf, kısa kahverengi saçlı- annesinin arkasında yürüyordu. Sylvia, çoğu et olan yiyeceklerle dolu bir arabayı ürün reyonuna doğru itiyordu. Morgan kardeşi Joshua'yı kalçasında taşıyordu. Bir yaşındaydı ve arabaya binebilecek durumdaydı ama biri onu taşımadığında telaşlanıyordu. Özellikle de bu günlerde. Yine diş çıkarıyordu ve bu süreç insan çocukları için yeterince acı verici olsa da, kendi türleri için iki kat daha acıydı. İnsan bir anne bebeğine ağrı kesici ama ilaçların kurtadamlar üzerinde zehirler kadar etkisi . Neyse ki Joshua'nın diş etleri, yeni dişleri bu sefer ne kadar büyüyecekse tamamlandıktan kısa bir süre sonra iyileşecekti ama o zamana kadar zavallı küçük adamın buna katlanması gerekecekti.

Sylvia Morgan'a Joshua'nın ağrıyan diş etlerine parmağının ucuyla masaj yaparak onu nasıl sakinleştireceğini göstermişti. Denemişti ve işe de yaramıştı -bir bakıma- ama Joshua'nın yeni dişlerinden biri kurt gibi keskinleşip onu ısırınca, onu bu şekilde yatıştırmayı son kez denemişti. Şimdi onu hafifçe kalçasında zıplatıyor ve mağazanın ses sisteminde çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyordu. Joshua hâlâ ara sıra mızızlanıyordu ama artık eskisi kadar değil ve Morgan bunu bir kazanç olarak görüyordu.

Sylvia on yaş daha genç görünmesine rağmen kırklı yaşlarındaydı. Morgan aynı yaşa geldiğinde kendisinin de annesi gibi görünmesini umuyordu. Sylvia neredeyse iki metre boyundaydı ve üzerinde bir gram bile yağ yoktu, belirgin kasları ve gür kestane rengi saçları vardı. Sadece güzel değildi; dikkat çekiciydi ve Morgan ilk kez onun harika bir model olabileceğini düşünmüyordu. Ama onların halkı göze çarpmayı sevmezdi. Göz önünde saklanmaya inanırlardı. Yoksa neden insan şekline girebilsinler ki? Ama göz önünde olmak ile spot ışıklarını üzerine çevirmek arasında bir fark vardı. Nispeten düşük bir profil sergilemek halklarının hayatta kalması için önemliydi. Ama bazen bu onu hayal kırıklığına uğratiyordu. gidiyordu ve

Drama kulübü, bando, ponpon kızlık, basketbol, atletizm... gibi ders dışı aktivitelere katılmayı çok severdi, yeter ki *bir şeyler* yapabilsin. Ama ailesi buna izin vermezdi. Sadece aşırı dikkat çekmekle kalmayacak, Safkan hızı ve gücü ona insanlar karşısında haksız bir avantaj sağlayacaktı. En son ailesini ikna etmeye çalıştığında hayır demişlerdi ve babasına neden dikkat çekmediğini *sormuştu*. Gözleri öfkeyle parlamış ve hafifçe hırlamaya başlamıştı. Bu konuyu en son o zaman açmıştı.

Ailesinin isteklerine uygun olarak sade giyiniyordu. Bugün en sevdiği anime karakterlerinden birinin yer aldığı bir tişört, gri bir hırka, kot pantolon ve siyah botlar giymişti. Sylvia ise biraz fazla dar bir kot pantolon, biraz fazla ağır bir makyaj ve biraz fazla düşük kesimli bir bluz giymişti. Pek de dikkat çekmeyen bir görünüm sayılmazdı ama o da ebeveynlerin -kurtadam ya da insan- genellikle *dediğimi yap, yaptığımı yapma* düsturunu *benimsediklerini* düşündü. Gülümsemekten kendini alamadı. Ebeveyn ikiyüzlülüğünün her iki tür için de belirleyici bir özellik olacağını kim düşünebilirdi ki?

Morgan daha sonra, çocuğun varlığını onu görmeden önce fark ettiğini anlayacaktı. Kısmen onun kokusuydu bu, kendi halkınıninkine çok benziyordu ama kışkırtıcı farklılıkları vardı: bilinmeyen baharatlar çürümenin tatlı kokusuyla birleşmişti. Ama bundan daha fazlasıydı. Sanki hayatında önemli, belki de çok önemli bir olaya yaklaşıyormuş gibi bir tanıma heyecanı hissetti. Evrenin manzarasının ardında hareket eden büyük bir şeyin farkındalığı.

Sonra ürün reyonuna ulaştı ve onu gördü. Başka bir kızın onu yakışıklı bulmayacağını tahmin ediyordu. Adam sıska ve kısaydı, kız ise ondan en az bir karış daha uzundu. Ama nazik bir yüzü, yumuşak kahverengi gözleri ve neredeyse kıvrılan ama tam olarak kıvrılmayan gür siyah saçları vardı. Yıpranmış paçaları olan lacivert bir sweatshirt, siyah bir tişört, yırtık kot pantolon ve eski tenis ayakkabıları giyiyordu. Adamın giyim tarzı hoşuna gitmişti. Rahat görünüyordu. Böyle giyinmemesi ama babası evden çıkmasına izin vermiyordu.

ev de eski püskü. *"Bu şehirde korumamız gereken belli bir itibarımız var."* derdi. Bazen sadece kendi seçimlerini yapmakta özgür olmak istiyordu.

Çocuğun yakışıklı olduğunu düşündü. Yaşından emin değildi ama kendi yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordu. Emin bir şey vardı: Onu daha önce hiç görmemişti. Muhtemelen kasabada yeniydi. Yani selam vermek için yanına giderse, sadece komşuluk yapmış olacaktı, değil mi? Bazen babası onun kendi iyiliği için fazla agresif olduğunu söylerdi. Belki öyleydi ama bir Safkan olarak büyümek ona bu hayatta bir şey istiyorsan dışarı çıkıp onu elde etmen gerektiğini öğretmişti. Ve o da bu çocukla konuşmak istiyordu.

Annesine baktı. Sylvia gözleri kapalı, kokusunu içine çekerek bir portakal sergisini inceliyordu. Morgan'ın kaçması uygun bir zamandı. Hâlâ küçük kardeşine tutunarak, neredeyse kıvrıcık saçlı çocuğa doğru ilerledi. Annesi bir marul başını tutuyor ve dikkatle inceliyordu. Çocuk ondan birkaç metre uzakta durmuş, sıkılmış görünüyor. Morgan onun nasıl hissettiğini biliyordu. Kadın yaklaşırken çocuk başını kaldırdı ve kadın gülümseyerek küçük bir el salladı. Çocuk irkilmiş ve birdenbire temkinli göründü, sanki kadın dostça bir yaklaşımda bulunmak yerine silah çekmişti.

Belki de sorumluluk sahibi kızlara alışık değildir, diye düşündü. Ya da belki de kendi yaşındaki birinin ona dostça davranmasını beklemiyordu. Bridge Valley'e taşınan yeni çocukların işi her zaman zordu. Ailelerin çoğu nesillerdir buradaydı ve ayrıca burası insanların taşındığı değil, *uzaklaştığı* bir kasabaydı. Yeni gelenlere pek rastlanmazdı. Köprü Vadisi sakinlerinin çoğu kasabada doğmayanlara şüpheyle yaklaşır ve mesafeli dururdu.

İyi çoğu insan gibi değilim, diye düşündü.

Kadın çocuğun yanına yaklaştığında, çocuk annesine hızlıca bir göz attı. Annesi hâlâ marulları incelemekle meşguldü. Belirsiz bir gülümsemeyle Morgan'a doğru ilerledi. Morgan birdenbire kendini mahcup hissettiğini fark ederek şaşırdı. Umutsuz bir şekilde refleksiyonunu kontrol etme ihtiyacı hissetti. Saçının bir sıçan saçı olduğundan emindi.

ve keşke nane şekeri olsaydı diye düşündü. Peki ya Joshua? Şu anda sakindi ama her an yeniden yaygaraya başlayabilirdi ve *bu* ne kadar utanç verici olurdu? Hayatında ilk kez, rahatsız edici bir durumdan geri çekilmek istedi, ama bunu yapamadan önce, o ve çocuk birbirlerinin önünde duruyordu.

Şimdi ona daha yakın olduğu için, onun garip bir şekilde çekici baharat ve çürük kokusu çok daha güçlüydü. Bunu neredeyse sarhoş edici buluyordu. Üst ve alt kesici dişleri bir dokunuşla sivrildi ve diline doğru bastırdı. Vücudu bir erkeğin varlığında hiç bu şekilde tepki vermemişti ve dişlerini insan şekline döndürmeye konsantre oldu.

Çocuk burun deliklerinden derin bir nefes çekti. Onun kokusunu içine çekiyordu. Bu ana kadar onun insan olmadığı aklına gelmemişti. Ama şimdi onun da kendisi gibi olduğunu fark etti, sadece... değildi. Bu farkındalık onu korkutmadı. Aksine, onu rahatlatmıştı. Bu ona, yanında kendisi *-gerçek* benliği-olabileceği biri olduğunu söylüyordu.

"Merhaba," dedi. "Ben Morgan." Kardeşine başıyla işaret etti. "Bu Joshua."

"Ben... Greg." Adını söylemeden önce durakladı, sanki adını söylemeyecekmiş gibi.

iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Ama sonra gülümsedi ve Morgan rahatladı. En azından dost canlısıydı.

Morgan annesine baktı, sonra Greg'e döndü.

"Başka bir koridora geçelim," dedi. "Böylece özel olarak konuşabiliriz."

Greg bir an şüpheyle baktı ama sonra başını salladı. Ürün reyonundan çıktılar ve rafların kahvaltılık gevreklerle dolu olduğu bir sonraki koridora girdiler.

"Seni okulda görmedim," dedi Morgan. "Kasabaya yeni gelmiş olmalısın."

"Evet, ama beni görmemenin nedeni bu değil. Evde eğitim görüyorum."

"Oh. Bu harika."

Giysilerinin kokusunu da alabiliyordu ve ikinci el olduklarını biliyordu. Ailesinin fakir olup olmadığını merak etti. Bunun için onu yargılayacağından değil. Ailesi varlıklı değildi ama hiçbir şey de istemiyorlardı. Babasının halkı nesillerdir Köprü Vadisi'nde yaşıyordu ama annesi eski sürüsünün avcılar tarafından takip edildikleri için birkaç kez yer değiştirmek zorunda kaldığını anlatmıştı. Sürüsü evlerini ve eşyalarını terk etmiş ve her şeye sıfırdan başlamıştı. Bu yüzden Morgan hiçbir zaman yoksun kalmamış olsa da, yoksun kalan herkesle belli bir akrabalık bağı hissediyordu.

"I..." Greg bir şey söylemek istiyormuş ama bunu nasıl yapacağından emin değilmiş gibi kaşlarını çatı. Sonunda ağzından kaçırdı: "Sen düşündüğüm kişi misin?"

Sırıttı. "Eğer harika olduğumu düşünüyorsan, cevabım evet." O da sıırıttı. "Öyle düşünüyorum. Ama başka bir şey daha var."

Babasının ona çok kızacağını biliyordu ama kendini durduramıyordu. Tüm içgüdüleri Greg'e güvenebileceğini söylüyordu ve kelimeler ağzından dökülüyordu.

"Ben bir kurt adamım. Bir Safkan."

Gözleri irileşti ve irislerinin kahverengisi bir an için parlak kehribar rengine dönüştü. "Ben bir jakkal'ım," dedi.

Kaşlarını çatı. "Jakkaları daha önce hiç duymamıştım."

Omuz silkti. "İnsanların radarından uzak durmaya çalışıyoruz, anlıyor musun?"

"Benim ailem de aynı şeyi yapıyor." Söyleyecek başka bir şey bulmaya çalıştı ama bulabildiği en iyi şey, "Şimdiye kadar Köprü Vadisi'ni nasıl buldun?" oldu. *Tanrım, ne kadar ezikçe!*

"değil. Ailemin gittiği bazı yerlerden daha kötü ama diğerlerinden daha iyi." Durakladı ve sonra ekledi, "Çok fazla yer değiştiriyoruz."

Kendinden emin bir şekilde sağ kolunu çekiştirdi, bu hareket kadının bakışlarını üzerine çekti. Bileğindeki kumaşın kuru ve buruşuk olduğunu gördü. "İyi misin?"

Kolunu daha da aşağı çekti. "nemli bir şey değil. Daha önce küçük bir kaza geçirdim, hepsi bu. Yakında iyileşir."

Buna söyleyecek bir şey bulamadı ve sadece başını salladı. Annesinin dikkatinin daha ne kadar dağılacağını bilmiyordu, bu yüzden yapabiliyorken cesur bir hamle yapmaya karar verdi.

"Telefonun var mı?" diye sordu. "Numaralarımızı değiştirelim."

Adam şaşkınlıkla ona baktı ve kadın onun hayır diyeceğini düşündü, tabii ki yapılacak en mantıklı şey de buydu. Kim yeni tanıştığı biriyle telefon numarasını değiştirecek kadar aptal olabilirdi ki? Ama adam gülümseyerek telefonunu cebinden çıkardı ve hızla numaralarını değiştirdiler.

"Bana mesaj atarsanız daha iyi olur," dedi Morgan. "Ailem tanımadıkları insanlarla telefonda konuşmamdan hoşlanmıyor."

Başını salladı. "Mesajlaşmak işe ."

Bundan sonra birbirlerine gülümseyerek sessizce durdular. Yine de bu sessizlikte garip bir şey yoktu. Sanki kelimelere ihtiyaçları yokmuş gibi iyi hissettiriyordu. Sadece birbirlerinin varlığında olmak yeterliydi.

Morgan ani bir hava akımı hissetti ve sonra annesi oradaydı, gözleri sarı sarı parlıyordu.

"Uzak dur ondan," dedi Sylvia. "O pis bir leş yiyici, ölüm ve rme kokuyor."

Sylvia'nın sesi gırtlaktan geliyordu ve sözlerini anlamak zordu. Yine de mutlak nefret tonu açıktı ve bu Joshua'nın ağlamasına neden oldu. Sylvia yine de oğluna doğru dönmedi. Greg'e bakmaya devam etti, sanki her an onlara saldırmasını bekliyormuş gibi gözleri parlıyordu.

Sonra göz açıp kapayıncaya kadar Greg'in annesi geldi ve Sylvia ile oğlunun arasına girdi. Gözleri kehribar rengindeydi ve bir kurt adam kadar belirgin olmasa da sivri dişleri vardı. Kulakları

İnce noktalara doğru sivriliyordu ve tırnakları uzundu. Jakkal her neyse, en azından Morgan'ın görebildiği ve koklayabildiği kadarıyla kurtadamlar akraba gibi görünüyordu.

"Çocuğumdan uzak dur." Greg'in annesinin sesi de en az Sylvia kadar vahşi çıkıyordu. Morgan'ın annesinden bir hayli kısa olmasına rağmen, en ufak bir korkmuşluk belirtisi göstermiyordu. "Halkımın ısırığının neler yapabileceğini biliyorsun."

Kadınlar birbirlerine hırlamaya başladılar ve Sylvia da dönüşmeye başladı. Morgan burada, markette kavga etmeye başlayacaklarından korkuyordu. Greg'le dehşet dolu bir bakış alışverişinde bulundular ve sonra her ikisi de annelerinin kollarından birini tutup onu geriye doğru çektiler.

"Anne!" Morgan zorla söyledi. "Halkın içindeyiz!"

Greg aynı anda, "Biri görmeden durdur şunu!" dedi.

Şimdiye kadar hepsi şanslıydı. Koridorda sadece onlar vardı ama marketin etrafına yerleştirilmiş güvenlik kameraları yok muydu? Anneleri kavga etmeye başlarsa, savaşları kaydedilebilirdi. Ailesinin onu her zaman uyardığı düşük profil için bu kadarı yeterliydi.

İlk başta iki kadın da çocuğunu dinlemedi. Morgan birbirlerini ısırmaya ve pençelemeye başlayacaklarını düşündü, ama sonra hırlamayı kestiler ve -her ikisi için de biraz zaman alacak gibi görünse de- insan formlarına geri döndüler. Sylvia Morgan'ın elinden kurtuldu ve kaşlarını çatarak Greg ile annesine baktı.

"Burası *bizim* bölgemiz, *çöpçü*." Bu son kelimeyi adeta tükürerek söyledi. "Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp sürünerek kaçmak için hâlâ hayattayken şehri hemen terk et."

Greg'in annesinin gözleri son bir kez kehribar rengi parladı, sonra döndü ve arabasını geride bırakarak uzaklaştı. Greg Morgan'a özür dileyen son bir bakış attıktan sonra döndü ve aceleyle annesinin peşinden gitti. Joshua hâlâ ağlıyordu ama Sylvia bunu fark etmemiş gibiydi.

"*Onlardan* biriyle konuşarak ne yapıyordun?"

Annesinin sesinde bir hırıltıdan daha fazlası vardı ve Morgan iki kadın arasında her ne olduysa, bunun bir son olmadığını biliyordu.

YEDI

Me Bridge Talley Imdepemdemt'in ofisi dışarıdan küçük görünüyordu: köşede bir tabelada çalışma saatleri yazılı tek bir pencere ve önünde gazetenin adı yazılı dar bir kapı. Kardeşler sokağa park ettiler ve Impala'dan indiler.

"Tam olarak *Me 2ew Yorb Times* değil, değil mi?" Dean öyle dedi.

İçeri adım attılar. Tek bir ana oda ve ondan ayrılan birkaç küçük oda vardı. Ortada, üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve yazıcının durduğu, en az bir asırlık görünen antika bir masa vardı. Işıklar yumuşak ve sarıydı ve zemin, kardeşlerin ayaklarının altında gıcırdayan koyu renkli ahşap tahtalardan yapılmıştı.

Masanın arkasında yirmili yaşlarının sonlarında bir kadın oturuyordu. Kısa siyah saçları vardı ve uzun kollu mor-beyaz bir bluz ile siyah bir pantolon giymiş, kalp şeklinde halka küpeler takmıştı. Onun önünde korkuluk inceliğinde bir adam oturuyordu. Sanki çok fazla jöle sürmüş de kurumaya vakit bulamamış gibi görünen düz siyah saçları vardı. Siyah bir gömleğin üzerine gri bir takım elbise ceket, kot pantolon ve biraz kirli spor ayakkabılar giymişti. Bir elinde küçük bir not defteri, diğerinde ise bir kalem tutuyordu.

Hem kadın hem de adam dönüp onlara baktı ve Sam adamın eski dostları, emekli avcı ve kurt adam Garth Fitzgerald IV'ten başkası olmadığını görünce afalladı. Garth onları görünce yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kadına baktı, gülümsemeyi bıraktı ve tarafsız bir ifade takındı.

"Yardımcı olabilir beyler?" diye sordu kadın.

Sam ve Dean kendilerini FBI ajanı olarak tanıttılar ve kimliklerini gösterdiler.

"Siz gerçekten FBI ajanı mısınız?" Garth öyle dedi. "Bu harika!" Garth'a kardeşlere göz kırptı.

Sam, Garth'ın -kendi garip, aşırı hevesli tarzıyla- kapak hikâyelerini satmalarına yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ama bu ihtiyaçları olmayan türden bir yardımdı. Kapaklarının işe yaramasının büyük bir kısmı, tanıtım aşamasını mümkün olduğunca çabuk geçmekti, böylece insanların kimliklerini sorgulayacak zamanları olmayacaktı. Ve işi soru sormak olan biriyle olduklarında bu aşamayı geçmeleri daha da önemliydi. Örneğin muhabir gibi biriyle.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Sam, "ama ortağım ve ben birkaç gece önce kasabanın dışında işlenen bir cinayeti araştırıyoruz."

"Adamın kalbinin söküldüğü kanlı olanı mı kastediyorsun?" Garth sordu. "Ben de bu yüzden buradayım. Orta Batı'daki gizemli cinayetlerle ilgili bir kitap üzerinde çalışıyorum ve burada olanları duyunca hemen Bridge Valley'e geldim."

Sam ve Dean birbirlerine hızlıca baktılar. Örtbas hikâyelerine bakılırsa Garth'ınki fena değildi. FBI ajanı olduğunu iddia etmenin verdiği otorite ve korkutma faktörüne sahip olmayabilirdi ama neden garip cinayetler hakkında sorular sormak istediğini açıklıyordu. Ama Garth'ın neden kendi gizli hikâyesine ihtiyacı vardı ki? Onlarla kalıcı olarak birlikte çalışmayı önermişti ama Sam ve Dean emekli olarak kalması için onu teşvik etmişlerdi. Garth karısıyla birlikte kendine bir yer bulmuştu.

ve onun geniş ailesi. Hepsi kurt adam olsa ne olurdu? Aile aileydi ve barışçıl kaldıkları ve sadece hayvan kalpleriyle beslendikleri sürece Sam ve Dean için her şey yolundaydı. Garip ama iyiydi.

Garth fikrini değiştirip yeniden avlanmaya mı başlamıştı? Sam öyle olmamasını umuyordu. Avcıların hayatları şiddetten paylarına düşenden fazlasını içeriyordu ve Garth bir insan olarak buna alışkın olsa da, artık bir kurt adam olduğu için şiddetin ve bunun uyandırabileceği karanlık duyguların etrafında olmak ona iyi gelmeyecekti. Dövüşmek ve öldürmek, içindeki hayvani tarafı daha güçlü ve kontrol etmesi daha zor hale getirebilirdi. Sürüsü kurt benlikleriyle uyum içinde yaşamak için çabalıyordu ama bu hassas bir dengeydi. Eğer Garth bu dengeyi koruyacaksa, normal bir hayat yaşaması gerekiyordu. Ve yine de, işte buradaydı.

O anda Sam'in aklına korkunç bir düşünce geldi. Garth, insanları avlamaya inanmayan barışçıl bir sürüye katılmıştı ama Winchesterlar burada üç kurt adam tarafından işlendiği kesin olan bir cinayeti araştırıyorlardı. Garth onlardan biri olabilir miydi?

Sam böyle düşündüğü için kendini suçlu hissetti. Kendi kendine Garth'ın Clay Fuller'a yapılanlar gibi bir şeyi asla yapmayacağını söyledi. Ama hem Sam hem de Dean doğaüstü dünyanın karanlık güçlerine karşı koymanın imkânsız olmasa da zor olduğunu biliyorlardı.

Dean'in yüzündeki çatık kaşlardan Sam kardeşinin düşüncelerinin de aynı doğrultuda olduğunu anladı. Endişeleri hakkında Garth'la daha sonra konuşmaları gerekecekti, ne kadar rahatsız edici olsa da.

Dean, "Size birkaç soru sormak istiyoruz," dedi. Garth'a baktı. "Eğer Bay...."

"Thrash," dedi Garth. "Raleigh Thrash."

Dean bir kaşını kaldırdı.

"Bay *Mrash* sizi birkaç dakikalığına ondan ayırmamızın bir sakıncası yoksa?"

Garth "Önemli değil" anlamında bir el salladı. "Dinleyebildiğim sürece benim için sorun yok. Tamamen kayıt dışı tabii ki."

Dean gerçek bir FBI ajanının buna izin vermeyeceğini biliyordu ama Garth onlarla aynı davada çalıştığı için dinlemesine izin vermek mantıklıydı.

"Elbette," dedi Dean. "Keyfine bak." Kadına döndü. "Sana uyar mı, Ms...."

"Melody Diaz. Editör, ofis yöneticisi ve baş muhabir." Ellerinizi sıktı. "Elimden gelen her türlü yardımı yapmaktan mutluluk duyarım. Siz ikiniz birkaç sandalye çekmek ister misiniz? Spor müdürüm bir ortaokul futbol maçını takip etmek için dışarıda, onun masasındaki sandalyeleri ödünç alabilirsiniz."

Eski bir ofis koltuğunu ve eski bir metal masanın önündeki basit bir ahşap sandalyeyi işaret etti. İkisi de rahat görünmüyordu.

"Teşekkürler ama biz iyiyiz," dedi Sam.

"Onları es geçtiğin için seni suçlamıyorum," dedi Melody tekrar yerine otururken. "Gördüğünüz gibi, küçük kasaba gazetesine *küçüklik* katıyoruz. Bırakın ofis mobilyalarını yenilemeyi, ihtiyaçlarımızı bile zor karşılıyoruz."

"Umarım bunu yanlış ," dedi Sam, "ama şu anda burada işlerin daha hareketli olacağını düşünürdüm. Clay Fuller'ınki gibi bir cinayet her yerde haber olur ama küçük bir kasabada-"

"Yüzyılın hikâyesi olmalı, değil mi?" Melody dedi ki. "Fuller'ın geçmişini araştıran başka bir adamım daha var. Ama dürüst olmak gerekirse, böyle bir hikaye büyük gazetelerde ve televizyon kanallarında o kadar çok yer alıyor ki, biz sadece temel konuları ele alıyoruz ve toplumumuzun madde bağımlılığıyla ilgili yaşadığı sorunları vurgulamak gibi daha yerel bir bakış açısı eklemeye çalışıyoruz. Bu tür şeyler."

Sam onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Dean ile birlikte araştırdıkları vakalar genellikle tüyler ürpertici ve can sıkıcıydı ve bu nedenle medyanın büyük ilgisini çekiyorlardı. Bu da onların bu tür olaylara yönelmelerinin nedenlerinden biriydi.

Bir davada çalışırken mümkün olduğunca çabuk takım elbiselerini çıkarırlardı - böylece muhabirler onları FBI ajanı olarak tanımaz ve onlarla röportaj yapmaya çalışmazlardı.

"Sanırım şerifle çoktan konuştunuz?" diye sordu. "Pek açık sözlü biri sayılmaz, değil mi?" Sam ekledi.

Melody güldü. "Öyle de denebilir. Hiç 'Taştan kan çıkarmaya çalışmak' deyimini duydunuz mu? Evet. Bu, Alan Crowder'ın size işe yarar bir şey söylemesini sağlamaktan çok daha kolay."

Sam, "Şerif, Bay Fuller'ın kalbinin vücudundan çıkarıldığını doğruladı," dedi.

"*Sökülmek* çok düzgün bir kelime," dedi Dean. "*Söküp atmak* nasıl olur?"

"Kalp çalan canavarlarla ilgili kısmı da doğruladı mı?" Garth sordu. "Yani, kim daha gülünç bir şey duymuş ki?" Çok yüksek sesle ve hiç de inandırıcı olmayan bir kahkaha attı.

Dedi kurt adam, diye düşündü Sam.

"Amos'un anlattıklarının bu yönünü haber yaptım çünkü bu bir haberdir," dedi Melody, "ve hikayesinin er ya da geç halka ulaşacağını düşündüm. Yine de olayı sansasyonelleştirmekten kaçınmak için elimden geleni yaptım. Bölgedeki bazı medya kuruluşlarının aksine." Kaşlarını çatı. "Lanet olası reyting peşindeki akbabalar."

"Ona inanıyor musun?" Dean sordu. "Yoksa bir çocuk yemeğinden birkaç oyuncak eksik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onunla röportaj yapmadan önce hiç tanışmamıştık." Üç adam ona , "Ne? Küçük bir kasabada yaşadığımız için herkesin birbirini tanıdığını mı sanıyorsunuz? Bridge Valley *o kadar da* küçük değil. Gördükleri karşısında gibiydi ama onun dışında akli başında görünüyordu. Hikayesi çılgınca görünüyor, ama *o* değil. Ama yine de, kalp çalan kurt insanlar?" Bu fikir karşısında başını salladı.

"Yakılmadan önce cesede bakabildiniz mi?" Sam söyledi.

"Sordum ama şerif bana Fuller'in yakın akrabalarına haber verilmeden göremeyeceğimi söyledi. Bildiğim kadarıyla kasabada hiç akrabası yok ve ceset, görmeme izin vermesi için şerifi tekrar rahatsız edemedi yakıldı."

"Bay Boyd'un adresi var mı?" Sam sordu.

"Elbette." Cebinden telefonunu çıkardı ve notlar uygulamasına baktı. "Kasabanın dışında yaşıyor, Edgewood Yolu yirmi dört numara. İstersen telefon numarası da var bende."

O okudu, Sam de itaatkâr bir şekilde .

"Son zamanlarda kasabada başka garip ölümler oldu mu?" Sam sordu.

"Gerçekten tuhaf olanlar," diye ekledi Dean. "Parçalanmış cesetler, kopmuş uzuvlar, kafalar yırtılmış off-bu tür şeyler."

Melody Dean'e sanki gizliden gizliye bir seri katil olabilirmiş gibi baktı. "Hayır, öyle bir şey değil," dedi.

"Ama ortadan kaybolmalar oldu, değil mi?" Garth sordu.

"Bu doğru," diye itiraf etti. "Geçen yaz bu konuda bir haber yapmıştık. Bridge Valley, bizim büyüklüğümüzdeki bir kasaba için ortalamadan daha yüksek bir kaybolma oranına sahip. Şerif büyük olasılıkla uyuşturucu sorunumuzdan kaynaklandığını söylüyor. İnsanlar tedarikçilere olan borçlarını ödememek için kasabayı terk edebilirler. Bazıları rakipleriyle anlaşmazlığa düşen tedarikçiler olabilir - anlaşmazlıklar ölümcül hale gelir ve cesetler isimsiz mezarlara gömülür."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Dean, ses tonu nötrdü.

"Burada asıl önemli olan kelime "*Sounds*"," dedi Melody. "Basitçe açıklanamayacak kadar kayıp olduğuna inanıyorum. Ve bunların çoğunun ne zaman gerçekleştiğine dair kesin bir model var."

Garth Sam ve Dean'e baktı, kaşlarını kaldırdı, gülümsedi, sanki "*Bekleyin...*" der gibiydi.

"Dolunay zamanı civarında," diye bitirdi.

"Tesadüf olabilir," dedi Sam.

Melody iç çekti. "Biliyorum. Ama tüm bu durumla ilgili bir şeyler tuhaf geliyor, anlıyor musun?"

Dean, "Hinkiness konusunda biraz deneyimimiz var," dedi.

SEKİZ

Seattle, Washington yakınlarında. 1))2

"Sıkıldım."

Dokuz yaşındaki Sam Winchester küçük motel odasındaki iki yataktan birinde bağdaş kurmuş oturuyordu. On üç yaşındaki kardeşi Dean ise köşedeki vinil kaplı sandalyede oturmuş, ayaklarını diğer yatağa uzatmıştı. Televizyon, kanal yöneticilerinin "gündüz dizisi" demeyi sevdikleri ama babalarının her zaman pembe dizi olarak adlandırdığı bir programa çevrilmişti. Sam bu ismin tuhaf olduğunu düşündü. Operanın ne olduğunu biliyordu - kostüm giymiş insanların başka bir dilde yüksek sesle şarkılar söylediği bir oyun - ama bu şovlarda kimse şarkı söylemiyordu ve sabunun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bu diziyi daha önce de izlemişti - adı *Heartbreak Hospital'dı* - ama çeşitli hikayeleri asla takip edemiyordu. Karakterler sevgililerini başka karakterlerle aldatıyor -Sam *aldatmanın* ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama öpüşmeyle ilgili bir şey gibi görünüyordu- ve açıklanamayan hamileliklerden hafıza kaybına kadar çeşitli tıbbi durumlar yaşıyorlardı. Şu anda, doktor olan bir adam ofisinde, bir hafta öncesine kadar can düşmanı olan bir kadın avukatı kucaklıyordu. Her ikisi de, ironik bir şekilde, o sırada başka insanlarla evliydi.

Aynı anda şehrin öbür ucundaki bir evde birbirlerinin yatağında yatıyorlardı.

Dean yanıt vermeyince Sam kardeşine döndü ve tekrar denedi. "Başka bir şey olup olmadığına bakabilir miyiz? Öpüşmeye başladıklarında bundan hoşlanmıyorum."

Dean cevap verirken bakışlarını ekrandan ayırmadı. "Büyüdüğün zaman göreceksin. Şimdi kapa çeneni. Dr. Martin'in gerçekten Alexis'in şeytani ikizi Anika'yla birlikte olduğunu fark edip etmediğini görmek istiyorum." Sırıttı. "Anika, Alexis'ten çok daha seksi."

Sam kaşlarını çatı. Karakterler aynı aktris tarafından canlandırılmamış mıydı? Nasıl olur da biri diğerinden daha seksi olabilirdi? Sam iç geçirerek bir kez daha ekrana baktı. Dean televizyon seyretmeyi severdi. Ne olduğunun pek önemi yoktu, yeter ki bir hikâyesi olsun. Bir şeyi izlemeye başladı mı, bitene kadar adeta hipnotize olurdu. Sam ise tam tersiydi. Bilgi yarışmaları ya da bilim programları gibi öğrenebileceği programları izlemeyi severdi. Bu duygusal saçmalıklardan nefret ederdi.

Pennington, Washington'da, Seattle'dan çok uzak olmayan küçük bir kasabadaydılar. Aslında hemen hemen her yerde olabiliyorlardı. Ucuz bir motel odasının içi Sam'e diğerlerinden farksız görünüyordu. Babaları onları buraya getirmişti çünkü Vancouver'da yaşayan bir büyücünün elinde iblisleri takip edebilen mistik bir obje olduğuna dair bir ipucu bulmuştu. John Winchester bunu annelerini öldüren sarı gözlü iblisin izini sürmek için kullanmayı umuyordu. Sarı gözlü iblisi bulmak ve öldürmek babaları için bir saplantıydı ve Sam bazen onun için tüm dünyada oğulları da dahil olmak üzere daha önemli bir şey olmadığını düşünürdü. Bunu asla yüksek sesle söylemezdi, özellikle de Dean'in yanında. Dean her zaman babalarının onları neden bu kadar sık yalnız bıraktığını ve yaptığı işin insanların hayatını nasıl kurtardığını açıklamaya çalışırdı. Sam bunun doğru olduğunu biliyordu ama yine de babalarını özlemekten ve bazen -çoğu zaman- onun tarafından terk edilmiş hissetmekten kendini alamıyordu.

En azından bu sefer onları yalnız bırakmamıştı.

Kapı bir dizi kez çalındı -üçü yavaş, üçü hızlı- ve ardından anahtarın kilide girme sesi duyuldu. Kapı açıldı ve Bobby Singer içeri girdi. Her zamanki beyzbol şapkasını ve haki renkli askeri ceketini giymişti, ikisi de ıslaktı ve elinde atıştırmalık ve soda dolu bir çift plastik torba vardı. Kapıyı tekmeleyerek kapattıktan sonra poşetleri şifonyerin üstüne koydu.

Bobby, "Bu eyalette her zaman yağmur yağıyor gibi görünüyor," dedi.

Bobby kapıyı kilitledi, sonra yüzünü ve ellerini kurulamak için banyoya gitti. Dean Bobby'nin onlara ne getirdiğini kontrol etmek için ayağa kalktı. Bir kavanoz fıstık çıkardı, ağzına bir avuç attı ve sonra kavanozu Sam'e uzattı. Sam birkaç tane aldı ve o çiğnerken Dean ikinci çantadan iki şişe gazoz aldı ve birini Sam'e uzattı.

Bobby banyodan çıktı, ıslak kasketini küçük masanın üzerine fırlattı ve aynı derecede ıslak ceketini kapının tokmağına astı. Oturdu ve televizyona baktı. Dr. Martin ve Anika o kadar şiddetli öpüşüyorlardı ki, birbirlerinin yüzlerini yemeye çalışıyorlarmış gibi görünüyordu.

"Bu Anika mı?" Bobby sordu.

Dean sırtarak, "Ah, evet," dedi.

Bobby, "Öğleden sonraki seks eğitiminizi bölmek istemem ama televizyonu kapatmanızı istiyorum," dedi.

Dean'ın sırtışı kayboldu. Uzaktan kumandayı kaptı ve Bobby'nin dediğini yaptı. Normalde Sam o programı bir daha izlemek zorunda kalmayacağı için çok sevinirdi ama Bobby'nin ses tonundan önemli bir şey olduğu anlaşıyordu. Her iki çocuk da gazoz şişelerini komodinin üzerine bıraktı ve beklentiyle Bobby'ye baktı.

Sam, aklına geldiği gibi *Bana Soru* sormak istemiyordu ama kendini durduramadı.

"Babam iyi mi?"

Bobby gülümsedi. "Bildiğim kadarıyla o iyi. Daha önce resepsiyonu aradı ve bana bir mesaj bıraktı. Hâlâ büyücü davası üzerinde çalıştığını ama iyi bir ilerleme kaydettiğini söyledi. İkinizi de sevdiğini ve yakında dönmeyi umduğunu söylememi istedi."

Dean gülümsedi. Mesaj başkası tarafından iletilmiş olsa bile babasından haber almayı her zaman sevmişti. Sam rahatlamıştı. Babasının ne zaman ava çıksa geri dönmeyebileceğini, dönse bile tamamen insan olmayabileceğini bilmek zordu. Ama Sam babasının Bobby'ye diğer kısmı söylemesini gerçekten söylediğinden emin değildi. Sam Bobby'nin babalarından gelen bir mesajı iletirken "Babam seni seviyor" kısmını da eklediğini düşündü ama bunu takdir ediyordu. Bobby onlar için ikinci bir baba gibiydi ve onlara babalarının onları sevdiğini söylediğinde, sanki o da bunu söylüyormuş gibi oluyordu.

"Size söylemem gereken şey, bu gece çalışmak zorunda olduğum. Belki bütün gece. Bunu yaparsam iyi olacak mısın?"

"Elbette," dedi Dean. "Sammy'yi birçok kez tek başıma izledim. Sen dönene kadar televizyon izleriz."

"Ve ben bir ton abur cubur yiyin," dedi Bobby.

Dean gülümsedi ama bir şey söylemedi. Sam dişlerini sıktı. Dean'in ona *Sammy* demesinden hoşlanmıyordu.

"Ne yapacaksın Bobby?" Sam sordu. Babam bir dava üzerindeyken her zaman endişelenirdi ve Bobby de aynı şekilde -hatta daha fazla- endişelenirdi.

Bobby sanki onlara ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kardeşleri arasında bir ileri bir geri baktı. Bobby bir keresinde güzel bir yalana inanmaktansa çirkin bir gerçeğe yüzleşmenin daha iyi olduğuna inandığını söylemişti. Sam bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi ama kulağa hoş geliyordu.

"Marketteki tezgâhtar bana dün gece işlenen bir cinayetten bahsetti. Doğaüstü bir şey olmayabilir..."

"Ama?" Dean sordu.

Bobby, "Bir kurt adamın işi olabilir," dedi. "Saldırı yerel hastanenin otoparkında meydana geldi. Polis bunun bir seri katilin işi olduğunu düşünüyor. Haklı da olabilirler."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun," dedi Sam.

"Ne zaman parçalanmış ve kalbi olmayan bir cesetle karşılaşırsanız, onu kontrol etmeniz gerekir."

Dean, "Özellikle de cinayet dolunay döngüsü sırasında işlenmişse," dedi.

"Bingo."

Dean sanki sınıftaymış ve öğretmenine doğru cevabı vermiş gibi sırıttı.

"Bu gece hastanenin otoparkını gözetleyeceğim. Kurtadamlar her hayvan gibi alışkanlıkları olan yaratıklardır. Yiyecek kaynakları devam ettiği sürece aynı avlanma bölgelerine geri dönerler."

Bobby'nin gece dışarıda, tek başına, yakınlarda bir yerde gizlenen bir kurt adamla birlikte olduğu düşüncesi Sam'i korkuttu. Bobby ona gülümsedi.

"Merak etmeyin. Silahım yanımda olacak ve bir sürü gümüş mermim var. Bana bir şey olmaz."

Bobby'nin sözleri Sam'i biraz rahatlattı ama tüm endişesini gidermedi. Yine de Bobby'ye cesur bir gülümseme verdi.

Bobby cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp Dean'e uzattı. "Akşam yemeği için. Buradan çok uzakta olmayan bir pizza dükkânı var. Numarası telefon rehberinde var. Daha önce daire içine almıştım. Ben yokken birbirinize göz kulak olun, duydunuz mu?"

Sam başını salladı ve Dean, "Her zaman yaparız," dedi.

Bobby içini çekti ve omuzları çöktü. Şapkasını ve ceketini aldı; onlarla konuştuğu birkaç dakika boyunca ikisi de fazla kurumamıştı

-Ve gitti. Kapı kapandıktan sonra, arkasından kilitlendiğinden emin olmak için tokmağı çevirdi.

Dean televizyonu tekrar açtı ama *Heartbreak Hastanesi* bitmişti -neyse ki- ve kanallar arasında gezinmeye başladı. Sam yatağa uzandı ve rahatladı. Uzun bir gece olacak gibi görünüyordu.

Sonunda Dean dikkatini çeken bir şey buldu. "Harika!" dedi.

Sam ilk başta neye baktığını anlayamadı. İnce bir gecelik giymiş bir kadın tepelik bir arazide yalınayak koşuyordu. Geceydi ve dolunay gökyüzünde asılı duruyor, dünyayı ürkütücü bir ışıltıya boğuyordu. Kadın kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu; ağzı sessiz bir çılgılla açık, korkudan çılgına dönmüş gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Nedir bu?" Sam sordu.

"Bu bir film. Senin yaşlarındayken izlediğimden beri izlememiştım. Adı *Kanlı Ay'ın Gecesi*. Bir klasik, Paolo Mansetti'nin oynadığı bir dizi İtalyan korku filminden biri. Bana kalırsa gelmiş geçmiş en iyi kurt adamı o oynamıştı!"

Dean her türlü filmi severdi, hatta içinde güzel kadınlar olduğu sürece duygusal romantik filmleri bile. Ama en sevdiği film türü korku filmleriydi. Korku filmleri için yaşardı ve onlar hakkında her şeyi bilirdi. Ne zaman yapıldıklarını, kimin yönettiğini ve oynadığını, orijinal mi yoksa yeniden çevrim mi olduklarını... Sam nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. Babası ve Bobby'nin geçimlerini sağlamak için yaptıkları düşünüldüğünde, Sam Dean'in gerçek hayatta ürkütücü şeylere doyacağını düşünürdü. Babam bazen onları yanına bile alırdı. Babam ikisini de hazırlamak istediğini .

Sam Dean'in babalarının izinden gitmeye niyetli olduğunu biliyordu. Bu çok açıktı. Dean babalarına adeta tapıyordu. Eğer babaları tamirci olarak kalsaydı, Dean muhtemelen araba tamir etmeye başlardı. Ama Sam babaları gibi değildi.

babalarını hiç sevmezdi. Adamı severdi ama bazen onu tam bir gizem olarak görürdü. Sam mekanik işlere yatkın değildi ya da elleri iyi değildi. Bazen yalnız kalmayı severdi, böylece okuyabilir ya da düşünebilirdi. Ve bir durum karşısında tökezlemek ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini ummak yerine bir şeyler planlamayı severdi. Babam ya da Dean'den çok Bobby'ye benziyordu.

Babam korku filmlerini Dean kadar sevmezdi ama John'un evde olduğu nadir zamanlarda birlikte izlerlerdi. Babam ve Dean ekrandaki canavarlara gülerlerdi ve babam korku filmlerinin ne kadar gerçek dışı olduğundan yakındı. Sam her zaman onlarla birlikte korku filmi izlemeye çalışırdı ama o korku filmlerinden *nefret ederdi*. Onları izlerken hep korkardı ve babasının ekrandakiler gibi şeyleri gerçekten avladığı düşüncesi onu filmlerin kendisinden bile daha çok korkuturdu. Babası ve Dean tellere asılı büyük bir kukla olan yürüyen bir iskelete gülebilirlerdi ama onun tek düşünebildiği babasının *gerçek* hayaletlerle -öfkeli ve sizi öldürebilecek olanlarla- savaştığıydı.

Ama *bu* film, *Kanlı Ayın Gecesi*, onu her zamankinden daha fazla rahatsız ediyordu. Bu film bir kurt adam hakkındaydı, Bobby'nin az önce avlamak için ayrıldığı türden bir canavar. Sam filmi gerçekten izlemek istemiyordu ama Dean istiyordu. Ve Dean daha büyüktü, daha iriydi ve kumandadan sorumluydu. Ayrıca Bobby'nin ona verdiği pizza parası da ondaydı. Sam kardeşinin iyi tarafında kalmak istiyordu. Bu yüzden oturdu ve gecelikli kadının karanlığın içinde koşmasını izledi. Ama televizyonun hoparlöründen bir kurt uluması yayılınca sıçramasına engel olamadı. Dean'in fark edemeyecek kadar filme dalmış olmasına sevindi.

"Şunu izle Sammy. Bu sözde canavara ilk bakışımız."

Bir adam -ya da en azından adam şeklinde bir yaratık- kadının önüne atladı. Adamın aniden ortaya çıkmasıyla dehşete kapılan kadın takılıp düştü. Adamın gözlerinin içine baktı ve çılgılık attı.

Kamera canavarı yakından çekmek için hareket etti ve Sam korkuyla nefesini tuttu. Kurt yüzü ve elleri tel tel siyah kürkle kaplıydı. Yaratığın burnu keskin dişlerle dolu uzun bir köpek burnuydu. Dişleri özellikle , o kadar büyüktü ki Sam bu şeyin ağzını nasıl kapatabildiğini bilmiyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinde korkunç, aç bir zekâ parlıyordu ve hırlayarak kadına doğru hamle yaparken, haince kıvrılmış pençeleri olan ellerini kaldırdı. Kadın tekrar, bu kez daha yüksek sesle çığlık attı ve Sam kurt adamın kadına saldırmak yerine Bobby'ye ya da babasına saldırdığını hayal etti.

Bu onun için yeterliydi. Banyoya koştu, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Sonra sırtını küvete dayayarak zemine oturdu, gözlerini kapadı ve kadının çığlıklarını daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için ellerini kulaklarına bastırdı.

Birkaç dakika sonra kapının çalındığını duydu.

"Sammy? İyi misin?"

Sam gözlerini açtı ve ellerini indirdi. Yine de bir şey söylemedi.

"ama, bebek gibi davranma! *O kadar* da korkunç değildi!"

Sam hâlâ cevap vermiyordu.

Bir dakika sonra Dean tekrar konuştu, bu kez daha yumuşak bir sesle.

"Televizyonu kapattım. Dışarı çıkabilirsin."

Sam sonunda ayağa kalkmadan önce birkaç dakika daha orada oturdu. Kapıya doğru yürüdü, kilidi açtı ve Dean kapıyı açtı.

"Üzgünüm," dedi Dean. "Sanırım kurt adam filmi iyi bir seçim değildi, Bobby'nin bir kurt adam avlamaya gitmesi de cabası."

Sam başını salladı.

Dean arkasını döndü ve oturmakta olduğu sandalyeye doğru ilerledi. Sam de onu izledi ve yatağın üzerinde kardeşine yakın bir yere bağdaş kurarak oturdu. Dean hiçbir şey yapmadı.

televizyonu tekrar açmak için hareket etti ve Sam minnettar oldu. Dean konuşmaya başlamadan önce çocuklar bir süre sessizlik içinde oturdular.

"Babamın canavarların, hayaletlerin ve diğerlerinin en büyük silahlarından birinin korku olduğunu söylediğini biliyor musun?"

Sam Dean'in bununla nereye varmaya çalıştığından emin değildi ama başıyla onayladı.

"Bu şeyler tehlikelidir ve buna saygı duymalısınız, ancak onlardan korkmanıza izin vererseniz, bir tane gördüğünüzde tereddüt edersiniz ve sonra kendinizi savunamadan sizi yakalar. Bu yüzden korkunuzu kontrol etmeyi öğrenmek önemlidir - böylece korku *sizi* kontrol edemez."

Babaları bunu onlara defalarca söylemişti. Sam'e pek mantıklı gelmemişti. İnsanların canavarlarla yüzleşmeme seçeneği yok muydu? Korku, kendilerini başlarına gerçekten kötü şeyler gelebilecek durumlara sokmalarını engellemiyor muydu? Ne de olsa herkes avcı değildi ya da avcı *olmak* istemiyordu. Sam bu soruları babalarına hiç açmamıştı ve şimdi de açmayacaktı. Dean'in anlayacağından emin değildi ve ağabeyini bugünkünden daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Dean devam etti. "Kurtadamlar da diğer canavarlar gibidir. Onlar bir tehdittir, ama bunu anlarsanız, o zaman bu tehditle yüzleşmeye hazır olursunuz. Ve onu yenebilirsiniz."

Sam başını salladı ama buna inandığından emin değildi.

"Güzel. Bobby'nin getirdiği atıştırmalıkları yiyelim ve televizyonda izleyecek bir şeyler bulalım - ikimizin de sevdiği bir şey. Kulağa hoş geliyor mu?"

Sam gülümsemeye zorladı. "Evet."

Ama sonunda ne izlerlerse izlesinler, Sam hâlâ *Kanlı Ay Gecesi*'ndeki kurt adamı ve kadının çılgık çılgıca bağıırışını düşüneceğini biliyordu.

DOKUZ

Günümüz

Winchester'lar Melody'ye zaman ayırdığı için teşekkür ettiler, Bay "Thrash"ten muhabirle konuşmasını böldüğü için özür dilediler ve yan taraftaki The Whistle Stop'a gittiler. Küçük bir yerdi ama düzeni tanıdıktı: bar, tezgah, tabureler, duvarda asılı duran ve spor kanallarından birinin yayınlandığı televizyon ve öğle yemeğinde hızlıca bir şeyler atıştırmak için gelmiş ve zamanın nasıl geçtiğini ya da ne kadar içtiklerini fark etmemiş gibi görünen birkaç müşteri. Kardeşler mutfağa yakın bir masa seçmişlerdi çünkü yakınlarda kimse oturmuyordu ve duyulmadan konuşabilirlerdi. Üç bira sipariş ettiler, arka tarafta bir masaya oturdular ve beklemeye başladılar. Çok uzun sürmedi.

Garth bara girdi ve hemen tiksintiyle burnunu kırıştırdı. Sonra doğruca Dean ve Sam'e yöneldi, masaya oturdu ve bir içki aldı.

"Kurt adam olunca her şeyin tadı *muhteşem* oluyor!" Burnunu tekrar . "Kötü olan şu ki, her şey yüz kat daha güçlü kokuyor ve burada sadece daha sık duş alması gereken değil, aynı zamanda bir sindirim uzmanına görünmeyi düşünmesi gereken bazı insanlar var."

Dean Garth'ın gelişmiş duyularını kıskanıyordu ama bunlar için ödemek zorunda olduğu bedeli değil. Her zaman şiddetli, saldırgan dürtülerini kontrol etmek için savaşıyordu... Ne olduğunu biliyordu.

Kabil'in Mührünü taşıdığı zamanlardaki gibiydi. Böyle yaşamaya asla geri dönmek istemiyordu. Yine de Garth her zaman aptalca bir iyimserliğe sahip olmuştu. Belki de bu içindeki hayvanı dengeliyordu.

Dean, "Önce şunu aradan çıkaralım," dedi.

Dean sözünü bitiremeden Garth araya girdi. "Clay Fuller'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Bu çocuk için hâlâ tamamen hayvan kalpleri söz konusu." İlk üç parmağı yukarı bakacak şekilde bir elini kaldırdı. "Lycanthrope'un onuru."

"Sormak zorunda olduğumuzu biliyorsun," dedi Dean. "Elbette.

Darılmaca gücenmece yok."

"Seni görmek güzel," dedi Sam.

"Ben de öyle," dedi Garth. "Kahretsin, sizi özlemişim çocuklar!" Oturduğu yerden kalktı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla sarılmak için yaklaştı. Dean fiziksel sevgi gösterilerinden pek hoşlanmazdı -özellikle de bu erkek erkeğe olduğunda- ama Garth sarılmayı severdi ve yapılacak en iyi şey bunu mümkün olduğunca çabuk bitirmektir. Ayrıca, Garth çok inatçı bir mantar gibiydi: üzerinizde büyüyordu.

"Bess nasıl?" Sam sordu.

"O harika. Hâlâ Grantsburg'da sürünün geri kalanıyla birlikte, kaleyi koruyor."

"İkinizin yavruları oldu mu?" Dean sordu. Garth'ın kızardığını görünce şaşırdı.

"Henüz değil. Belki bir gün. Safkanlar insanlar kadar sık çocuk yapmazlar. Bu yüzden o kadar çok değil. Şey... bu bir neden."

rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Safkan nüfusunun azalmasından avcılar sorumluydu. Dean bu konuda karışık duygular içindeydi. Garth'a ya da Bess'e -ya da vegan kurtlar olarak düşündüğü barışçıl sürülerinin diğer üyelerine- zarar gelmesini istemiyordu. Ama o ve Sam, Garth'ınki gibi başka bir sürüyle hiç karşılaşmamışlardı.

En az diğerkadar tehlikeli olan pek çok Safkanla karşılaştı. Dahası, dönüştüklerinde tam zekâlarına sahip oldukları için.

Dean ne kadar uzun süre avcı olursa, işi de o kadar karmaşık ve kafa karıştırıcı hale geliyordu. Bazen endişelenmesi gereken tek şeyin insanları korumak ve öldürülmemeye çalışmak olduğu günleri özlüyordu.

Dean, "Demek siz de bizimle aynı nedenle ," dedi.

Garth başını salladı ve bir bira daha içti. "Evet. Genel olarak avcılıktan hâlâ emekliyim ama son konuşmamızdan sonra eşsiz bir konumda olduğumu fark ettim: Ben bir avcı *ve* bir likantropum. Bu yüzden yeteneklerimi -doğal *ve* doğaüstü- türümün diğer üyelerine yardım etmek için kullanmaya karar verdim. Lycanthrope ile ilgili olabilecek garip olayları araştırıyorum ve bir tane bulduğumda onu kontrol ediyorum. Eğer bir Safkanla karşılaşırsam, ona sürümden ve nasıl yaşadığımızdan bahsediyorum ve *eğer* kurallarımıza göre yaşamak isterlerse onlara bizimle birlikte yaşamayı teklif ediyorum."

"Peki ya değillerse?" Sam sordu.

"Gümüşleri ortaya çıkarmanın zamanı geldi," dedi Garth, sesi acımasızdı.

Dean kaşlarını çattı. "Kurt adamların gümüşle başa sanıyordum, çok acıtmadan olmazdı."

"Gümüş mermileri tutmak için endüstriyel güçte lastik eldivenler giyiyorum. Silahımı ya da bıçağımı tutmak için onlara ihtiyacım yok - sapı gümüş olmadığı sürece. Kanımın gümüşe bu kadar yakın olması canımı acıtıyor ama o kadar da kötü değil."

"Normal bir kurtadamla karşılaşırsanız ne yaparsınız?" Sam sordu.

"Onları aynı şekilde yapıyorum. Dönüştüklerinde zekalarını kaybediyorlar ama sürüm onları değişmeden önce zincirliyor ve kafeslere kilitliyor. Bu onları beladan uzak tutuyor."

"Onları kurt adam olduklarına nasıl ikna ediyorsun?" Dean sordu.

"Değiştiklerine dair hiçbir anıları yok."

"Onları bulduğumda zincirliyorum ve dönüşürken videolarını çekiyorum. Ertesi sabah, tekrar insan olduklarında onlara gösteriyorum ve sonra yasal olduğumu kanıtlamak için dönüşüyorum. Bazen teklifimi kabul ediyorlar, bazen de etmiyorlar."

Dean'in ikinci durumda ne olduğunu sormasına gerek yoktu. Gümüş kurşun zamanıydı.

"Biz insan mıyız?" Garth söyledi. "'Biz hayvan mıyız? İkisiyiz de ve eğer gerçekten bir olmak istiyorsak bu ikisi arasında barış yapmalıyız.'" Sanki nesiller boyunca aktarılmış büyük bir bilgeliği dile getiriyormuş gibi konuşuyordu.

"Bu da ne?" Dean sordu. "Bir kurt adam fal kurabiyesinin içinde bulabileceğin bir şeye benziyor."

"Kurtadamların kutsal saydığı bir kitaptan mı?" Sam açıkça meraklanmış bir halde sordu. "Fenris'in Maw'ının kullandığı eski bir metin mi?"

"Öyle bir şey yok," dedi Garth. "Lycanthroplar yüzyıllar boyunca pek bir şey yazmadılar. Onlar kelimelerden çok eylemlerle ilgilidir, bilirsiniz. Ben de kendime ait bir kitap yazmaya karar verdim." Sırıttı. "Bu da Melody'ye sadece yarım yalan söylediğim anlamına geliyor. Yazıyorum ama tuhaf cinayetler hakkında değil."

Dean Sam'le hızlı bir bakış alışverişinde bulundu.

"Yani bir... ne yazıyorsun?" Sam sordu. "Bir kurt adam bilgeliği kitabı mı?" "gibi bir şey," dedi Garth. "*Ben buna Dış'ın Yolu* diyorum. Akılda kalıcı başlık, değil mi?"

"Uh, evet. Elbette," dedi Dean.

"Elbette bunu yayınlamayacağım. Sürünün sırlarını korumak zorundayım. Ama bitirdiğimde, gelecek nesil lycanthrope'lar bunu elden ele dolaştırıp okuyabilecekler. Kim bilir? Belki bazılarını benim sürüm gibi barış içinde yaşamaya ikna eder."

Dean ilk başta Garth'ın kurtadamlar için bir tür kişisel yardım kitabı yazdığını düşünmüştü. Ama şimdi kulağa daha çok bir kurt adam incili yazıyormuş gibi geliyordu. Dean Garth'ı bir tür peygamber olarak hayal etmekte zorlanıyordu ama Sam ve o kariyerleri boyunca daha garip şeylerle karşılaşmışlardı.

Garth'ın periyodik olarak kendini yeniden keşfetme gibi bir huyu vardı. Bu yüzden onun diğer kurtadamları avlayan bir kurtadam ve *Dişin Yolu* kitabının yazarı olması Dean'e çok doğal gelmişti. Kişisel evrimindeki bir sonraki adım, Dean'in Garthlaşma olarak düşünmeye başladığı şeydi.

"Demek artık kurt adam rehabilitasyonu yapıyorsun," dedi Dean. "Bu harika... sanırım." "Bundan daha fazlası var," dedi Garth. "Haydut likantropoları kurtarıyorum.

ve kötü olanları kendi başıma hallederek avcıların bunu yapmasını engelliyorum. Birilerinin ısırilıp benim gibi dönüşme ihtimali azalıyor. Beni yanlış anlamayın; bir lycanthrope olmayı *seviyorum* ama bu işin herkese göre olmadığını biliyorum."

"Ve kurtadamları avcıların radarından uzak tutarak," dedi Sam, "sürünüzü koruma olasılığınız artar çünkü daha az avcı ilk etapta kurtadam arayacaktır."

Garth başıyla onayladı. "Fikir bu."

Dean etkilenmişti. Garth biraz tuhaf olabilirdi -tamam, belki birazdan da fazla- ama doğal iyimserliği başka herhangi bir avcı için berbat olabilecek bu duruma uyum sağlamasına yardımcı olmuştu. Dean de dahil olmak üzere pek çok avcı bir canavar olarak yaşamaktansa kendi kafataslarına gümüş bir kurşun sıkmayı tercih ederdi. Ama Garth'ın her zaman her şeyi göze alan bir tavrı olmuştu ve bu durumda da ona iyi hizmet etmiş görünüyordu.

"Sence burada haydut kurtadamlarla mı uğraşıyoruz?" Sam sordu. "Kesinlikle öyle görünüyor. İnceleyecek bir ceset olmadan bunu söylemek zor. Ben olsam ama yakma işlemi Fuller'ın katillerine ait her türlü kokuyu yok etmiş. Tabii cesedin kendisiyle birlikte."

Dean'ın aklına bir fikir geldi. "Fuller'ın öldüğü yerde bir koku izi bulabilir misin?"

"Eğer bulabilirsem. Şeriff ile bir röportaj ayarlamaya çalıştım ama benimle konuşmadı. 'Pislik bir yazarla' iş yapmak istemediğini söyledi. Belki bize cinayet mahallinin nerede olduğunu söylemesini sağlayabilirsiniz."

"Bundan şüpheliyim," dedi Dean. "Pek konuşkan bir tip değildir."

Dean kimsenin bu konuda bir şey söylememesine rağmen Garth'ın bu avda onlara katılacağını fark etti. Ya da belki onlar da ona katılacaktı. Bu iyi bir şeydi. Garth kendini birden fazla kez kanıtlamıştı ve özel yetenekleri işe yarayabilirdi. *Umarım piresi yoktur*, diye düşündü Dean.

"Amos Boyd'la konuşmamız gerekiyor," dedi Sam. "Bize cinayetin nerede işlendiğini söyleyebilir. Hatta bizi oraya götürmeye bile razı olabilir."

Bu da maymun kıyafetlerini biraz daha uzun süre üzerlerinde tutmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Fantastik. Dean farkına varmadan gömleğinin yakasını çekiştirdi.

"Bunları bitirecek misiniz?" Garth başıyla biralarını işaret etti. Dean'inkinin üçte ikisi, Sam'inkinin ise sadece yarısı boştu.

Dean Sam'le baktı ve sonra, "Eğer işe geri döneceksek olmaz," dedi.

Garth biralarını birbiri ardına bitirdi, sonra dudaklarını şapırdattı. Kardeşlerin kendisine baktığını fark edince, "Beni etkilemeden istediğim kadar içebilirim," dedi. Şişmiş karnını sıvazladı. "Lycanthrope metabolizması beni alkol de dahil olmak üzere zehirlere karşı bağışık hale getiriyor. Hadi gidelim."

Garth onları takip edip etmeyeceklerini beklemeden kapıya doğru ilerledi. Kurtadam olmadan önce olduğundan daha iddialıydı. Kendine de daha çok güveniyordu. Neredeyse kurt adam olmayı cazip gösteriyordu. Alkolle ilgili kısım hariç. Hissedemedikten sonra içmenin ne anlamı vardı ki?

Etkileri? Her zaman su içsen de olur. Dean bu düşünceyle ürperdi ve sonra o ve Sam arkadaşlarını takip ettiler.

* * *

Nereye gidiyorlar?

Melody, Whistle Stop'ın küçük mutfağında durmuş, iki FBI ajanını ve yazarı izleyebilmek için kapıyı aralık tutuyordu.

Ajanların kendisini sorgulaması sırasında bu üç adamdan şüphelenmeye başlamıştı. Birbirlerine bakmamaya özen gösteriyorlardı ve etkileşime girdikleri birkaç seferde, birbirlerini zaten tanıdıkları hissinden kaçamadı. Sıkıştırılsa nedenini açıklayamazdı ama küçük bir kasaba gazetesinde çalışan bir editör-muhabir bile bir önseziyi takip etmenin önemini bilirdi. Bu yüzden yazar gittiğinde, nereye gittiğini görmek için dışarı bakmadan önce birkaç saniye bekledi. Onun Whistle Stop'a döndüğünü görünce şaşırmadı. Belki de sadece bir içki istiyordu ama sezgileri ona bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu. O yüzden adam içeri girdikten sonra ofisini kilitledi ve aceleyle iki bina arasındaki ara sokağa girdi. Bara arka kapıdan girdi ve barmenin dikkatini çekene kadar tuvaletlerin yanında saklandı. Ona bir iyilik borçluydu. Onu gizlice mutfağa soktu ve kapıdaki aralıktan üç adamı izledi.

Kendini biraz aptaldan da öte hissediyordu ama casusluk oynamanın eğlenceli olduğunu da inkâr edemezdi.

Ne konuştuklarını duyamıyordu ama birbirlerini tanıdıklarından kısa sürede emin oldu. İki ajan da artık sert ve profesyonel davranmıyordu. Daha rahat ve gündeliktiler ve sevimli olan -kimi kandırıyordu? İkisi de şirindi; sanki takım elbise giymeye alışık değilmiş gibi ara yakasını çekiştiriyorlardı. Ve eğer bu üç adam

birbirlerini tanımıyorlardı, neden tanımıyormuş gibi davrandılar? Özellikle de hepsi Clay Fuller'ın ölümüyle ilgilenirken. Mantıklı gelmiyordu ve bundan *nefret ediyordu*.

Üç adam bardan çıktıklarında -bir grup olarak- mutfaktan aceleyle çıktı ve onları kaldırımdan aşağı inerken gördü, giderken konuşuyorlardı.

Vermesi gereken bir karar vardı ve bunu hızlıca vermeliydi. Onları yaya olarak mı takip etmeliydi yoksa nereye gidiyorlarsa oraya arabayla gideceklerini mi varsaymalıydı? Sonra geldi: Amos Boyd. Ajanlar onun nerede yaşadığını öğrenmek istemişti. Gittikleri yer orasıydı. Öyle olmalıydı. Bardan fırladı ve dörde dört arabasına doğru koştu.

Biraz takip etme zamanı. Tanrım, işini çok seviyordu!

ON

Morgan cipin ön yolcu koltuğunda, annesinin yanında oturuyordu. Joshua arkadaki araba koltuğuna bağlanmış, uyuyordu. Morgan kardeşinin her yerde uyuyabilme yeteneğine imreniyordu. İstedikçe zaman fişi çekip gerçeklikten kaçmak harika olurdu.

Sylvia'nın bir eli aracın direksiyonundaydı, diğer eliyle de telefonunu tutuyordu. Üzgündü ve arabayı çok hızlı kullanıyordu ama Morgan hiçbir şey söylemeyecekti. Annesinin öfkesinin odağı olmak istemiyordu - zaten olduğundan daha fazla.

"Evet, *onlardan* biri olduğuna eminim." Duraklama. "Çünkü *kokusunu* alabiliyordum! Çocukluğumuzdan beri buralarda hiç olmaması bir şey ifade etmiyor. Onlar *şimdi* buradalar!"

Sylvia birkaç dakika boyunca kaşları çatık ve dudakları gergin bir şekilde dinledi. Sonunda, "Anlıyorum," dedi. Sonra aramayı sonlandırdı ve telefonu bıraktı. . Aksine, biraz daha hızlandı. Konuşurken bakışlarını önündeki yola sabitledi.

"Seni *onlardan* biriyle konuşurken yakaladığımı babana söylemediğime şükret. Çocuğa, kokusunu üzerine bulaştıracak kadar yakındın, bu yüzden babanın daha sonra bunu fark etmesini istemiyorsan, uzun, son derece

Eve gittiğimizde iyice duş al. Kıyafetlerini arka tarafa götürüp yakacağım."

Morgan önce doğru duymadığını düşündü. "Kıyafetlerimi yakmak mı?"

"Leş yiyicinin kokusunu çıkarmak için çok fazla çamaşır suyu kullanmam gerekecek ve bu da onları mahvedecek. Onları yakmak daha kolay."

"Anne, biraz fazla..." *Dramatik* bir şey söylemek istedi ama bunun sadece annesini kızdıracağını biliyordu ve sonunda ağzını bozduğu için suratına bir yumruk yiyebilirdi. Pençe yaraları eninde sonunda iyileşecekti elbette, ama en iyisi hiç darbe almamaktı.

"Temkinli mi?" diye bitirdi.

Sylvia ona yan yan baktı ve ardından gülerек onu şaşırttı. "Jakkallar bir *tehdit* değil, canım. kadar güçlü ve hızlı değiller ve Leş yiyen hayvanlar oldukları için yiyecek konusunda bizimle rekabet etmezler. Bizimki gibi güçlü bir sürüye zarar vermek için yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Greg ve annesi dükkândan ayrıldıktan sonra Sylvia, Morgan'ın sorularını yanıtlamayı reddetmişti. Şimdi Sylvia konuşmaya istekli görünüyordu ve Morgan bundan yararlanmak istiyordu.

"Jakkalların nesi var?" diye sordu. "Eğer bize zarar veremiyorlarsa, neden onları görmezden gelemiyoruz?"

"Çünkü Köprü Vadisi *bizim* bölgemiz. Babanın halkı nesiller boyu burada yaşadı. Ne olurlarsa olsunlar, başka bir sürünün kasabaya gelmesine izin veremeyiz. Bu aynı zamanda pratik bir mesele. Bir bölgede ne kadar çok doğaüstü varlık yaşarsa, istenmeyen dikkatleri üzerlerine çekme ihtimalleri de o kadar artar."

"Avcıları kastediyorsun."

Sylvia başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce Market Sokağı'ndaki eski eve taşınan hortlak ailesini hatırlıyor musun? Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Nasıl unutulabilir ki? Kasabaya hortlakların izini süren bir avcı gelmişti. Babam ve iki erkek kardeşi bir gece dışarı çıkmış ve ertesi sabah hem avcı hem de hortlaklar ölmüştü. Ev, avcının ki de dahil olmak üzere tüm cesetlerle birlikte yanıp kül olmuştu.

Sylvia, "Jakkallar hortlaklardan daha kötü," dedi. "Gulyabaniler ne kadar iğrenç olsalar da en azından önemli bir işlevleri var. Canavarlar dünyasının çöp toplayıcıları gibiler. Ama jakkallar doğal olanın bir sapkınlığı-" Durakladı, biraz gülümsedi. "Yoksa *doğal olmayan* düzenin mi demeliyim? Ghoullar ölümlle beslenir ama jakkaller ölüme tapar. Onu bir hastalık gibi içlerinde taşırlar. İğrençler ve tüm türlerinin soyu tükenirse dünya daha iyi bir yer olur."

Morgan annesinin bu şekilde konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. Sesindeki öfke, katıksız zehir... Sylvia'nın tüm varlığıyla jakkallardan nefret ettiğı açıktı. Greg'i tanımadığı halde ondan nefret ediyordu. Ama Morgan da Greg'i tam olarak tanımıyordu. Anneleri çıldırmadan önce sadece biraz konuşmuşlardı. Ama bir bağ hissetmişti. İlk görüşte aşka falan inanmıyordu. Bu tür şeyler sadece filmlerde olurdu. Ama içgüdülerini dinlemeye inanırdı ve içgüdüler i ona Greg'in iyi bir insan olduğunu ve ona güvenilebileceğini söylüyordu. Annesinin içgüdüler i ona farklı bir şey mi söylüyordu? Yoksa nefreti yüzünden onları dinlemeyi reddedecek kadar körleşmiş miydi?

Sylvia devam etti. "Herhangi bir nedenle o çocukla -ya da onun sürüsünden herhangi biriyle- tekrar karşılaşsak, size saldıracak kadar yaklaşmalarına izin vermeyin."

Morgan'ın kafası karışmıştı. "Zararsız olduklarını söylediğini sanıyordum." "Genel olarak öyleler. Sadece dediğimi yap, lütfen?"

". "

Morgan Greg'in nazik yüzünü düşündü. Onun tehlikeli olduğunu hayal bile edemiyordu. Bu fikir gülünç görünüyordu. Ama o tehlikeli görünmüyordu, değil mi?

Ailesinden kimse bilmiyordu.

"Ona jakkallardan bahsettiğinde babam ne dedi?"

Morgan önce Sylvia'nın ona cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra, "Jakkalların inini bulup bulamayacağına bakacak ve onlardan kibarca bölgemizi terk etmelerini isteyecek," dedi.

Morgan babasının *kibarlık* anlayışının kendisinininkinden biraz daha çatışmacı olduğunu düşündü. Bir kavga çıkmayacağını umuyordu. Kimsenin incinmesini istemiyordu. Özellikle de Greg'in.

"Bana başka bir şey daha söyledi." Sylvia'nın sesi artık daha az öfkeliydi. Daha endişeliydi. "Bir çift FBI ajanı gelip Clay Fuller'ın ölümü hakkında sorular sordu. Daha önce de şehir dışından bir yazar Clay hakkında onunla röportaj yapmaya çalışmış ama baban onu geri çevirmiş."

Morgan'ın midesinde soğuk, hasta bir his vardı. "Avcılar mı?" diye sordu usulca.

"Olabilir. Önümüzdeki birkaç gün boyunca tetikte olmamız gerekecek." Başını tiksintiyle salladı. "Jakkallar ve şimdi de avcılar. Leş yiyenlerin onları buraya getirdiğine ne kadar bahse girmek istersin?"

Morgan daha fazla dayanamadı. "İrkçilik yapıyorsun anne."

Sylvia bir an için dönüp Morgan'a baktı, sonra tekrar ileriye baktı. "Ben ırkçı değilim," dedi. "Ben bir canavarım."

Sessizce yollarına devam ederlerken Morgan bu iki durumun birbirini dışlayıp dışlamadığını merak etti.

Bir süre sonra Sylvia, "En azından artık Amos Boyd'un medyaya boşboğazlık etmesinden endişelenmemize gerek kalmayacak," dedi. Ağzı zalim bir gülümsemeye dönüştü ve Morgan azı dişlerini görebiliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Morgan cevaptan korkarak sordu.

"Boş ," dedi Sylvia. "Ve bunu söylediğimi babana söyleme."

Sylvia çok keskin dişlerinin arasından küçük bir et parçası çıkarırken gülümsemeye devam etti.

Morgan insan pisliğinin kokusunu aldı ve ürperdi. *Bunun* neyle ilgili olduğunu bilmek istemiyordu. Annesinden uzaklaştı, pencereden dışarı baktı ve düşündü.

Greg'le daha yeni tanışmıştı ve beş dakikadan az konuşmuşlardı ama onunla arasında bir bağ hissetmişti. Onu tekrar görmek istiyordu, ama bundan da öte, onu babasından *ve* birçok yönden en az onun kadar tehlikeli olan annesinden korumak istiyordu. Ama Morgan'ın ne yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ailesi -sürüsü- katı bir hiyerarşiye göre işliyordu ve o en son sıradaydı. Joshua'yı saymazsak tabii. Her konuda babasına, annesine ve ağabeylerine itaat etmesi bekleniyordu. Ailesinin jakkallarla birlikte yaşamanın bir yolunu bulabileceği konusunda ısrar etmeye devam ederse cezalandırılacaktı. Ama Greg'i ve ailesini kendi ailesinden kurtarmak için bir umudu olacaksa bir an önce bir şeyler yapmalıydı. Yalnız kalır kalmaz ona bir uyarı mesajı atacaktı ama bunun yeterli olup olmayacağını bilmiyordu. Herhangi bir şeyin yeterli olup olmayacağını bilmiyordu.

* * *

Alan, Sylvia ile yaptığı görüşmeyi sonlandırdığında o kadar öfkeliydi ki ofisinin duvarında bir delik açmak istedi. Yine de kendini tuttu. Sheriff's Departmanında başka kimse kurtadam değildi ve tek bir darbeye duvarı nasıl delebildiğini *ve* eline zarar vermediğini açıklamakta zorlanacaktı. Kontrol etmek için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Yarı yarıya keskindiler ve tekrar insana dönüşene kadar konsantre oldu.

Önce bir yazar onunla röportaj yapmaya çalıştı, bir çift sözde FBI ajanı ortaya çıkıp sorular sordu ve hepsinin üstüne bir de

jakkallar kasabasında. Bu, işteki en iyi günlerinden biri olarak şekillenmiyordu.

Başka bir şey yapamadan telefonu çaldı. Ekranda arayanın Melody Diaz olduğu görünüyordu. Şu anda onunla *gerçekten* konuşmak istemiyordu ama küçük bir kasabada bile basını kızdırmak para kazandırmıyordu.

"Hey, Melody. ?"

Hoşbeşle uğraşmadı. "Clay Fuller cinayetiyle ilgili yeni bir şey var mı diye sormak için aradım."

Kaşlarını çattı. "Neden? Hikayeyi zaten anlattın. Ben-" Sözüünü kesti. "Bugün birkaç FBI ajanı beni görmeye geldi. Ofisinize uğramadılar, değil mi?"

Melody cevap vermedi.

"Bakın, muhabirlerin kaynaklarını korumak istemelerini falan anlıyorum ama sizin sırtınızı kaşımamı istiyorsanız, siz de benimkini kaşımalısınız."

Melody iç çekti. "İyiyim. Evet, ajanlar beni ziyaret etti, senin konuşmadığın o gerçek suç yazarıyla birlikte. Ajanlar Clay Fuller'ın ölümü hakkında bazı sorular sordular ve sonra gittiler. Yazar da kısa bir süre sonra gitti. İçimde üçünün birbirini tanıdığına dair bir his vardı, bu yüzden onların Whistle Stop'a girdiklerini görmek için tam zamanında kafamı kapıdan dışarı uzattım."

Onları gözetlemek için bara gizlice girdiğini, birlikte bir Impala'yla - "Eski bir tane, gerçek bir klasik" - nasıl ayrıldıklarını ve şu anda kendi aracında onları takip ettiğini anlatmaya devam etti.

"Sanırım onu sorgulamak için Amos Boyd'un evine gidiyorlar ve ben de katılmak istiyorum. Bir şey öğrenirsem sana haber veririm. Ve bana burnumu bu işe sokmamamı söyleme zahmetine girme. İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz."

Alan daha fazla bir şey söyleyemeden telefon görüşmesini sonlandırdı.

Telefonunu cebine geri koyarken hayal kırıklığı dolu bir homurtu çıkardı. Crowder ailesi nesillerdir Bridge Valley'de yaşıyordu ve

Bunca zaman boyunca uzakta saklanmayı başardılar. İlk başlarda, hayvan kalpleriyle beslenerek huzur içinde yaşamışlardı. Ancak sonunda kurt adam miraslarının daha vahşi yönlerini inkar etmenin bir hata olduğunu anladılar. Ve böylece Av başlatıldı. Crowder'lar ayda bir kez, özlenmeyecek birini kaçıırır, ormanda serbest bırakır ve sonra eğlence başlardı. Avın sonunda insan öldürülür ve kalbi aile üyeleri arasında paylaştırılırdı. Kimse tadına bakmaktan fazlasını alamazdı ama bu ihtiyaçlarını karşılamaya yeterdi. Zar zor.

Ancak teknoloji insanların hayatlarının giderek daha büyük bir parçası haline geldikçe, kayıp kişilerin izini sürmek de kolaylaştı. Bu yüzden Alan -o zamanlar genç bir adamdı- Şerif Departmanı'na katılmaya karar verdi; burada sadece ailesinin eğlence faaliyetlerini daha iyi gizlemekle kalmıyor, aynı zamanda kimsenin özlemeyeceği insanlara da erişebiliyordu. Clay Fuller gibi insanlar. Alan kısa sürede Sheriff pozisyonuna yükseldi - ne de olsa sürüsünün lideriydi ve insanlar da tıpkı kurtadamlar gibi onun hükmedici doğasına karşılık veriyordu - ve o beri bu işi sürdürüyordu. İşler yeterince iyi gitmişti ve arada birkaç pürüz çıksa da, yol çoğunlukla pürüzsüzdü.

Ta ki avın ters gittiği o geceye kadar. Alan, Fuller'ın bu gidebileceğini hiç tahmin etmemişti. Onunla çok uzun süre oynamışlardı. Onu çok daha erken ama Av'ı uzatmak eğlencenin bir parçasıydı. Ne yazık ki Fuller yola ulaşmış, Sylvia ve ikiz oğulları Fuller'ın işini bitirirken Amos arabayı sürmüştü. Kendilerini Amos'u da öldürmekten alıkoyabilmeleri mucize gibi şeydi. Fuller serseri bir uyuşturucu satıcısıydı ama Amos kasabada iyi ve ortadan kaybolursa özlenirdi.

Alan, Amos'la konuşmanın üç adama ne yararı olacağından emin değildi. Amos hikâyesini çoktan medyaya anlatmıştı ve şehir efsanesi meraklıları internette onun hikâyesi hakkında çılgınca spekülasyonlar yaparken, hiçbir ciddi medya

Outlets ona inandı. Alan, Amos'un onlara daha fazla şey anlatabileceğinden şüpheliydi ama Amos'un bazı yeni ayrıntıları hatırlamasını sağlayabilme ihtimalleri vardı.

Ve Melody de üç adamı takip ediyordu. Ya öğrenmemesi gereken bir şey öğrenirse?

Amos'un evine gidip ajanlarla ve yazarla yüzleşmek ve gerekirse onları dışarı çıkarmak istiyordu. İş o noktaya gelirse Melody'yi de. Yine de olasılıkları sevmiyordu. Üç karşı bir olacaktı ve hâlâ güçlü ve en iyi *döneminde* olmasına rağmen, eğer adamlar avcıysa -şüphelenmeye başladığı gibi- gümüşle silahlanmış olma ihtimalleri yüksekti. adam avcılarla yüzleşmek için daha iyi bir fırsat beklemenin daha akıllıca olacağını biliyordu ama içindeki kurt *şimdi* Amos'a gitmesini istiyordu. Sürüsü tehdit altındaydı ve bu tehdit ortadan kaldırılmalıydı.

Ancak sürüsünün şu anda uğraşmak zorunda olduğu tek sorun avcılar değildi.

Büyürken sürüsü jakkallarla uğraşmıştı ve o da bu pislikten en az karısı kadar nefret ediyordu. Bakkala gider, kokuyu yakalar - bir jakkalın pis kokusunu içine çekme düşüncesi onu hasta etse de - ve oradan onları takip ederdi. İzini kaybederse, harabeye dönmüş terk edilmiş yerleri arayacaktı. Jakkallar ölümün yaratıklarıydı ve hikâyelere göre ıssız, cansız yerlerde barınmayı tercih ederlerdi. Bir mezarlığın çok fazla ziyaretçisi olurdu, bu yüzden muhtemelen başka bir şey olurdu. Öyle ya da böyle, onları yakında bulacaktı.

Jakkallarla tek başına yüzleşmek istemiyordu. Onlardan korktuğundan değil. Kurtadamlardan daha küçük ve daha zayıftılar - en azından fiziksel güç açısından. Ama sürülerinin ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve eğer efsaneler doğruysa, müthiş bir silahları vardı. Desteğe ihtiyacı vardı ve

insan yardımcılarından yardım isteyemezdi. Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu. Aslında iki seçenek.

Telefonunu bir kez daha çıkardı ve Stuart'ı aradı. Oğlu ikinci çalışta cevap verdi.

"Hey, baba."

Alan hoşbeşle uğraşmadı. "Kardeşin seninle mi?" "Evet.

İstasyonda takılıyoruz. Ne var ne yok?"

Stuart ve Spencer Crowder yirmili yaşlarının başında ikizlerdi ve Bridge Valley Fire and Rescue'da itfaiyeci olarak çalışıyorlardı. Sürü üyelerinin yerel yönetimin başka bir alanında çalışıyor olması yararlıydı, ancak sürünün her şeyden önce geldiğini biliyorlardı.

"Şefe senin ve kardeşinin ailevi bir acil durumunuz olduğunu ve gitmeniz gerektiğini söyle. Merak etme, bir sorun yok. Ama birkaç saatliğine yardımına ihtiyacım var."

"Sorun değil. Seninle istasyonda buluşmamızı ister misin?"

"Hayır," dedi Alan. Dişleri bir kez daha sivrilmişti. "Bakkalda."

ON BİR

"Bize bu kasabanın temiz olduğunu söylemiştiniz!" Marta bağırdı.

Tüm Jakkal ailesi oturma odasında toplanmıştı. Nathan ve Muriel. Greg'in anne babası Marta ve Efren. Biri on yedi, diğeri on dokuz yaşında olan ablaları Kayla ve Erin. Her ikisi de Marta'dan biraz daha uzun olmalarına rağmen kız kardeşleri annelerinin genç versiyonlarına benziyordu. Marta onların arasında otururken, Efren sanki yargılanıyormuş gibi odanın ortasında duruyordu. Greg, Nathan'ın sandalyesinin yanındaki zemine bağdaş kurarak oturdu. Anubis'in tuttuğu bileği hâlâ acıyordu ama derisi artık daha az yaşlanmış ve köseleşmişti, bunu iyiye işaret olarak kabul etti.

Efren Monsour bazı açılardan aileye ait değilmiş gibi görünüyordu. Çoğu insan onu orta boylu olarak görse de diğerlerinden daha uzundu ve teni daha açıktı. O kadar zayıf da değildi, ancak kesinlikle ağır da değildi. Bununla birlikte, gergin bir adamdı ve konuşurken sık sık kıpırdanır ve volta atardı. Sesinde gergin, neredeyse mızımız bir hava vardı, sanki içten içe kendi hatası olduğuna inanmadığı bir şey için sürekli özür diliyormuş gibi.

"Temiz *olduğunu* sanıyordum!" dedi Efren. Kollarını vücuduna yaslamıştı ve parmakları dış uyluklarına dokunuyordu. Kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Marta, Nathan ve Muriel'in ona bakışlarına bakılırsa Greg babasını suçlamıyordu.

"Bize taşınacak yeni bir kasaba bulmak senin sorumluluğundaydı," dedi Nathan. "*Güvenli* bir kasaba. Bunun yerine bizi -ve daha da kötüsü tanrını- bir kurt adam sürüsünün bölgesine getirdin!"

Nathan konuştuğu sesi daha da yükseliyor, dişleri ve pençeleri ortaya çıkmaya başlıyordu. Muriel uzanıp onun ellerinden birini tuttu ve dişleriyle pençeleri biraz gevşedi.

"Baba, bunu nasıl *yaparsın*?" Kayla söyledi.

"Bizi *koruman* gerekiyordu!" Erin ekledi.

"Son keşif gezinizde neredeyse iki hafta yoktunuz," dedi Marta. "Bu büyüklükteki bir kasabayı derinlemesine araştırmak için bu süre yeter de artar bile."

"İki hafta mı?" Muriel homurdandı. "Buradaki ilk gününde kurt adam kokusunu almış olmalıydı."

Efren yüzünü ona döndü. "Neredeyse bir aydır buradayız. Herhangi *biriniz* Bu süre içinde herhangi bir kurt adam kokusu aldınız mı?" Kimse cevap vermedi.

Efren biraz rahatladı ve küçük, memnun bir gülümseme verdi. "Biliyorsun, insan formunda ne kadar uzun süre kalırsak o kadar az jakkal gibi kokarız. Aynı şey kurtadamlar için de geçerlidir. Eğer tam üzerlerindeyseniz kokularını alabilirsiniz ama aksi takdirde..." "*Ne yapabilirsin* ki?" der gibi omuz silkti.

"Söylediğin doğru," diye itiraf etti Nathan. "Ama iki hafta mı? Bu süre içinde kurtlara dair küçük de olsa bir iz bulmalıydınız."

Efren yine rahatsız görünüyordu ve parmaklarını bir kez daha bacaklarına vurmaya başladı. "İki haftalığına gitmiştim, evet. Ama o iki haftayı burada geçirmedi. En azından hepsini değil."

Marta ayağa fırladı, yüz hatları anında jakkal haline dönüştü. Pençeli bir eliyle kocasının boğazını kavradı ve konuştuğunda sesi alçak, gürleyen bir hırıltıya dönüştü.

"Eğer burada değilsen, ?" diye sordu. "Ve yalan söyleme. Bu kadar yakından kokusunu alırım."

Efren dönüşme belirtisi göstermedi. Bunu yapması Marta'nın meydan okumasını kabul ettiği ve dövüşmeye niyetli olduğu anlamına gelirdi. Bakışlarını onunkilere sabitledi ve sakince konuşmak için elinden geleni yaptı.

"Buraya gelmeden önce iki kasabada daha keşif yaptım. İkisi de temizdi ama Bridge Valley'den daha küçüklerdi. Herhangi bir yere yerleşirsek çok fazla dikkat çekebileceğimizi düşündüm. Ama bu kasabaya geldiğimde, sadece ihtiyaçlarımız için yeterince büyük bulmadım, burada ölümün varlığı da çok büyük. O kadar ki, bunu sarhoş edici buldum."

Greg bir an için babasının ne demek istediğinden emin olamadı ama sonra anladı. Köprü Vadisi'nin uyuşturucu bağımlılığı ve aşırı dozlarla ilgili önemli bir sorunu vardı. Jakkallar ölümün ve çürümenin kokusunu tıpkı bir köpekbaliğının sudaki tek bir kan damlasını kilometrelerce öteden fark edebilmesi gibi alabiliyordu. Dolayısıyla jakkallar bu durumun tam ortasındaiken, başka bir deyişle kasabaya girdiklerinde, dikkatli olmazlarsa duyuları alt üst olabiliyordu. Ve hissedebildikleri sadece fiziksel ölümün varlığı değildi. Kasabanın kendisinin de ölmekte olduğunu hissedebiliyorlardı - yıkılmak üzere olan binalar, onarıma muhtaç sokaklar, yalnız, depresif ve birbirinden kopuk insanlardan oluşan bir topluluk. Köprü Vadisi bir bakıma ölme sürecindeki devasa bir hayvan gibiydi. Monsourlar gibi leş yiyiciler ve onların tanrısı için mükemmel bir yerdi.

Efren devam etti. "Buraya geldikten sonra izciliği unuttum. Tek yapmak istediğim kasabanın karanlığında ve umutsuzluğunda debelenmekti. Gündüzleri sokaklarda dolaştım ve geceleri açıkta uyudum. Yemek yemedim, zar zor içtim. Ben olsam

Eğer sana dönmek için bir çekim hissetmeseydim böyle devam ederdim." Bakışlarını yere indirdi, utandığı belliydi. "O zaman bile neredeyse gitmeyecektim."

Efren konuşurken Marta yavaşça insan formuna geri döndü. Elini Efren'in boğazından çekip omzuna koydu.

"Kasabada yiyecek ararken bu kadar uzun zaman geçirmenin nedeni , değil mi?" dedi. "O hissi tekrar elde etmek istiyorsun."

Greg annesinin neredeyse *hissetmek* yerine *uçmak* dediğini *hissetti*. Bu dünyada her türden uyuşturucu olduğunu düşünüyordu, birçoğu da belli değildi.

Efren, "Çöp karıştırırken kızları da yanımda götürmeye özen gösteriyorum," dedi. Başını kaldırdı ve kızlarına mahcup bir gülümseme verdi. "Kasabanın atmosferinden benim kadar etkilenmiyorlar -görünüşe bakılırsa hiçbiriniz etkilenmiyorsunuz- ve onlar yanımdayken dışarıda çok uzun süre kalamayacağımı biliyorum. Onları eve götürmek zorundayım."

Ailenin Efren'e karşı tutumu yumuşamıştı ve şimdi Nathan ayağa kalkıp bir destek jestiyle Efren'in omzunu tuttu.

"bir şey yok," dedi Nathan. "Ama şu andan itibaren kasabaya gitmekten kaçınmalısın. Kızlar kendi başlarına yiyecek aramaya çıkacak yaşa geldiler. Greg'in de gitmeye başlamasının zamanı geldi."

Efren bir an için kasabaya gidemeyeceği düşüncesiyle paniğe kapılmış gibi göründü ama sonra başını salladı.

"Evet, sanırım en iyisi bu olur."

Marta gülümsedi, kocasını öptü ve sonra ona sarıldı. Nathan da ona sarıldı ve Muriel koltuktan kalkıp onlara katıldı. Görünüşe göre her şey affedilmişti. Greg babasının yoksunluk belirtileri yaşayıp yaşamayacağını bilmiyordu ama her halükârda onu zor günler bekliyordu. Kayla ve Erin birbirlerine baktılar ve herkes Efren'i affettiği için onlar da affetmeye karar verdiler. Ayağa kalktılar ve grubun diğer üyelerine katıldılar.

bir grup kucaklaşması haline gelmişti. Kendini dışlanmış hissetmek istemeyen ve babasına desteğini göstermek isteyen Greg ayağa kalktı ve diğerlerine katıldı.

Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu ama babasının sorununun ailenin dikkatini markette Morgan'la konuştuğu gerçeğinden uzaklaştırmış olması onu rahatlatmıştı. Eve dönerken Marta, kurt adam kaltak ve onun sürtük kızı hakkında övgüler yağdırmıştı. Greg annesine Morgan'a isim takmamasını, onun annesinin otomatik ve düşüncesiz nefretini hak etmediğini söylemek istemişti. Ama akıllıca davranarak ağzını kapalı tuttu. Marta ne kadar üzülüyse, Greg de Muriel'in -özellikle de Nathan'ın- öğrendiklerinde çılgına döneceklerinden korkuyordu. Ama yeni kasabalarında bir kurtadam sürüsünün yaşadığının farkına varmaları, onlardan biriyle konuşmuş olmasından daha fazla endişelenmelerine neden olmuştu.

"Peki ne yapacağız?" Marta söyledi. "Geçmişte kurt adamlardan uzak durmayı hep başardık ama şimdi..." diye devam etti.

"Tekrar harekete geçmeliyiz," dedi Kayla. "Mümkün olan en kısa sürede." Erin başını sallayarak kız kardeşini destekledi.

"Bu mümkün değil," dedi Nathan. "En azından hemen değil. Yenilenme Ayini başarıyla gerçekleştirilinceye kadar Anubis'i hareket ettirme riskini alamayız. O zamana kadar çok zayıf düşecektir."

Marta kaşlarını çattı ve Greg'e baktı. "Ayini bugün erken saatlerde gerçekleştirdiğini sanıyordum."

Greg utançtan yüzünün yandığını hissetti ve ağrıyan bileğini kapattı. "Denedim ama bir şeyler ters gitti. İşe yaramadı."

Kayla ve Erin ona sırtarak, "*biliyorduk*" der *gibiydiler*.

Muriel kızların tepkisini gördü. "Bu kadar çabuk yargılamayın," dedi. "Ayini yapmayı ilk öğrendiğinizde, içinizden birinin Anubis'e verilmeden önce amarantini düşürdüğünü hatırlıyor gibiyim."

Erin'in yüzündeki sırtma kayboldu.

"Diğeri ise kutsal sözleri söylerken hapsirdi ve tüm ayine baştan başlamak zorunda kaldı."

Kayla'nın sırtıtışı .

Greg gülümsememeye çalıştı. Görünüşe göre Yenilenme Ayini'ni düzgün bir şekilde gerçekleştirememesinin istenmeyen ama hoş karşılanan bir yan etkisi vardı.

Morgan'a karşı bir şeyler hissetmesinin delilik olduğunu biliyordu. Markette birkaç dakika konuşmuşlardı. Ne olmuş yani? Hiçbir şey ifade etmiyordu, edemezdi de. Ama ona karşı bir şeyler hissettiği yadsınamazdı. Farklı türlerle ait olabilirlerdi ama hem jakkallar hem de kurtadamlar güçlü hayvani içgüdülere sahipti. İkisinin de tam olarak farkında olmadığı çok derin bir seviyede birbirlerini tanımış olmaları mümkün müydü... ne? Potansiyel bir eşleşme mi?

Ama bunu ailesine nasıl açıklayabilirdi? Anlayabilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Geleneklere göre jakkallar kendi türleriyle yakın bağlar -arkadaşlıklar, evlilikler- kurar, başkalarıyla kurmazlardı. Halklarının hayatta kalmaya devam etmesi için bu önemliydi. En azından anne babası ve büyükanne ve büyükbabası ona hep böyle söylemişti. Morgan'ı gördüğü ana kadar bunu sorgulamadan kabul etmişti. Şimdi farklı birine yakın olmanın nesinin bu kadar kötü olduğunu bilmek istiyordu.

"Kurtadamlar neden bizden nefret ediyor?" Greg sordu.

Ailedeki herkes dönüp ona baktı. Hiçbiri hemen konuşmadı, o da devam etti.

"Onlar yeni öldürülmüş avların kalplerini yerken, biz ölülerin kalplerini yiyoruz. Yemek için yarıştığımız falan yok."

Aile üyeleri karşılıklı bakiştılar. İlk konuşan Muriel oldu. "Kalplerini almak için ölümlerini bekleyerek bize rızık sağlayanların hayatlarını onurlandırıyoruz."

"O zamana kadar ruhları öbür dünyaya geçmiş oluyor," dedi Nathan.
"Kalpleri için öldürölmenin acısını ve korkusunu hissetmiyorlar."

"daha medeni," dedi Marta.

Erin burnunu kırıstırdı. "Ayrıca taze et *iğrençtir*."

Kayla başıyla onayladı. "Tadının güzel olması için zamanla terbiye edilmesi gerekir." Greg kaşlarını çatı. "Yani kurtadamlar bizden nefret ediyor çünkü-"

"Onlar hayvan," dedi Efren. "Safkanlar içlerinde yaşayan kurdun efendisi olduklarına inanabilirler ama bu kibirden doğan bir yanılgıdır. Kendilerini ormanda başıboş dolaşan vahşi bir hayvandan daha fazla kontrol edemezler."

Diğerleri başlarını salladı.

Muriel, "Hayvani yönümüzle mükemmel bir uyum içinde yaşayabildiğimiz için bize kızıyorlar," dedi. "Onların başarısız olduğı yerde biz başarılı olduk." Greg, Muriel'in bu son sözleri biraz kendini beğenmişlikle söylediğini düşündü.

Ailesinin açıklamasındaki mantığı görememişti. Anlayabildiğı kadarıyla, kurtadamlar ve jakkallar birbirlerinden sadece nefret ettikleri için nefret ediyorlardı. Bunun için hiçbir sebep yoktu. Yine de bunu ailesine söylememesi gerektiğini iyi biliyordu. Dinlemeyeceklerdi.

Marta konuşmayı başka konulara çevirdi. "Yenilenme Ayini ne zaman tekrar denenebilir, Peder? Bu sefer siz ya da annem tarafından?"

Greg'e özür dileyen bir bakış attı. Annesinin bu soruyu onu azarlamak için sormadığını biliyordu ama sözleri yine de canını yakmıştı.

Nathan bir an düşündü, sonra Muriel'e baktı. "Son denemeden yirmi dört saat sonra mı?" diye sordu.

Düşündü. "En azından. Ayın güçlü bir şekilde parlamasını beklemek en iyisi olacaktır."

Kayla kaşlarını çatı. "Dolunay döngüsünün üç günü içinde olduğı sürece ayinin gece ya da gündüz yapılabileceğini sanıyordum."

"Normalde bu doğrudur," dedi Nathan. "Ama ayinin son denemesinde neyin yanlış gittiğini kesin olarak bilmediğimiz için -" Bunu söylerken Greg'e bakmaktan kaçındı "- bir dahaki sefere başarılı olmasını sağlamak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Büyü dolunayda daha güçlüdür."

Aileden kimse buna itiraz etmedi, böylece karar verildi. Yarın geceye kadar beklemeleri gerekecekti. Tek yapmaları gereken o zamana kadar dayanmaktı.

Greg'in telefonu cebinde vızıldadı ve bir heyecan dalgası hissetti. Morgan ona mesaj atmıştı! Bu o olmalıydı. Numarasına sahip olan diğer kişiler sadece ailesiydi. Onları hâlâ planlar üzerine konuşurken bırakarak banyoya doğru yöneldi. Banyo kapısı kapandıktan sonra mesajı okudu. Okuduğunda midesinde soğuk bir burkulma hissetti.

Babam seni ve aileni biliyor. LÜTFEN dikkatli olun. M.

Ailesi haklıydı. Kurtadamlar geliyordu. Tek umudu, bu gerçekleşmeden önce Yenilenme Ayini'ni tamamlayabilmeleriydi. Çünkü yapamazlarsa, sadece iki seçenekleri kalırdı. Savaşmak.

-Ya da öl.

ON İKİ

Sam, Dean ve Garth Amos Boyd'un evine vardıklarında güneş batmaya başlamıştı. Dean Impala'yı araba yolundan yukarı çekti. Sonbahar yaprakları hâlâ araba yolundan sarkan dallara tutunuyordu ve Sam buranın ilkbahar ve yaz aylarında kesinlikle muhteşem olması gerektiğini düşündü.

Garth da benzer şeyler düşünüyor olmalıydı. Ön camdan baktı ve şöyle dedi: "Dostum, burası bir likantropun yaşaması için *mükemmel* bir yer. Kasabanın birkaç mil dışında, yakın komşular yok, arka kapının hemen dışında orman var. Çıplak koşup aya karşı uluyabilirsin ve kimse seni rahatsız etmez."

Sam ve Dean ona baktılar.

"Etrafta çıplak koşup uluyacağımdan değil. Bu garip olurdu, değil mi?" Garth mahcup bir kahkaha atarak sözlerini tamamladı.

"Hey, biz yargılamıyoruz," dedi Dean. "Tüylü teknenizi ne uçurursa."

Çok geçmeden ev görüldü. Sam yarı yarıya Amos'un rustik bir kulübede yaşadığını görmeyi bekliyordu, ama bu sıradan bir çiftlik tarzı evdi -kırmızı tuğla, siyah panjurlar, siyah çatı- tıpkı kasabada bulabileceğiniz herhangi bir ev gibi. Tek fark bu evin daha güzel bir yerde olmasıydı.

Amos'un kamyoneti garaj yoluna park edilmişti ve Dean Impala'yı onun arkasına çekti. Üç adam arabadan indi ve etraflarını incelemek için durakladılar; bu Garth için bölgenin kokusunu içlerine çekmek, Sam ve Dean içinse tabancalarına gümüş doldurmak anlamına geliyordu. Onların işinde tedbirli olmak işe yarıyordu.

"Çocuklar, kan kokusu alıyorum," dedi Garth. "Dikkatli olmamız gerekiyor. Yani her zamankinden daha dikkatli." Garth, dost canlısı olmayan karşılaşma ihtimaline karşı ceketinin cebine gümüş mermilerle dolu bir tabanca koymuştu. Alnı çatıktı ve dudakları sanki baş ağrısıyla savaşıyormuş gibi gergin bir çizgi halindeydi. Kurşunlar silahın içinde ve ceketiyle vücudundan ayrılmış olsa da, yine de derisine acıtacak kadar yakındı. Sam, Garth'ın ne kadar sessiz ve alçakgönüllü bir şekilde cesur olduğunu fark etti. Kendisi için tam anlamıyla zehir olan bir metali ceketinin cebinde taşıyordu ve bunu gerçek bir avcı gibi yorum yapmadan ya da şikâyet etmeden yapıyordu.

Ön kapıya vardıklarında Dean kapıyı çaldı. Hemen cevap gelmeyince tekrar çaldı. Hâlâ cevap yoktu.

Dean Garth'a bir bakış attı. "Belki de ormanda çıplak koşuyordur." Garth kaşlarını çatı. "*Onun* bir lycanthrope *olduğunu mu* düşünüyorsun?"

Dean, "Buranın bir tüy suratlının yaşaması için mükemmel bir yer olduğunu söylemişsiniz," dedi.

Sam, "Clay Fuller cinayetinde olay yerine giden ilk kişiydi," dedi. "Belki de o yaptı ve örtbas etmeye çalıştı."

"Bunu *diğer* likantropların yaptığını söyleyerek mi?" Garth söyledi. "Bu hiç mantıklı değil."

"Belki de suçu üzerine atmak istediği kurt adam düşmanları vardır," dedi

Dean. "Bunu çözenin kolay bir yolu var." Garth Dean'in yanından geçti ve yüzünü kapı koluna yaklaştırdı. Nefes aldı ve sonra bir kez daha doğruldu. "Kapı kolunda hiç likantrop kokusu yok, sadece yüzde yüz insan kokusu var."

Bir kişi de vardı. Altmış yaşlarında bir erkek. Amos olmalı, değil mi? Koku o kadar da taze değil. Topuza en son birkaç saat önce dokunmuş." Garth başparmağını pikabın olduğu yöne doğru uzattı. "Ve kamyonetinin yanından geçerken, aynı süre boyunca kullanılmadığının kokusunu alabiliyordum. Yani evde olmalı."

Dean bir kaşını kaldırdı. "Senin şu çentik işe yarıyor."

"Evet, oldukça harika," dedi Garth. "Ama bazı dezavantajları da var. Örneğin bir benzin istasyonunun tuvaletinin bir düzine metre yakınına gidemiyorum."

"Kapıdan bir koku alabiliyor musun?" Sam sordu. Garth omuz silkti. "Deneyebilirim. Mhrn ne kadar sıkı olduğuna bağlı."

Bu kez yüzünü kapının kenarına yaklaştırdı ve ařırđ heyecanlı bir köpek gibi ses çıkararak hızla içeri ve dışarı koklamaya başladı. Birkaç saniye sonra o kadar şiddetli bir şekilde geri çekildi ki hem Sam hem de Dean tekrar tabancalarına uzandılar.

"Ne oldu?" Sam sordu.

"İçeride kan var," dedi Garth. "Hem de çok." Sesi sertti, tam bir hırıldı değildi ama ona yakındı.

Dean kapıya doğru geri adım attı ve tokmağı denedi. Kapı kilitliydi ve Sam Garth'ın kolunu tutup Dean'e biraz yer açmak için onu yavaşça geri çekti. Dean geri çekildi ve kapıyı tekmeleyerek açtı. Kapı içeri doğru sallandı ve Sam ve Dean silahlarını çektiler. Ancak Garth silahını çekmedi. Dişlerini sıkmış ve ellerini yumruk yapmıştı. Sam onun tekrar değişmemek için savaştığını anladı.

İki tür Safkan vardı. Bu şekilde doğanlar ve bir Safkan tarafından ısırıldıktan sonra kurtadam olanlar. Garth ikinci yöntemle kurtadam olmuştu ve onun gibi Safkanlar dönüştüklerinde diğer Safkanlar gibi insan zekalarını korusalar da hayvani dürtülerini kontrol etmekte daha fazla zorluk çekiyorlardı.

Sam, "Belki de dışarıda kalsanız daha iyi olur," diye önerdi.

"Evet," dedi Dean. "Belki araziyi araştırabilir, burada ne kokusu alabileceğine bakabilirsin."

Sam, Garth'ın itiraz edebileceğini düşündü ama onun yerine yenik bir iç çekti. "'Bazen saldırmanın en iyi yolu geri çekilmektir,' dedi.

"*Me Way of the Fang*'den başka bir lokma mı?" Dean sordu.

Garth başıyla onayladı.

Sam arkadaşları için üzülyordu ama onunla dertleşecek zamanı yoktu. O ve Dean'in yapacak işleri vardı.

Dean önce eve girdi ve Sam de hemen arkasından onu takip etti. Tabancalarını ateşleme pozisyonuna getirdiler ve evin içinde ilerleyerek oturma odasını, yemek odasını, mutfağı, salonu, banyoyu ve yatak odalarını kontrol ettiler. Koridorda kan lekeleri vardı ve çamaşır dolabının kapısı açıktı ama boştu, raf bile yoktu, bu garipti. Ebeveyn yatak odasının penceresi kırılmıştı ve yatağın yanındaki halıda kan vardı. Dean diz çöktü, parmaklarını noktaya dokundurdu ve sonra başparmağıyla işaret parmağı arasına kan sürdü.

"Tam olarak kuru değil." Dean parmaklarını temiz bir halı parçasına sildi ve sonra ayağa kalktı. "Burada her ne olduysa en fazla birkaç saat önce oldu."

"Garth Amos'un eve geldiğini söylediği zaman," Sam.

Dean başıyla onayladı.

Yatak odasından çıktılar ve bir kez koridorda ilerlediler. Garajı kontrol ettiler, ama birkaç çim ekipmanı-raketler, bir çim biçme makinesi ve benzerleri- ve üzerinde duvarda asılı çok sayıda alet bulunan bir çalışma tezgahı dışında garaj boştu. Eve geri döndüler ve konuştular.

Mutfakta bodruma açıldığını düşündükleri bir kapı vardı. Evi ilk taradıklarında kontrol etmemişlerdi ama şimdi

geri döndü. Kapı kilitli değildi ve Dean kolayca açtı. Kardeşler sınırlı koku alma duyularına rağmen kapı açıldığında bakırımsı kan kokusunu alabilmişlerdi. İkisi de cinayet mahallerine yabancı değildi ve kan kokusu Sam'e Amos Boyd'u canlı bulamayacaklarını söylüyordu. Yine de seslendi: "FBI! Bay Boyd, aşağıda mısınız?"

Sessizlik.

Bodrumun ışığı yanmıyordu, Dean ışığı açtı ve iki kardeş bir dizi ahşap merdivenden indiler. Aşağıya indiklerinde gördükleri şey onları bile şok etmeye yetmişti. Her yerde kan vardı; zeminde, duvarlarda, tavanda ve Amos'un burada sakladığı çeşitli eşyaların üzerine sıçramıştı. O kadar çok kan vardı ki, hepsinin tek bir kişiden geldiğine inanmak zordu. Sam önce Amos'u göremedi ama sonra bunun sebebinin adamın parçalara ayrılmış ve bodrumun her yerine dağılmış olması olduğunu fark etti. Bodrumun uzak tarafında, zeminde, bir karton kutunun köşesi tarafından yarısı gizlenmiş bir baş yatıyordu. Yüzü kanla kaplı olduğu için yüz hatlarını seçmek zordu ama Sam'in Amos Boyd'un vahşice öldürülmüş kalıntılarına baktıklarından hiç şüphesi yoktu. Ayrıca parçalar toplanıp kataloglandıktan sonra adamın kalbinin kayıp olacağını da biliyordu. Kardeşler silahlarını indirdi. Burada bir tehdit yoktu, artık yoktu.

"Bütün bunları bir kurt adam mı yaptı?" Dean sordu.

"Belki üç. Amos'un gördüğünü iddia ettiği sayı bu kadar." "Sanırım hikayesini bir daha anlatamayacağından emin olmak istediler."

"Başardılar," dedi Sam.

Zeminin her yerinde izler vardı, ayrıca duvarlarda ve saklanan bazı eşyaların üzerinde kanlı el izleri vardı. Her iki parmak izi de sahiplerinin pençeli olduğunu gösteriyordu. Üst katta hiç iz yoktu ve bodrum merdivenlerinde de yoktu. Bir an sonra Sam nedenini anladı. Daha önce

Önündeki katliam sahnesinden o kadar etkilenmişti ki bodrum pencerelerinden birinin kırık olduğunu fark etmemişti. Katiller bu yoldan gitmişlerdi.

"Şerifi aramalıyız," dedi Sam.

Dean başını salladı. "Bekleyelim ve önce neyle karşı karşıya olduğumuzu görelim."

Sam de aynı fikirdeydi. Tam kardeşine bundan sonra ne yapmaları gerektiğini soracaktı ki Garth'ın birinci katta bir yerden seslendiğini duydu.

"Beyler? Buraya gelmeniz gerekiyor. *Hemen*."

Sam ve Dean birbirlerine baktılar ve sonra merdivenlerden yukarı koştular.

* * *

Garth mutfakta Melody Diaz'ın yanında durmuş, sanki onun tutsağıymış gibi bileğini tutuyordu. Yüzünde şiddetli bir konsantrasyon ifadesi vardı ve alnında boncuk boncuk terler belirmişti. Kan ve parçalanmış et kokusu onu bunaltmış olmalıydı ve Melody'nin önünde dönüşmemek için mücadele ediyordu. Şimdilik başarıyordu ama Sam bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

"Onu dışarıda buldum. Kırık yatak odası penceresini kontrol ediyordu."

Garth'ın sesi alçak ve sertti ama yine de insancaydı. Çoğunlukla.

"Bırak beni, lanet olsun!" Melody, Garth'tan uzaklaşmak için çabaladı ama Garth'ın tutuşu çok sıkıydı.

"Yola park etti," diye devam etti. "Arabasını ağaçların arasından görebiliyordum."

Melody, "Benim de burada olmaya en az sizin kadar var," dedi. "Belki daha fazla, çünkü bu kasabada yaşıyorum ve burada yaşayanları bilgilendirmek benim görevim."

Dean Sam'e bir bakış attı, yüzündeki ifade "*Ciddi misin?*" diyordu. Sam omuz silkti ve sonra Melody'ye döndü.

"Federal bir soruşturmaya müdahale ediyorsunuz," dedi. "İsteseydik sizi tutuklatabilirdik."

"Eğer gerçekten FBI'san, o zaman onun olayı ne?" Melody bileğini Garth'ın tutuşundan kurtardı. Sam, Garth'ın tırnaklarının normalden biraz daha büyük ve sivri olduğunu gördü. Melody'nin fark etmeyeceğini umuyordu.

Sam hızlıca düşündü. "O da bir federal ajan. Gizli görevde. Bazen ne bulabileceğimizi görmek için bir davayı farklı açılardan ele alırız."

Garth'a şüpheyle baktı, sanki onu bir ajan olarak hayal etmekte zorlanıyormuş gibi, ama sonra, "Sanırım bu mantıklı," dedi.

Sam rahatlamış hissetti. Gizledikleri hikâye tutmasaydı, Melody'ye kim oldukları ve ne yaptıkları hakkındaki gerçeği söylemek zorunda kalacaklardı. Ve bu konuşma hiçbir zaman sorunsuz geçmedi.

"Peki ne buldun?" Melody sordu.

Sam uygun bir yalan bulmaya çalıştı ama daha bulamadan Dean, "Amos'u bulduk. Bodrumda. Aslında bodrumun her yerinde."

Dean'in sözlerinin anlamını kavraması birkaç saniye sürdü ama kavradığında Melody'nin gözleri şok içinde açıldı ve elini ağzına götürdü. "O öldü mü?" diye sordu.

"Ve yaklaşık bir düzine parça halinde," dedi Dean. "Humpty Dumpty gibi, sadece kabuğu yok."

"Aman Tanrım."

Yüzü soldu ve nefes alış veriş i düzensizleşti. Sam onun bayılacağından korktu ve onu yakalamak için aceleyle ileri atıldı ama kadın eliyle onu uzaklaştırdı. "İyi olacağım," dedi. "Şiddet içeren suçları haber yapmaya alışık değilim ve kasabada birbirine bu kadar yakın iki cinayet işlenmesi... Pekala, hadi sadece biraz bunaltıcı bulduğumu söyleyebilirim."

Dean, "Mideniz bulanıyorsa bodrumdan uzak durun," dedi. Cebinden telefonunu çıkardı ve "Yerel yetkililere haber vermeliyiz. Olay yeri teknisyenlerini ve adli tabibi buraya getirin."

"Katılıyorum," dedi Sam.

Dean başıyla onayladı ve Sam'in sadece telefon ediyormuş gibi yapacağını bildiği oturma odasına geçti. Şimdilik, onlar işlerini bitirene kadar şerifin ya da yardımcılarının olay yerine gelmesini istemiyorlardı.

"gerçekten o kadar kötü mü?" Melody sordu. Sam başını salladı.

"Böyle bir soruyu nasıl sorarsınız?" dedi Garth. "*Sen* bile bu evdeki ölümün kokusunu alabiliyor olmalısın."

Konuşmasındaki yoğunluk Melody'nin ondan birkaç adım uzaklaşmasına neden oldu.

"Neden dışarı çıkıp çevreyi araştırmaya devam etmiyorsunuz Ajan Thrash?" Sam söyledi.

"Evet. Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Garth Melody'ye bir daha bakmadan mutfaktan çıktı. Bir süre sonra Dean geri döndü.

"Şerif yolda." Dean Melody'ye döndü. "Bu da senin buradan gitmen gerektiği anlamına geliyor."

Melody itiraz etmeye başladı ama Sam onun sözünü kesti.

"Bir soruşturmaya müdahale ettiğiniz için sizi içeri almayacağız, ama bu şerifin almayacağı anlamına gelmiyor. Ayrıca, yerel gazetenin editörü olarak onunla iyi bir ilişki sürdürmeniz gerekiyor, değil mi? Burada olmamanız gereken bir zamanda bulunarak onu kızdırırsanız ne kadar ketum davranacağını bir düşünün."

Bir an için bunu düşündü. "Tamam, ama en azından şu kadarını söyle. Amos, Clay Fuller ile aynı şekilde mi öldürüldü? Kalbi kayıp mı?"

Dean, "Şu aşamada hiçbir şeyi ne doğrulayabilir ne de yalanlayabiliriz," dedi. "Ama evet, biz böyle düşünüyoruz."

Sam Dean'e bir bakış attı ama Dean onu görmezden geldi.

Melody ayrıldıktan sonra Sam ve Dean oturma odasına gidip pencereden Melody'nin gerçekten cipine binip gittiğinden emin olmak için onu izlediler. Gitti ve kardeşler Garth'ı aramak için dışarı çıktılar.

Sam Melody'nin gittiğine sevinmişti. Böyle bir davada bir sivile yer yoktu. Çok tehlikeliydi ve sadece kendini öldürtmekle kalmaz, onun güvenliğini sağlamaya çalışırken dikkatleri dağılır, bu da *onların* ölümüne neden olabilirdi.

Dean, "Başımıza bela olacak," dedi.

Sam Melody'nin dava sonuçlanana kadar ayak altında dolaşmayacağını umuyordu ama bundan şüpheliydi. Meraklı ve ısrarcıydı. Bir muhabir için mükemmel özelliklerdi ama Winchesterlar için büyük bir baş belası olabilirdi.

Sam onun için daha sonra endişelenmeye karar verdi. Şu anda yapmaları gereken işler vardı.

Garth'ı evin kuzey tarafında, kırık bodrum penceresinin önünde çömelmiş ve yeri koklarken buldular. Alacakaranlığın loş ışığında bile Sam pencereden bahçeye ve ormana doğru uzanan kan izlerini görebiliyordu.

"Bunların hepsi Amos'un kanı," dedi Garth. "Üç lycanthrop vardı ve hepsi yatak odasının penceresinden girerken buradan çıktılar. İki erkek, biri dişi. Kokularına bakılırsa bir aile. Benim tahminim anne ve oğulları."

Garth ayağa kalktı. Birkaç parmağında kan lekeleri vardı ve sanki yalayarak temizlemek istermiş gibi parmaklarını ağzına götürdü. Ne yapmak üzere olduğunun farkına varmış gibiydi ve kan izinden birkaç adım uzaklaşıp diz çöktü ve parmaklarını çimlere silerek temizledi. Sonra bir kez daha ayağa kalkıp Sam ve Dean'le yüzleşti.

"Bunun için üzgünüm," dedi. "Lycanthrope olmadan önce bu kadar... aşırı bir ortamda bulunmamıştım. Kendimi kontrol etmek beklediğimden daha zor oldu. Ama merak etmeyin. İyi olacağım."

Garth'ın sesi sözlerinden anlaşıldığı kadar emin gelmiyordu ama Sam bunu sorun etmemeye karar verdi. Dean de yorum yapmadı ama Sam kardeşinin de kendisiyle aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Eğer Garth kendini kontrol edemez ve onu zorunda kalacaklar mıydı? Eğer gerekli olursa eski dostlarını öldürebilirler miydi? Sam bu düşünceleri bir kenara itti. Bir avcıyken bazen en iyisi anı yaşamak ve gelecek geldiğinde onunla başa çıkmaktı.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı ve rüzgâr kuru yaprakları hışırdatarak çıplak dalların birbirine sürtünmesine neden oluyordu.

Garth, "Lycanthrope'ların izini takip edeceğim ve nereye gittiğine bakacağım," dedi.

Dean, "Biz de seninle geleceğiz," dedi ama Garth başını salladı.

"Kişisel bir şey değil ama siz beni sadece yavaşlatırsınız. Ayrıca, ben sessizce hareket edebilirim, ancak işitme duyusu gelişmiş biri için - likantroplar gibi - ormanda çarpışan son derece büyük ve beceriksiz bir çift fil gibi ses çıkarırsınız."

"Kişisel bir şey olmadığını söylüyor," diye mırıldandı Dean.

Sam, Garth'a "Dikkatli ol," dedi. "Ve eğer kurtadamları bulursanız, onlarla tek başınıza çatışmaya girmeyin. En az üç tane olduklarını biliyoruz ama bir sürüye aitlerse daha fazla da olabilirler."

Garth başını salladı. "Akıllı bir kurt ne zaman hırlayacağını ve ne zaman sessiz kalacağını bilir. Siz ikiniz yolun birkaç mil aşağısına gidin ve bankete park edin. İşim bitince sizinle orada buluşurum."

Sam ya da Dean daha fazla bir şey söyleyemedi. Garth kurt adam formuna büründü ve o kadar hızlı dönüştü ki ikisi arasında hiçbir geçiş yokmuş gibi görünüyordu. Bir an insan Garth'tı, bir an sonra da kurt adam Garth. Sam, Garth'ın değişimini o kadar uzun süre sakladığını düşündü ki, sonunda ona teslim olduğunda, değişim hemen gerçekleşti.

Garth artık vahŖi bir sarıya bürünmüş gözleriyle onlara son bir kez baktı ve ağaçlara doğru hızla ilerlemeye başladı. Yerdeki kuru sonbahar yapraklarına rağmen hiç ses çıkarmadan ormana girdi. Sam ve Dean ağaçların arasında toplanan gece gölgeleri arasında kaybolana kadar onun koşuşunu izlediler.

Dean, "Bu *Diş'in Yolu* saçmalığından bıkmaya başladım," dedi. "Gerçekten sinir bozucu."

"O kadar da kötü olduğunu sanmıyorum," dedi Sam. "Belki kendi versiyonunu yapabilir ve adını *Avcının Yolu* koyabilirsin."

Dean ağzını açtı ve Sam onun bunun aptalca bir fikir olduğunu söyleyeceğini düşündü ama sonra durakladı ve düşünceli bir hal aldı.

"*Ben Avcının Yolu*," diye . "Kulağa hoş ."

ON ÜÇ

Melody arabasını Amos'un arazisinden uzaklaştırdı. Gece gelmişti ya da yeterince yaklaşmıştı ve farlarını yakmıştı. Karışık duygularla oradan ayrılıyordu. Artık Amos'un öldürüldüğünü biliyordu ama daha fazlasını öğrenemeden ajanlar onu apar topar oradan çıkarmışlardı.

Şerifi aradı. Amos'un evine yaptığı yolculuktan sonra ona bilgi vereceğine söz vermişti ve onun gelecekteki işbirliğine güvenmek istiyorsa, bu sözünü yerine getirmesi gerektiğini biliyordu.

Alan hemen cevap verdi. Sinirli bir merhaba diye havladı ve Melody en tatlı sesiyle merhaba dedi.

"Ne oldu?" sordu şerif. "Şu anda bir şeyin tam ortasındayım."

Bir araba motorunun sesini duyabiliyordu ve onun araba kullandığını tahmin etti. "Sanırım Amos Boyd'un evine gidiyorsunuz."

"Şu anda değil."

Kaşlarını çattı. "Neden? Ajana yolda olduğunu söylemişsin."

Alan tekrar konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Bu ne zaman oldu?"

Melody, Amos'un ölümüyle ilgili bilgisini kullanarak Alan'ın kendisiyle özel bir röportaj yapmasını sağlamayı umuyordu. Vermezse Amos'un cinayetini daha büyük medya kuruluşlarına anlatacağını ima etmişti - tehdit etmemiştir. Ama konuşma beklenmedik bir hal almıştı ve kafası karışmıştı.

"On dakika kadar önce onlardan biri sizi aradı." "Böyle bir çağrı almadım."

Alan ona yalan mı söylüyordu? Yoksa ajan mı yalan söylemişti?

"Size daha önce de söylediğim gibi, ofisimden ayrıldıktan sonra o iki FBI ajanını takip ettim. Gerçek suç yazarı arkadaşlarını da sayarsan üç ajan. Her neyse, Amos'un evine gittiler ve onlar etrafı kontrol ederken ben de gizlice içeri girdim. İçlerinden biri seni aradı ya da en azından aramış gibi yaptı. Ondan sonra gitmemi istediler, ben de gittim."

"Neden ?" Alan sordu. "Amos'a bir şey mi oldu?"

Ona anlattı ve bitirdiğinde, "Yani cesedi gerçekten kendin görmedin mi?" diye sordu.

"Hayır. Beni bundan caydırdılar. Ama orada olduğuna eminim." Ama şimdi , *gerçekten* emin miydi? Belki Amos'un cesedi hakkında da yalan söylemişlerdi. Gerçek suç yazarı bodrumdan kan kokusu aldığı anda ısrar etmişti ama o hiçbir koku alamamıştı.

"Tamam. Ben kontrol etme fırsatı bulana kadar bu konuda hiçbir şey yayınlamayın, tamam mı?"

"Yapmayacağım."

"Bu konuda ciddiğim. O ajanların neyin peşinde olduğundan emin değilim - ya da söyledikleri kişiler olup olmadıklarından bile - ve peşlerinde olduğumuzu bilmelerini istemiyorum. Doğru zaman gelene kadar olmaz."

Melody bir heyecan dalgası hissetti. Görünüşe göre büyük hikâyesi her geçen gün daha da büyüyordu. "Hikâyeyi bir şartla saklayacağım."

Alan iç çekti. "Evet, her şey bittiğinde benimle özel bir röportaj yapabilirsin."
Sırıttı. "O zaman anlaştık."

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine geri koydu. Küçük kasabasında neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama her neyse, bundan müthiş bir hikâye çıkabilirdi. Eve döndüğünde bazı notlar yazmaya başlamayı, hatta belki de ilk taslağı oluşturmayı planlıyordu. Hikâyeyi yayınlamayacağına söz vermiş , üzerinde çalışmaya başlayamayacağı anlamına gelmiyordu.

Kasabaya doğru ilerlemeye devam etti, araba sürerken zihninde baş paragrafını oluşturuyordu.

* * *

Alan, Melody ile yaptığı konuşmadan sonra elini sıktı ve telefonu plastik, cam ve kırık elektronik parçalara ayırdı. Parçaları şerifin kruvazörünün zeminine fırlattı ve elini uzattı. Avuç içi ve parmakları kesilmişti ama acının farkına bile varmamıştı. Elini açık pencereden dışarı uzattı ve saniyeler sonra geri getirdiğinde yaralar iyileşmişti.

"Sorun nedir?"

Stuart Crowder aracın ön yolcu koltuğunda, kardeşi Spencer ise arkada oturuyordu. İkizler birbirinin aynısıydı. Aynı uzun boy, aynı zayıf yapı, aynı asi kahverengi saçlar, vücutlarına pek uymayan aynı kare yüz. İkisi de bir soru sorarken başlarını hafifçe sola eğiyor, sıkıldıklarında ya da sabırsızlandıklarında ayaklarını yere vuruyorlardı. Aynı şekilde giyinme eğilimindeydiler. Flanel gömlekler, kot pantolonlar, spor ayakkabılar ve bugünlerde bir çift hafif ceket. Onları sadece bakışlarından bile ayırt edemiyordu ve bunu asla kabul etmese de Sylvia da edemezdi. Morgan bunu yapabildiğini söylemişti ve Alan da ona inanmıştı, ancak bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ancak bir insan ebeveynin aksine, Alan'ın çocuklarını tanımak için gözlerine güvenmesi gerekmiyordu. Her birinin, hatta ikizlerin bile

Dünyadaki diğer kurtadamlardan farklı, eşsiz bir kokusu vardı. Çocuklarından birini gözü kapalı, karanlıkta, bir mil öteden tanıyabilirdi.

"Görünüşe göre birisi Amos Boyd'u öldürmüş."

O bu sözleri söyler söylemez, çocukların kokuları değişti. Birdenbire korktular.

"İkinizin de yakın zamanda duş aldığının ve *çok fazla* vücut yıkama suyu kullandığının kokusunu alabiliyorum. Belki her biri bir şişe. Bir kokuyu temizlemeye çalışıyor olamazsınız, değil mi? Amos'un kan kokusu gibi mi?"

Sesinde "Bana yalan söylemeye cüret etmeyin çocuklar" diyen bir uyarı tonu vardı.

Spencer arka koltuktan, ". Stuart ve ben."

Alan havayı kokladı. Spencer doğruyu söylüyordu ama *tüm* gerçeği değil. Stuart'a baktı.

"Sadece mi? Başka kimse yok mu?"

Stuart ve Spencer bakıştılar, sonra Alan'a baktılar ve aynı anda, "Annem de oradaydı," dediler.

Öfke onu kasıpve onunla birlikte değişim de geldi. Dişleri ve pençeleri filizlendi ve gözleri sarıya döndü.

"Ne halt etmeye böyle bir şey yaptın?" diye sordu kalın, hayvansı bir sesle.

Stuart, "Annem yapmamızı istedi," dedi.

Spencer, "Bize bunun yapılması gerektiğini söyledi," diye ekledi.

"Amos'un hikayesini medyaya anlatarak zaten çok fazla dikkat çektiğini söyledi."

"Bizi ilk gördüğünde onu öldürmemiz gerektiğini ve hatamızı düzeltmemiz gerektiğini söyledi."

"Onu kalıcı olarak susturmak zorundaydık."

Birlikte bitirdiler. "Sürünün iyiliği için."

Alan arabanın frenlerine basmak ve oğullarına hayvani içgüdülerine teslim olma konusunda acı bir ders vermek istedi. Ama bunun onların suçu olmadığını biliyordu. Sylvia sürülerinin lider dışıydı ve çocuklar ona karşı gelemezlerdi. İstediklerinden de değil. Stuart ve Spencer kurtadam doğalarının vahşi tarafına ailedeki herkesten daha yakındı. Av ve onu takip eden öldürme için yaşıyorlardı. Sylvia bunun bir evre olduğunu söylemişti ama Alan o kadar emin değildi. Yirmi üç yaşındaydılar. Şimdiye kadar hayvan benlikleriyle uyum içinde yaşamayı öğrenememişlerse, ne zaman öğreneceklerdi?

"Kızma," dedi Spencer. "Bir tehdidi ortadan kaldırdık, değil mi?" Sesi savunmacı geliyordu.

Alan göğsünün derinliklerinde bir hırıltının başladığını hissetti ve eğer şimdi kendini kontrol altına almazsa, yaptıklarından sorumlu olmayacağını biliyordu. Büyük bir irade gücüyle öfkesini bastırdı ve insan formuna bürünmeye odaklandı. Bu hiç de kolay değildi.

"Yaptığınız şey, bir sorunu olması gerekenden çok daha kötü bir hale getirmek oldu.
ol."

Ve eğer bu FBI ajanları gerçekten avcıysa, az önce onlar için bölgede kurtadamlar var.

Sürüsünün nihai lideriydi. Sylvia böyle sert bir adım atmadan önce ona danışmalıydı. Ve bu adımı attıktan sonra da bunu ondan asla gizlememeliydi. Onu aramak ve ne düşündüğünü öğrenmek istedi. Ama telefonunu yok etmişti ve çocuklardan birininkini ödünç alabilecek olsa da, onunla yüzleşmeden önce sakinleşmesi daha iyi olacaktı. Kurtadamlar arasındaki tartışmalar hızla kavgaya dönüşebilirdi ve o bundan kaçınmak istiyordu. Öte yandan, sürü lideri olarak disiplini koruması önemliydi. Sylvianın yaptığıının yanına kâr kaldığına inanmasına ne kadar uzun süre izin verirse, sürüdeki konumu o kadar zayıflayacaktı. Ve bu onun izin veremeyeceği bir şeydi. Sylvia'nın hareketleri

sürünün liderliği için ona meydan okumakla eşdeğerdi. Ve kurtadamlar meydan okumanın cevapsız kalmasına izin vermezdi.

Stuart, "Sanırım bir koku alıyorum," dediğinde, arabayı geri çevirip karısıyla üzere eve gitmek üzereydi.

"Ben de," dedi Spencer.

Alan ayağını gazdan çekti ve aracın yavaşlamasına izin verdi. Markette jakkalların kokusunu aldıktan sonra, tekrar karşılaşmayı umarak camları açık bir şekilde şehirde dolaşıyorlardı. Şansları yaver giderse, bu koku onları leş yiyicilerin inine götürecekti. Şu anda Köprü Vadisi'nin doğu yakasında, seksenli yılların sonunda kapanan ve bir daha açılmayan bir eğlence parkı olan Happyland'in yakınındaydılar. Köprü Vadisi zaman yokuş aşağı gitmeye başlamıştı ve şimdi eski halinin bir kabuğuydu, yoksulluk ve uyuşturucu bağımlılığıyla boğuşuyordu - sürüleri için mükemmel bir avlanma alanı. Ama Alan Happyland'i özlediğini itiraf etmek zorundaydı. Orası kapandığında daha çocuktı ve orada çok neşeli saatler geçirmiş, etrafındaki diğer çocuklardan farklı değilmiş gibi davranmıştı. Bir *insan* çocuğu.

Ama Happyland ölmüştü ve o büyümüştü. Sürünün liderliği için babasına meydan okudu ve onu öldürdü. Alan'ın annesi de ona meydan okumuş ve onu da öldürmek zorunda kalmıştı. Erkek kardeşi ve kız kardeşi de ona meydan okumamaya karar vermiş, ancak onun liderliği altında kalmak yerine kendi sürülerini kurmak için kasabadan ayrılmışlardı. Genel olarak üzücü bir ama bu onun halkının yoluydu. Bir gün Stuart ya da Spencer -ya da belki ikisi birden- ona meydan okuyacaktı. Eğer yeterince güçlüyse, galip gelecek ve lider olarak kalacaktı. Değilse, ailesine ölümle katılacaktı.

Alan derin bir nefes aldı ve bakkaldan gelen kokuyu tanıdı. Bir kurt adaminkine hem benziyor hem de benzemiyordu, ama midesini bulandıran nahoş bir çürüme kokusu da vardı. Jakkalların Happyland'de barınmayı tercih etmeleri mantıklıydı. Eski ve terk edilmiş bir yerdi, kendi çapında bir mezarlıktı ve

yüksek metal çitlerle çevriliydi. Park, bir sürünün saklanabileceği kadar geniş bir alana sahipti.

Pis leş yiyicilerin Alan'ın çocukken sevdiği bir yeri mesken tuttuğu düşüncesi içini öfkeyle doldurdu. Öfkesini henüz Sylvia'dan çıkaramadıysa, jakkallar onun yerine oldukça iyi bir alternatif olabilirdi.

Happyland iki mil önlerindeydi. Onlar jakkalları ararken güneş yavaş yavaş batıyordu. Şimdi gece çökmüştü ve dolunay ufka yakın bir yerde asılı duruyordu. Mükemmeldi.

Alan ana kapının yanına park etti. Paslıydı ama yine de yeterince sağlamdı ve aynı derecede paslı bir zincir ve asma kilitle kilitlenmişti. Happylandin ilk zamanlarında parkın adı geceyi aydınlatan neon harflerden oluşan bir kemerle yazılıydı. Tabela çoktan yıkılmıştı ve tek aydınlatma aracın farlarından geliyordu. Ama Alan'ın gece görüşü mükemmeldi ve parkın içindeki binaların ve oyuncakların gölgeli biçimlerini seçebiliyordu.

Jakkal'ın pis kokusu burada daha güçlüydü, o kadar ki Alan ağzından nefes almak zorunda kaldı. Spencer öğürür gibi bir ses çıkardı.

"Bu, bir düzine kokarcanın suratıma fişkırtmasından daha kötü!" dedi. "İki düzine!" Stuart dedi ki.

"Görünüşe göre yeri bulduk." Alan motoru çalıştırdı. "Hadi gidelim."

çıktı ve çocuklar babalarının çitlere doğru yürümeye başlamasını bekledikten sonra onun arkasına düştüler. *Olmaması gerektiği gibi*, diye düşündü Alan. Kapıya ulaştığında durdu. Zinciri kolayca kırıp açabilirdi ama jakkalları uyarmamak için mümkün olduğunca az gürültü yapmak istedi. Bunun yerine kapının üzerinden tırmandı ve sessizce diğer tarafa indi. Bir an sonra Stuart ve Spencer da aynı şekilde sessizce yanına indi.

Üçü ayağa kalktı ve kurt adam formlarına büründü. Stuart ve Spencer'ın nefes alışları hızlandı ve Alan onlardan gelen heyecanın kokusunu alabiliyordu. Çocuklar avın kokusunu almışlardı. Alan ikisine de bir uyarı verdi

Homurdandı, kurtadamların "topukla" komutuna eşdeğerdi. İkizler kıpırdandılar ama Alan yürümeye başlayana kadar hareket etmediler ve Alan'ın hızına ayak uydurarak onu takip ettiler.

Jakkalların izini hemen buldular: Happyland'in ortasına doğru giden tek bir koku hattı. Görünüşe göre leş yiyiciler parkın her yerinde dolaşmamaya dikkat ediyorlardı. Mantıklı bir önlemdi ama Alan ve oğullarının takip edebilecekleri tek bir net iz vardı. Alan kendini biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Jakkallar bu işi çok kolaylaştırıyordu.

Kurtadamlar Happyland'de ilerlerken Alan'ın gençliğinden hatırladığı oyuncakların yanından geçtiler. Ay ışığı makinelerin üzerini mavi-beyaz bir parlıltıyla örterek onlara uhrevi bir hava veriyordu. Hatırladığından çok daha küçük görünüyorlardı, sanki Happyland onun mutlu anılarına rağmen her zaman ucuz, köhne bir küçük kasaba lunaparkıymış gibi daha perişandılar. Binaların çoğunun çatısı yıllar içinde , boyalarının çoğu solmuş ya da tamamen dökülmüştü. Asfalt yollar çatlaklarla doluydu ve enkaz -beton parçaları, kırık tahta parçaları, düşmüş tabelalar- her yeri aydınlatıyordu. Yakınılardaki hayvanların seslerini duyabiliyorlardı. Çoğunlukla sıçanlar, rakunlar ve kuşlar, ama birkaç köstebek ve opossum da vardı. Alan ve oğulları yanlarına yaklaştığında, hayvanlar sessizleşti, aralarındaki yırtıcıların varlığını hissettiler.

Kurtadamlar parkın oyun stantlarının sıralandığı bir bölümüne ulaştılar. Tabelalardaki kelimelerin çoğu artık okunaksızdı ama birkaçı hâlâ seçilebiliyordu: Big Six Wheel, Knock 'em Down, Dartmaster... Alan bu oyunların çoğunu çocukken oynamıştı.

İçinde ne kadar çok duygunun harekete geçtiğine şaşırılmıştı. Çoğu zaman insan gibi görünebilirdi ama bu sadece bir kılık değiştirmeydi. Yirmi dört-yedi yaşında bir canavardı ve onun gibi bir yaratık için insanlar tek bir işe yarardı: yemek. Yine de, o zamanlar nasıl olduğunu hatırlamadan edemiyordu.

Çocukken, diğer çocukların arasında yürüdüğü, koştuğu ve oynadığı zamanlardaki mutluluk diyarı. *İnsan* çocukları. O zamanlar ona yiyecek gibi görünmemişlerdi, değil mi? Onların kokusu bazen ağzını sulandırırsa bile, özellikle de nabızları hızlandığında ve küçük kalplerinin atışını duyabildiğinde. Onlar da tıpkı kendisi gibi çocuktı ve bunu kimseye itiraf etmese de, canavar olmanın ne demek olduğunu anlamadan önceki günleri özlüyordu.

Düşüncelerinde kaybolmuştu, kaval kemiği ona değene kadar yol boyunca uzanan ince metal telin farkında değildi. Sağında, üzerinde muhtemelen onlarca yıldır çalıştırılmamış bir floresan lamba bulunan uzun bir ahşap direk vardı. Tel gerildiğinde bir *tık tık* sesi duyuldu. Direk sallanmaya ve ona doğru düşmeye başladı. Direkten kaçmak için öne doğru sıçradı, Stuart ve Spencer da geriye doğru sıçradı. Ağır direk Alan'ın birkaç saniye önce durduğu asfalta çarptı. Birkaç kez zıpladı, biraz yuvarlandı ve sonra durdu.

Görünüşe göre jakkallar davetsiz gelebilecek herkes için bir tuzak kurmuşlardı ve davetsiz misafirleri doğrudan tuzağa çekmek için koku izi bıraktıklarına şüphe yoktu. Tuzak teli iki kabin arasındaki yol boyunca gerilmişti. Artık bu kadarını görebiliyordu ama tuzağın geri kalanının nasıl çalıştığından emin değildi. Düşen direk bir insanı öldürebilirdi. Bir kurt adam ağır yaralanabilirdi, bu da onu kolay bir av haline getirirdi. Ama direk bir tuzaktan daha fazlasıydı; aynı zamanda bir alarmdı. Jakkallar artık birinin Mutluluk Diyarı'na geldiğini biliyordu.

Alan koştu. Oğulları da onu takip etti, üçü de insanlık dışı bir hızla ilerliyordu. Jakkallar kaçmaya fırsat bulamadan leş yiyicilere ulaşmaları gerekiyordu. Kurtadamlar yol boyunca iki tuzakla daha karşılaştı ama artık onları aramayı bildiklerinden kolayca kurtuldular.

Jakkalları aramak için Köprü Vadisi'nden geçerlerken Alan oğullarına leş yiyenlerden bahsetmişti:

Mey'ler leş yiyicilerdir. Bizden daha küçük ve daha zayıflar ama önemli bir avantajları var. Eğer bir jakkal bir kurt adamı ısırmayı başarır, yara iyileşmez, en azından bir insan yarısından daha hızlı iyileşmez. Ve eğer yara yeterince şiddetliyse, kan kaybından ölebilirsiniz. Büyükbabam bir keresinde bir jakkal ile karşılaşmış, sürüsü onu bir sebepten dolayı kovmuş olan yalnız bir jakkal. Bir bardan çıkarken adamın kokusunu almış. Onu bir ara sokakta yerde otururken bulmuş. Adam uyuyor gibi görünüyordu, ama büyükbabam yaklaştığında, jakkal dönüştü, ayağa fırladı ve büyükbabamın yüzünü kesti. Jakkal kaçtı ve dedem yaralarından kan damlayarak sokaktan sendeleyerek çıktı. Sonunda iyileşti ama yüzü hayatının geri kalanında yara izi olarak kaldı. Kendinize dikkat edin.

Koku izi Alan ve oğullarını parkın ortasındaki siyah çatılı, yuvarlak tuğla bir binaya götürdü. Girişin üzerindeki tabela hâlâ okunabiliyordu: PARK IDARESI. Jakkal kokusu burada çok güçlüydü ve Alan leş yiyicilerin inini bulduklarını biliyordu. Girişten yirmi adım ötede durdu ve Stuart ile Spencer'a da aynısını yapmalarını işaret etti. İkizlerin nefes alışları sert ve hızlıydı ve hafifçe sızlanıyorlardı. İleri atılmak, binaya girmek ve öldürmeye başlamak için duydukları hevesi hissedebiliyordu. İçindeki kurdu kontrol etme konusunda daha deneyimliydi ama o bile bununla savaşmak zorundaydı. Düşünmesi gereken çocukları vardı. Hayvani dürtülerini kontrol etmek onlar için zordu ve annelerinin Amos Boyd'u öldürmesine yardım ettiklerinde zaten bir kez teslim olmuşlardı. Mecbur kalmadıkça bu kadar kısa sürede tekrar öldürmelerini istemiyordu. Bunu yapmak sadece sahip oldukları öz kontrolü aşındırırdı.

"Burada olduğunuzu biliyoruz!" diye seslendi. "Kendinizi gösterin ve konuşalım. Söz veriyorum hiçbiriniz zarar görmeyeceksiniz."

Sözünü yerine getirebileceğinden emin olmasa da bu konuda ciddiydi. Her şey jakkalların ne yapacağına bağlıydı.

Senin hamlen, diye düşündü.

ON DÖRT

Greg, jakkal formunda, bir zamanlar küçük bir hamburgercinin olduğu yerin yanındaki çöp tenekesinin arkasına çömelmişti. Daha önce hiç kavgaya benzer bir şeyin içinde bulunmamıştı ve korkuyordu. Annesi, babası, kız kardeşleri ve büyükbabası da çevrede yerlerini almış, kurtadamların yerlerini tam olarak tespit etmelerini zorlaştırmak için hepsi dağılmıştı. Eğer bir arada olsalardı, birleşik kokuları kurtadamlar için kolayca tespit edilebilirdi. Ama bu kadar aralıklı olmaları -kokularının zaten yakın çevrede olmasıyla birlikte- onları neredeyse görünmez kılıyordu. En azından umut buydu.

Muriel Anubis'i korumak ve gerekirse onu uyandırmak için geride kalmıştı. Yenilenme Ayini bu ay tamamlanmadığı için bunu yapabileceğinden emin değildi ama denemek zorunda kalırsa denerdi.

Greg'in elinde silah yoktu. *İhtiyacın olan tek silah sensin*, demişti Marta ona kamaralarından ayrılıp ayrı ayrı yerlerini almadan önce. Marta'nın sözlerinin güven verici olduğunu biliyordu ama tutunabileceği daha sağlam bir şey -bıçak ya da bir tür sopa- olsaydı kendini daha iyi hissedebilirdi.

Üç kurt adam vardı, biri yaşlı, ikisi genç. Büyük ihtimalle akrabaydılar. Baba ve oğullar, diye tahmin etti. Morgan'ın babası mı? Belki de. Olabilir.

kokularından aile bağlarını tespit edebilirdi. Yaşlı kurt adam bir şerif üniforması giyyordu, bu da onu iki kat daha tehlikeli yapıyordu. Yaşlı kurt adam sadece konuşmak istediğine söz vermişti ama Greg ona inanmaması gerektiğini biliyordu. Hepsi kurt adam formuna bürünmüştü ve avı avlamanın pek çok yolu vardı. Onları açık alana çekmek etkili bir taktikti - tabii av buna kanacak kadar aptalsa.

Greg eski tuvaletlerin karşısına saklandı. Nathan binanın yanındaki ağacın gölgesine gizlenmiş bir şekilde çatılarında yatıyordu. Jakkal formunda ayağa kalktı ama yerdeki kurtadamlara katılmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Ne istiyorsun, *iwiw*?"

Nathan eski Mısır dilinde köpek anlamına gelen kelimeyi kullanmıştı. Bu kelime bir köpeğin havlamasına benziyordu ve kurtadamlara uygulandığında ağır bir hakaret olarak kabul ediliyordu ya da Nathan ona öyle söylemişti. Kurtadamlar pek de üzgün görünmüyordu.

Yaşlı kurt adam -sürünün lideri, diye düşündü Greg- Nathan'a baktı.

"Köprü Vadisi *bizim* bölgemiz," dedi. "Nesillerdir buradayız. Hoş karşılanmıyorsunuz."

"Doğru söyledin!" dedi adamın oğullarından biri.

Liderin yüzü oğluna kızmış gibi karardı ama bakışlarını Nathan'dan ayırmadı.

"Bu kasabada sizin türünüzün yaşadığını bilmiyorduk," dedi Nathan. "Aksi takdirde buraya gelmezdik."

Greg, Nathan'ın bir liderden diğerine güç yansıttığını anlıyordu ama büyükbabasının sesinin daha az çatışmacı çıkmasını diliyordu. Kurt adamların lideri, Nathan'ın sözlerini doğal karşılıyor gibiydi ama oğulları giderek daha da tedirgin oluyordu. İleri geri sallanıyorlar, pençeli ellerini sıkıp açıyorlar, başlarını öne eğip dişlerini gösteriyorlardı.

"Bu durumda, toparlanıp gitmekle ilgili bir sorun yaşamayacaksınız, değil mi?" Kurt adam lideri durakladı ve ardından "Leş yiyici" diye ekledi.

Nathan'ın dudakları dişlerinden geriye doğru kıvrıldı. "Bu bizim için bir zevk olacak. Bize kırk sekiz saat verin, sonra gitmiş olacağız."

"Yirmi dört," dedi kurt adam lideri. "Ve inanın bana, bu cömert bir rakam."

Nathan o kadar alçak sesle homurdandı ki Greg gerçekten bir şey duyduğundan emin olamadı. "Yirmi dört saat," diye tekrarladı Nathan.

"Pekâlâ." Durakladı ve sonra

"*Iwiw*." diye ekledi.

Kurtadamların kelimenin tam anlamını bilip bilmediklerinden bağımsız olarak, Nathan'ın ses tonundaki alaycı ifadeyi yanlış anlamak mümkün değildi. Oğullardan biri öfkeyle kükredi ve tuvalet binasına doğru koştu.

"Stuart! Hayır!" diye bağırdı kurt adam lideri.

Greg düşünmedi. Büyükbabasını tehlikede gördüğünde tüm korkusu uçupgitti. Çöp tenekesinin arkasında saklandığı yerden çıktı ve kurt adama doğru koşmaya başladı. Greg çatıya sıçrayamadan ona çarptı. Asfaltta yuvarlanırken hırladılar, kapıştılar ve pençelediler. Greg artık düşünmüyordu, artık gerçekten *Greg* değildi. En azından mantıklı kısmı. Hayatında ilk kez hayvani tarafına tamamen teslim olmuştu ve bu muhteşemdi.

Kurt dişleri ve pençeleri etini tırmaladı ama yaralar onu rahatsız etmedi. Bir kurt adam tarafından bir jakkal'a verilen yaralar normal yaralar kadar çabuk iyileşirdi. Ama aynı şey kurt adam için söylenemezdi. Greg'in onu ısırıldığı yerlerden kan akıyordu. Kurt adam daha güçlü olabilirdi ama Greg ona zarar verebilirdi. Birkaç dakika içinde bu savaşı bitecek ve düşmanı ayaklarının dibinde kanlı bir harabeye dönüştürmüştü olarak yatacağı. Kurt adamın kanının tadı ağzında tatlı bir bal gibiydi ve daha fazlası için açgözlüydü. Tam dişlerini kurt adamın boğazına geçirmek üzereydi ki

Bir şey boynunu tuttu ve onu kabaca geriye doğru çekti. Nathan'ın kokusunu aldı ve hırlayarak büyükbabasına doğru döndü.

"Kendini kontrol et, evlat!" Nathan tersledi.

Greg'in aklından büyükbabasına bir yumruk atmak geçiyordu ama içgüdüleri ona onun sürü lideri olduğunu ve itaat etmesi gerektiğini söylüyordu. Gözlerini kapattı ve içindeki hayvani kana susamışlığın azaldığını hissetti. Gözlerini bir kez daha açtığı anda insan formuna geri dönmüştü.

Greg omzunun üzerinden baktığında kurt adam liderinin ellerini oğlunun omuzlarına koymuş olduğunu gördü. Oğluyla yatıştırıcı bir tonda, neredeyse fısıldayarak konuştu. Oğlunun nefes alışları ağırlaşmaya devam etti ve Greg'e öldürücü bakışlar fırlatmaya devam etti, ama sonunda o da sakinleşti ve insan görünümüne kavuştu. Yine de yaraları iyileşmemişti ve gömleği kanla ıslanmıştı. Artık yeniden insan olduğu için ne kadar kötü yaralandığını fark etmiş gibiydi ve acı içinde yüzünü buruşturdu. Nathan ve kurt adam lideri de insan formlarına geri döndüler. Diğer oğul birkaç saniye daha kurt adam formunda kaldı ve Greg'e ölümcül bir şekilde baktı ama sonra o da insan formuna döndü.

Kurt adam lideri Nathan'a baktı. Yüzü öfkeyle kararmıştı. "Oğlumu torunundan uzaklaştırdığımda, üzerinde bir koku aldım.

hiç beklemediğim bir çocuk: kızımın kokusu."

Greg kurt adam liderinin sözleri karşısında donakaldı.

Nathan kaşlarını çatı ama bakışlarını kurt adam liderinin yüzünden ayırmadı. "Yavrunu kızımdan uzak tut, yoksa geri döner ve hepsini öldürürüm.

sen."

Kurt adam lideri bakışlarını Greg'e çevirdi ve Greg -korkmuş olmasına rağmen- gözlerini kaçırmadı. Bir süre sonra kurt adam lideri dikkatini tekrar Nathan'a çevirdi.

"Yirmi dört saat," dedi kurt adam lideri. "Bir saniye bile fazla değil." Sonra bir kolunu yaralı oğluna doladı ve onu başladı. Diğer oğul, babası ve kardeşinin peşinden gitmeden önce Nathan ve Greg'e son bir kez karanlık bir bakış attı.

Greg ve Nathan kurtadamların sessizce gidişini izlediler. Birkaç dakika sonra babası, annesi ve kız kardeşleri de onlara katıldı.

"Beklediğimden daha iyi geçti," dedi Marta.

Nathan elini Greg'in omzuna koydu. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. En iyi zamanlarımda bile daha iyisini yapamazdım."

Büyükbabasının sözleri Greg'in kalbinin gururla kabarmasına neden oldu. Sürüsünün ona ihtiyaçı vardı ve o da onları hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kendini yorgun hissediyordu ve hayvani yönü tarafından bu şekilde ele geçirildiği için biraz utanıyordu ama anne babası ve kız kardeşleri ona yeni keşfettiği bir saygıyla bakıyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Yine de bir şey onu rahatsız ediyordu. Kardeşine ne yaptığını ğrendiğinde Morgan ne düşünecekti? Ondandır nefret eder miydi? Bir dahaki sefere karışlaştıklarında -eğer bir dahaki sefer olursa- onu bir düşman olarak mı görecekti? ldrlmesi gereken başka bir leş yiyici mi? Öyle olmamasını umuyordu. Yapması gerekeni yapmıştı ve aynı koşullar altında bunu yine yapardı. Ama bu kendini iyi hissetmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Greg Nathan'a baktı. "Sence sözlerini tutacaklar mı?"

Nathan omuz silkti. "Bunu söylemek zor. Safkan kurtadamlar bile nihayetinde hayvani doğalarının kölesidir. İçlerinden birine zarar verdik ve intikam almak isteyebilirler. Ama sorun buradan ayrılmak için yeterli zamanımız olup olmayacağı değil, Anubis'in kurtadamlar dönmeden önce taşınmaya hazır olup olmadığı."

Greg, "Yenilenme Ayini'ni berbat etmemiş olsaydım Anubis şimdi hazır olurdu," dedi.

Nathan ona güven verici bir gülümseme verdi ama Greg büyükbabasının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi Nathan. "Göreceksin."

Greg buna inanabilmeyi diledi.

ON BEŞ

"Baba, ben-"

"Kapa çeneni," diye Alan.

Stuart kanamayı yavaşlatmak için kardeşinin gömleğini sıkıca yaralarına bastırdı. Sessizliğe gömüldü ve Alan arabayı sürerken düşündü.

Stuart'ı hastaneye götüremezdi. Sadece oğlunun yaralarını nasıl aldığını açıklayamayacaktı, aynı zamanda insan formunda bile bir kurt metabolizması bir insanınkinden farklı işliyordu. Stuart'ın kalp, solunum ve tansiyon değerleri doktorların şüphelerini uyandıracaktı. Stuart'ı eve götürmekten ve yaralarına orada müdahale etmekten başka çare yoktu. Kruvazörde bir ilk yardım çantası vardı ve içindeki malzemelerin bu işi yapmaya yeteceğini umuyordu. Safkan kurtadamların yaralanmaları ya da hastalıkları tedavi etme konusunda neredeyse hiç tecrübeleri yoktu çünkü vücutları tüm hastalıklara direnç gösterir ve yaraları hızla iyileştirirdi - tabii ki gümüşün neden olduğu yaralar hariç.

Ama yaralı olsa bile Stuart hâlâ bir kurt adamdı. Yaraları kısa sürede tedavi edildiği sürece, normalden çok daha yavaş da olsa iyileşmesi için büyük bir şans vardı. Alan, Happyland'den uzaklaşmadan önce Stuart'ın yaralarını kabaca incelemişti ve neyse ki çoğu çok fazla görünmüyordu.

Ciddi. Dönüşüm geçirmiş olsa bile, jakkal çocuk Stuart'tan daha gençti. Eğer olgun olsaydı, kısa süren savaşları çok farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi.

Alan hâlâ Morgan'ın kokusunu jakkal çocuğun kokusuna karışmış bir şekilde alabiliyordu. Direksiyonu öyle sıkı kavradı ki gıcırdadı. O Morgan'ın babasından daha fazlasıydı; sürüsünün lideriydi ve çiftleşmeye hazır olana kadar onu korumak onun sorumluluğuydu. O gün geldiğinde, Sylvia'yla birlikte diğer sürülerde ona talip olabilecek kişileri araştıracaklardı. Buluşmalar ayarlanacak, doğa kendi akışına bırakacak ve Morgan eşini seçecekti. Bu onların halkının yöntemi idi ve binlerce yıldır böyleydi.

Ama Morgan'ın bir *Jakkal*'a ilgi göstermesi? Onun bir insana aşık olmasını tercih ederdi. En azından onlar kurt adama dönüşebilirdi. Çocuğun üzerinde Morgan'ın kokusunu hissettiğinde onu boğazından kasıklarına kadar kesip biçmek istemişti ama Stuart yaralanmıştı. Daha fazla kavgaya dayanamazlardı. O zaman olmazdı.

Bazen sürü lideri olmaktan *nefret ederdi*.

Spencer mızımız bir sesle, "Hepsini öldürmeliydik," dedi. Sesi tatlı yemesine izin verilmeyen bir çocuk gibiydi.

Alan oğlunun nasıl hissettiğini anlıyordu ama jakkalları öldürmeye çalışsalar hepsinin ağır yaralanacağını biliyordu. Sadece yaşlı jakkal ve çocuğu görmüşlerdi, ama bölgedeki farklı kokulardan Alan sayıca kendisinden ve adamlarından fazla olduklarını biliyordu. Rakipleriniz kolay kolay iyileşemeyeceğiniz yaralar verebiliyorsa bu hiç de iyi bir ihtimal değildi.

Cevap vermedi. Spencer'ın bir süre somurtmasına izin verdi. Artık jakkalların icabına baktıklarına göre, dikkatini diğer sorunlarına çevirmesi gerekiyordu: avcılar. Amos'un evine gitmişlerdi ve Melody'nin onları takip etmesine izin vermişlerdi. Özel bir röportaj vaadi umarım onu bir ya da iki gün boyunca bir hikâye yazmaktan alıkoyabilirdi ama daha fazla değil. Fuller'ın ölümü zaten Köprü Vadisi'ne çok fazla dikkat çekmişti ama Amos'un ölüm haberi duyulursa

ulusal haberlerin ilgisini çekebilir- *Görünüşe göre küçük Indiana kasabası Bridge Valley'de bir seri katil iş başında!* Buna izin veremezdi. Melody için bir şeyler yapılmalıydı, hem de hemen.

Stuart inledi ve başı öne eğildi. Alan oğlunun bayıldığından korktu ama sonra çocuk kesik kesik bir nefes aldı ve başını bir kez daha kaldırdı. Gözleri yarı kapalıydı ama en azından bilinci yerindeydi. Bu şekilde ne kadar kalacağını Alan bilmiyordu. Keşke oğlunun doğal gücünü artırmanın ve daha çabuk iyileşmesine yardımcı olmanın bir yolu olsaydı. Ama nasıl?

Sonra geldi.

Bir kalp. Taze bir kalp. *İnsani* bir kalp. Stuart'ın kendisine ait olan bir kalp. Yaralarını tamamen iyileştirmeyebilirdi ama iyileşmesini hızlandırmak için vücuduna gereken ekstra gücü verebilirdi.

Alan'ın yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Kalbi nereden bulacağını biliyordu ve bir taşla iki kuş vuracaktı. Stuart'ı eve yerleştirdikten sonra Melody Diaz'a kısa ama çok tatmin edici bir ziyarette bulunacaktı.

* * *

Dean ve Sam Impala'yı Amos Boyd'un evinden birkaç mil ötede yolun kenarına park etmişlerdi. Garth'ın dönmesini beklerken sivil kıyafetlerini giydiler. Dean kendini binlerce kez daha iyi hissetti ve Garth'tan bir ipucu alıp yazar gibi davranıp davranamayacaklarını merak etti. Bu şekilde istedikleri her şeyi giyebilirlerdi.

Dean'e saatlerdir bekliyorlarmış gibi gelmişti ki Garth -yine insan görünümündeydi- sonunda ormandan çıkıp Impala'ya atladı.

"Zamanı gelmişti," dedi Dean. "Sürünün inini buldun mu?"

"Sanırım öyle," dedi. "Likantropların izini takip ederek buranın birkaç mil doğusundaki bir eve ulaştım. Büyük bir yer, çok geniş bir arazi, yakın komşusu yok. Bir sürünün yaşaması için mükemmel bir yer. Kimse görmeden gece gündüz dışarıda üstlerini değiştirebilirler ve avlanmak için ormana kolayca erişebilirler."

"Görünüşe göre Kurtadam Merkezi'ni bulmuşsun. Yola koyulalım." Dean Impala'yı çalıştırdı, yola çıktı ve doğuya yöneldi.

"Av ne kadar erken başlarsa, av o kadar erken dişlerinin arasında olur'," diye okudu Garth.

"Bu biraz ürkütücü," dedi Sam.

Garth biraz savunmacı bir ses tonuyla, "Bu sadece bir metafor," dedi.

"Amos'u öldüren kurtadamlar dışında herhangi bir koku izi aldın mı?" Sam sordu. "En az üç tane olduğunu biliyoruz ama toplamda kaç taneyle karşı karşıya olabileceğimize dair bir fikrimiz olsaydı yardımcı olurdu."

"Ormanın her yerinde likantrop kokusu vardı," dedi Garth. "Birbiriyle örtüşen izler, bazıları yeni, bazıları eski. Bu çok uzun zamandır buralarda olan bir sürü." Bir an için düşündü. "Tahmin etmem gerekirse, şu anda küçük bir sürü olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen tek bir aile. İki ebeveyn, belki üç yetişkin çocuk."

Dean, "Bu işleri kolaylaştırıyor," dedi.

Kurtadam sürüleri fark edilmemek için daha küçük olma eğilimindeydi ama bir aile birbirini korumak için daha çok mücadele ederdi. Bu da bu sürüyü daha da tehlikeli kılıyordu. Çocukların yetişkin olduğunu duyduğuna sevinmişti. Canavar olsalar bile küçük çocuklara zarar vermek zorunda kalmak istemiyordu. Çocukları öldürmek, hangi türden olurlarsa olsunlar Dean'in hazmedemediği bir şeydi.

"Bunu nasıl oynamak istersiniz çocuklar?" Garth sordu.

"Basit en iyisidir," dedi Dean. "Geldiğimizi bilmiyorlar, bu yüzden gümüş mermiler ve gümüş bıçaklarla silahlanalım, önden ve arkadan gidelim derim,

ve tüy yumaklarını teker teker ortadan kaldırmaya başlayın."

"Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Garth. "Ve bu iyi bir plan, beni yanlış anlama. Ama bunun için imza atamam."

Dean Garth'ın neden söz ettiğini bilmiyordu ama sonra Sam, " nce onlarla konuşmak istiyorsun," dedi.

Garth başını salladı. "Onlara şiddet dolu bir hayattan uzaklaşıp sürüme katılmaları için bir şans vermek istiyorum. 'Ne kadar çok ses, o kadar güçlü uluma."

"şu kurt adam felsefesi saçmalığını keser misin?" dedi Dean. "Bu sürü en az iki kişiye ve muhtemelen çok daha fazlasını öldürdü. Ve sen onlarla *konuşmak* mı istiyorsun? Onlar saf ve basit canavarlar ve sen canavarlarla konuşmazsın. Onları öldürürsün ki bir daha kimseye zarar veremesinler."

Garth bir an sessiz kaldı, sonra "Benim gibi canavarlar mı?" dedi.

Dean ani bir utanç hissetti. "Demek istediğim bu değildi. Sen bir avcısın ya da avcıydın. çin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Ya öldürürsün ya da ölürsün."

"Böyle olmak zorunda değil," dedi Garth. "Her zaman değil. Sizi son gördüğümden beri yedi likantropu sürüme katılmaya ikna etmeyi başardım."

"Peki katılmadıkları için kaç kişiye öldürmek zorunda kaldınız?" Dean sordu.

"On altı," dedi Garth.

Dean devam etti. "Peki eve getirdiklerinizden kaç tanesi vahşi kaldı ve öldürülmek zorunda kaldı?"

Garth cevap vermeden önce

tereddüt etti. "   ."

"Yani karşılaştığınız yirmi üç kurt adamdan sadece dördü hâlâ hayatta."

"Dean..." Sam söyledi ama Dean kardeşini görmezden geldi ve devam etti.

"Bu çok fazla değil. Ve gittiğimiz yerde en az beş kurt adam olduğunu düşünüyorsun. Birkaçı seni dinlemeye istekli olsa bile geri kalanı ağızını açar açmaz boğazını parçalayacak." Dean neredeyse, "*Bunu anlayabiliyorum*," diye ekleyecekti ama kendini tutmayı başardı. "Bence silahlarımızı ateşleyerek gidelim ve işimiz bittiğinde kurt adamlardan biri hâlâ *hayattaysa* onlarla konuşabilirsin."

"Çünkü tek iyi canavar ölü olandır, değil mi?" Garth acı bir şekilde söyledi.

Garth usulca hırlamaya başladı ve Dean ani bir ürperti hissetti. O anda Sam'in silahıyla birlikte torpido gözündeki duran Colt'una uzanmaya hazırды. Duygusal olarak Garth'ın ona ya da Sam'e asla zarar vermeyeceğine inanıyordu ama zihinsel olarak bu riski göze alamayacağından korkuyordu. Ama o Garth dışarı fırladı. Impala kırk beşle gidiyordu ama Garth yere çarptı, bir kez yuvarlandı ve zarifçe ayağı kalktı.

Dean frene bastı ve Impala kayarak yolun ortasında durdu.

Arabanın fren lambalarının kızıl ışığında Dean, Garth'ın yüzündeki öfke ve acıyı görebiliyordu. Sonra Garth dönüştü ve hızla ormana doğru koşmaya ve gece tarafından yutuldu.

Dean kendisine kaşlarını çatan Sam'e döndü. İç çekti. "Evet, biliyorum. Ben bir aptalım."

* * *

Melody oturma odasının zemininde oturmuş, kanepeye yaslanmış ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Çalışmak için oturduğunda kendine sadece bir ya da iki saat çalışacağını, sonra belki bir kadeh şarap içip gevşemek için biraz televizyon izleyeceğini söylemişti. Yalnız yaşıyordu ve bu yüzden evde çalışırken genellikle zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor ve çok geç saatlere kadar ayakta kalıyordu. Hem zihinsel hem de fiziksel sağlığı için tam bir gece uykusu alma konusunda daha iyi olması gerekiyordu.

Kimi kandırıyorum? diye düşündü. Rahatlamak ona göre bir şey değildi. Kendini işkolik olarak tanımlıyordu ve gazete için bir hikâye yazmadığı nadir anlardan biriydi; ister kelimenin tam anlamıyla daktilo ediyor olsun, isterse de kafasında beyin fırtınası yapmaya ve makaleler oluşturmaya çalışıyor olsun.

Yani yaptığım işi seviyorum. Dava et beni.

Şehir merkezindeki küçük ofisini sevse de evde çalışmayı daha çok tercih ediyordu. Bridge Valley'in güzel mahallelerinden birinde iki yatak odalı küçük bir evi vardı - mahallesinde rehabilitasyon kliniği yoktu - ve ikinci yatak odası nominal olarak ev ofisi olsa da, evdeyken çalışmalarının çoğunu oturma odasında yapıyordu. Özellikle de şöminede ateş yanarken daha rahat hissediyordu. Tüylü bir pijama ve terlik giymişti ve bilgisayarının yanındaki sehpa da bir kadeh şarap vardı, yani en azından biraz rahatlıyordu, değil mi?

FBI ajanlarına ve şerife, onlardan izin almadan Amos Boyd'un cinayetiyle ilgili hiçbir şey yayınlamayacağına dair söz vermişti ama hazırlıklı olmak hoşuna gidiyordu. Bu şekilde, yayınlama izni aldığı anda hazır olacaktı.

Clay Fuller'ın ölümünden hemen sonra gelen bu hikâyenin medyada büyük ilgi göreceğinin farkındaydı. Nasıl çekmesin ki? Üç "hayvan insan" tarafından işlendiği iddia edilen bir cinayetin tanığı sadece birkaç gün sonra korkunç bir şekilde öldürülmüştü. Durum kesinlikle tuhaftı ve bu tür hikayeler insanların hastalıklı merakına hitap ediyordu. Ayrıca, işin içinde bir komplo unsuru da vardı. Amos'un onu susturmak için öldürüldüğünü varsaymak makuldü. Buna bir de Fuller'ın ve şimdi de Amos'un ölümünü araştırmak üzere kasabaya gelen ve federal ajan olduklarını iddia eden üç adamı ekleyin. Her şey gerçek bir gizemdi.

Melody, *Me Bridge Valley Independent*'ta çalışmaktan keyif alıyordu, ancak bu tüm kariyerini orada geçirmek istediği anlamına gelmiyordu. Yaşamak ve çalışmak istiyordu

ve bu hikâye onun bu hedefine ulaşmasına yardımcı olacaktı. Bir yanı sadece kariyerini ilerletmek için iki insanın ölümünü istismar ettiği için kendini suçlu hissediyordu ama biri bu cinayetler hakkında yazacaktı, bu neden o olmasındı ki? Fuller'ın ölümü hakkında zaten bir hikâye yazmıştı ve bu yeni makalede kullanmak üzere ondan bazı parçalar alabileceğini biliyordu. Zorlandığı şey, ajanlar ve onları Amos'un evine kadar takip etmeleri hakkında nasıl yazacağıydı. Kendini bir hikayenin içine koymaya alışık değildi.

Arka kapının pat diye açıldığını duyduğunda saat dokuzu beş geçiyordu. İrkilerek ayağa fırlamaya çalıştı ve dizlerini kahve masasının alt tarafına çarptı. Başka bir şeyi devirmeden ayağa kalkmayı başardı ve şömineye koştu. Metal bir demir çubuk aldı ve yüzünü mutfağın girişine döndü. Bu gece dışarıda dolunay vardı ve pencerelerden içeri süzülen ışık bir insanın silüetini ortaya çıkarmaya yetiyordu. Her kimse, sarı ışıkla parlayan bir çift göz dışında, yüz hatları gizlenmiş bir şekilde hareketsiz duruyordu. Bu gözler onu iliklerine kadar dehşete düşürmüştü. Kendisini ölçüp biçtiklerini, onu alt etmek için ne kadar çaba harcaması gerektiğine karar verdiklerini hissedebiliyordu. Olduğu yerde donup kaldığını, hareket edemediğini, nefes almaktan bile korktuğunu hissetti.

Bir antilop, bir aslan tarafından takip edildiğini fark ettiğinde böyle hissediyor olmalı, diye düşündü. Antilop, yeterince uzun süre hareketsiz durursa belki aslanın onu görmeyeceğine inanıyor olmalı. Aslan yoluna devam edecek ve antilop bir gün daha ölümden kurtulacak.

O kadar şanslı olacağını sanmıyordu.

Figürün ağır bir hayvan sesi olan nefes alışını duydu ve sonra hırlamaya başladı. O zaman bu şey her neyse insan olmadığını anladı. Hâlâ demiri tutarak ön kapıya doğru koştu.

Evine giren her kimse -her neyse- oturma odasına koşarak girip bileğinden tutarak onu kendi etrafında döndürmeden önce sadece üç adım atabilmişti. İlk düşüncesi bu şeyin çok hızlı olduğuydu. Onun

İkinci düşüncesi bunun bir canavar olduğuydu -sarı gözler, keskin dişler, uzun kıvrımlı pençeler. Üçüncü düşüncesi ise davetsiz misafirin Alan Crowder olduğuydu. Ki bu mümkün değildi. Alan insandı. Bir canavar olamazdı.

Yapabilir mi?

O anda her şey bir anda aklına geldi. Alan'ın Clay Fuller'ı ve muhtemelen Amos Boyd'u öldüren hayvanlarla bağlantısı vardı. Bağlantılı olmaktan öte, onlardan biriydi. Amos'un evinden ayrıldıktan sonra onu aramış ve öğrendiklerini anlatmıştı. Belli ki Alan çok fazla şey öğrendiğine karar vermişti.

Derme çatma silahını ona doğru savurabilmek için adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adamın parmakları etine ve kemiğine demir gibi kenetlenmişti ve kolunu hareket ettiremiyordu. İşte o anda öleceğini anladı. Artık evde gece geç saatlere kadar çalışmak yoktu. Daha büyük bir şehirde daha iyi bir iş bulma şansı yoktu. Artık şarap kadehleri yok.

Alan'ın dudakları hırıltı ya da gülümseme olabilecek bir ifadeyle dişlerinin arasından geri çekildi. Belki de, diye düşündü, ikisinden de biraz vardı.

Boştaki elini şaşırtıcı bir güçle göğsüne soktu. Pençelerinin etini kestiğini, kaburgalarını kırdığını ve kalbini ele geçirdiğini hissetti. Sonra kan püskürterek göğsünden çıkardı. Adamın zafer ılgılığını duyacak kadar yaşamı kalmıştı, sonra yere yığıldı.

* * *

Garth kurtadam sürüsünün evini yeterince iyi tarif etmişti, kardeşler ne arayacaklarını biliyorlardı: Amos'un evinden yaklaşık iki mil uzakta, yakın komşusu olmayan, geniş bir arazi üzerinde iki katlı bir ev. Sam evi emindi. Asıl soru Garth'a yardım etmek için zamanında bulup bulamayacaklarıydı. Belki de onların yardımına ihtiyacı yoktu. İstemedi de olsa, Garth'a kendi başına bir avcıdan ziyade bir tür şapşal yardımcı gibi davranıyorlardı. O da

bir diğerkurtadamlarla temas kuruyor. Belki de ona şüpheyle yaklaşmalılar.

Sam, "Oraya vardığımızda, içeri dalıp ateş etmeye başlamadan önce Garth'a kurtadamlarla konuşması için biraz zaman vermeliyiz," dedi.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Dean. "Garth sadece bir kişi ve bir sürüye karşı mücadele edecek."

"Küçük bir sürü," dedi Sam.

"Yine de sayıca az olacak."

Sam bu noktayı tartışamazdı. "Öyle bile olsa, bu konuda ona güvenmeliyiz."

"Neden?"

Sam cevabını düşünmek zorunda kalmadı. "Çünkü o aileden biri."

Dean yüzünü buruşturdu, Sam'in iyi bildiği bir ifadeydi bu. Dean ne zaman sağduyusuna aykırı bir şey yapacak olsa aynı surat ifadesini takınırdı.

"Tamam. Ona on dakika vereceğiz." "On beş mi?"

Dean kararlı bir şekilde, "On," dedi.

Sam bunun kardeşinden alabileceği en iyi cevap olduğunu biliyordu, bu yüzden başını salladı.

Dean, "Ve biz oturup parmaklarımızı oynatırken Garth'ın paramparça olmamasını ummak zorundayız," dedi.

Sam Dean'in nasıl hissettiğini biliyordu. O da kardeşinden daha fazla geri çekilmekten hoşlanmıyordu. Ama avcıyken şansını denemek zorundaydın. Bazen onları da vermek zorundaydınız.

Impala yolda süzülüyor, farları karanlığı yararak ilerliyordu. Sam yolcu tarafındaki camdan dışarı baktı ve Dean'le birlikte şanslarını denedikleri başka bir zamanı düşündü. İkisnin de beklediğinden çok farklı sonuçlanmıştı.

ON ALTI

Seattle, Washington yakınlarında. 1))2

Sam uyuduğunu hatırlamıyordu ama uyumuş olmalıydı çünkü gözlerini açtığında televizyon çalışmıyordu ve motel odası karanlıktı.

Kapıda biri var, diye düşündü.

Sonra kapının çalındığını duydu. Ses yumuşaktı, sanki gelen her kimse yakındaki odalarda kalan insanları uyandırmak istemiyordu. Sam kapının çalınma ritmini tanıdı. Üç yavaş, üç hızlı. Bobby'ydi.

Sam daha yataktan kalkmadan Dean kalkmış ve harekete geçmişti. Kapının kilidini hızla açtı ve Bobby sendeleyerek içeri girdi. Kendini sabitlemek için duvara yaslandı ve Dean elini düşebilirdi. Bobby'nin yüzü kül rengiydi ve asker ceketinin sağ kolu kanla kaplıydı.

"Beni... yatağa götür," diye soludu Bobby. "Ve... koluna dikkat et."

Sam, Dean'e yardım etmek için aceleyle ileri atıldı ve ikisi birlikte Bobby'yi Sam'in yatağına götürdüler. Bobby yere yığıldı ve acı içinde kıvranarak sırt üstü yuvarlandı. Dean ceketini çıkarabilmesi için onu doğrulmasını sağlamaya çalıştı ve Sam kapıyı kapatıp kilitledi. Dean Bobby'nin sol kolunu kolundan çıkarmayı başardı ve Sam Bobby'nin ne kadar kötü yaralandığını görünce nefesi boğazında düğümlendi. Bobby'nin kolunda üç uzun kesik vardı.

ön kolunun iç kısmına kadar uzanıyordu. Sam yaraların ne kadar derin olduğunu söyleyemedi çünkü çok kötü kanıyorlardı.

"Bir havlu getir!" Dean bağırdı ve Sam banyoya koşup sert beyaz bir havlu aldı ve yatağa geri döndü. Dean havluyu Sam'den kaptı ve Bobby'nin yaralarına bastırdı. Bobby tıslayarak nefes aldı ama bağırmadı. Sam Bobby'nin bu kadar cesur olmasından etkilenmişti. Daha sonra Bobby ona acıdan bağırmasının tek nedeninin hayatında o kadar çok yara alması olduğunu, artık buna söyleyecekti.

"İlk yardım çantasını getir," dedi Dean. Kan beyaz havluyu ıslatıp kırmızıya çeviriyordu ve bu manzara Sam'in midesini bulandırdı. Bakışlarını genişleyen kıpkırmızı lekelerden ayırdı ve kiti almak için koştu.

Sonraki yarım saat boyunca Sam ve Dean Bobby'nin talimatlarına uyarak onun yaralarıyla ilgilendiler. Bazen bayılacak gibi oluyordu ama bilinci açık kalmayı başarıyordu. Onlar çalışırken Bobby arada bir soluklanmak için duraklayarak onlara olanları anlattı.

"Hastaneye vardığımda yağmur dinmişti, bunu takdir ettim. Yağmur altında gözetleme yapmaktan nefret ederim. Ziyaretçi otoparkına park ettim ve hastane güvenliğine dikkat ederek etrafta dolaşmaya başladım. İhtiyacım olan son şey, kiralık polislerin hastane arazisinde gece gezintisi yaptığım için beni tutuklamasıydı. Ayrıca ceketimin cebinde neden gümüş mermilerle dolu bir silah taşıdığımı dair herhangi bir soruya cevap vermek istemiyordum.

"Saatlerce yürümüş olmalıyım ama sadece bir kez güvenlikten kaçmak zorunda kaldım. Hava soğumaya başlamıştı ve kurt adamın başka avlanma alanlarına gittiğini düşünmeye başlamıştım ki hırlama sesleri duydum. Otopark neredeyse doluydu ve bir kurt adamın saklanabileceği pek çok yer vardı. Hem de çok fazla. Bana doğru geldiğinde lanet olası şeyi daha iyi görebilmek için otoparkın floresan ışıklarından birine doğru ilerliyordum."

Bobby hikâyesine ara verip şişesinden bir yudum aldı. Güçlendikten sonra devam etti.

"*Bunun* bana pek faydası olmadı. Kurt adam o kadar hızlı üzerime geldi ki tek gördüğüm gözümün ucuyla gördüğüm bir bulanıklıktı. Bir balık gibi karnımın deşilmesini önlemek için zamanında kenara çekilmeyi başardım ama yine de etiketlendim."

Başıyla yaralı kolunu işaret etti. Bu noktada Sam ve Dean yaraları temizlemişlerdi -ki Sam'in korktuğu kadar derin olmadıkları ortaya çıkmıştı- ve Dean şimdi yaraları dikme işlemine başlamıştı.

Normal çocuklar böyle şeyler yapmaz, diye düşündü Sam. Bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Bir yanı çoğu çocuğun yapamadığı şeyleri yapabilmekten hoşlanıyordu ama bir yanı da bu kadar kısa sürede bu kadar çok yetişkin sorumluluğu üstlenmek zorunda kalmasına içerliyordu.

Bobby hikâyesine devam etti.

"Kurt adam bana o kadar sert vurdu ki, döndüm ve neredeyse düşüyordum. Silahımı çekmeyi başardım ve tam kurt adam tekrar üzerime gelirken -bu sefer dümdüz- bir el ateş ettim. O şey yüksek sesle bir çığlık attı ve bana saldırmak yerine yönünü değiştirip . Onu ne kadar kötü yaraladığımı bilmiyorum, ama tam hızda koşmaya devam edebiliyordu, bu yüzden şeyin kalbini ıskaladığımı biliyordum. Yara gümüşten kaynaklandığı için hemen iyileşmeyecek ama ölümcül de olmayacak. Kurt adam otoparkta yaralandığı için muhtemelen yeni bir avlanma alanı aramaya gidecektir. Bu gece dolunay döngüsünün son gecesi, yani biz o şeyin nereye yerleştiğini öğrenene kadar önümüzdeki ay başka birinin daha ölmesi gerekecek."

Bobby onlara kurt görünüşü hakkında pek bir şey söyleyemedi. Belirgin özelliklerini seçemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Bir yetişkindi ve gömlekle pantolon giyiyordu ama Bobby'nin bildiği tek şey buydu. Cinsiyetinin ne bile emin değildi. Kurt adam uçtuktan sonra Bobby

Kamyonetine dönüp motele geri dönüyor - "Lanet koltuğumun her yeri kan içinde" - ve sendeleyerek odalarının kapısına gidiyor.

Dean doktorculuk oynamayı bitirdiğinde Sam Bobby'ye ilk yardım çantasındaki reçeteli ağrı kesicilerden verdi. Sam, babası ve Bobby gibi avcıların reçeteli ilaçları nasıl buldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama bulmuşlardı. Bir keresinde babasına sormuştu ve John Winchester gülümseyerek, "Avcı olduğun zaman her türlü arkadaşına ihtiyacın olur," demişti.

Bobby hapları yuttu ve bir yudum daha çekerek onları kovaladı. Sonra çekti, şişeyi Sam'e uzattı ve başını yastığa yaslayıp gözlerini kapadı.

"Elimden geleni yaptım Bobby," dedi Dean, "ama seni bir hastaneye götürmeli ve gerçek bir doktorun seni iyileştirmesini sağlamalıyız."

Dean'in sesi emin değildi, hatta endişeliydi ve bu Sam'i şaşırttı. Dean'in *her* zaman kendine güvenen ağabey olmasına alışkındı ama eğer Dean endişelendiyse durum Sam'in korktuğundan da kötü olmalıydı.

Bobby gözlerini açmadan konuştu. "İyi iş çıkardın. Ve birkaç kezden fazla dikiş attım. Dinlenmek için bir şansım olduğu sürece iyi olacağım."

Birkaç dakika sonra Bobby'nin nefes alıp verişini derinleştirdi ve Sam onun uykuya daldığını anladı.

Çocuklar geldikince temizlediler. Kana bulanmış havluyu dışarıdaki çöp kutusuna attılar ve halıdaki kan lekelerini temizlemek için ellerinden geleni yaptılar. Bobby'nin üzerinde yattığı yatak örtüleri için bir şey yapamadılar, onlar da kanlıydı. Daha sonra, Bobby ayağa kalkıp etrafta dolaşmaya başladığında, yatağı soyup battaniyeleri ve çarşafı da çöpe atacaklardı.

İşlerini bitirdiklerinde saat gece yarısını geçmişti. Her ikisi de diğer yatağa oturup Bobby'nin uyumasını izlediler.

"Solunumu düzenli," dedi Dean. Ayağa kalktı ve parmaklarını Bobby'nin boynuna dayadı. Bir dakika sonra, "Nabızı da güçlü," dedi.

"Sen doktor değilsin," dedi Sam.

"Hayır, ama *Heartbreak Hospital*'in birçok bölümünü izledim," dedi Dean, sanki bu onu bir şekilde hasta ve yaralılarla ilgilenmek için yeterli kılıyormuş gibi. Sam ona karşı çıkmadı. Dean'in tıp bilgisi ne kadar yetersiz olursa olsun onunkinden daha iyiydi.

Dean bir kez daha yatağa oturdu ve sanki nöbet tutuyormuş gibi Bobby'nin uyumasını izlemeye devam ettiler. Bir süre sonra Dean, "Uykun geldi mi?" diye sordu.

"Hayır. Sen?"

"Hayır."

Birkaç dakika geçti ve sonra Dean, "Güneşin doğmasına daha çok var," dedi.

Sam dönüp kardeşine baktı. Dean'in bununla nereye varmak istediğini zaten biliyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Ama Dean devam ederken onu dinledi. Ve ağabeyi planını açıklamayı bitirdiğinde Sam kendini şaşırtarak, "Hadi yapalım," dedi.

ON YEDİ

Günümüz

Garth ormanda bir gölge kadar hızlı ve sessiz ilerliyordu. Bir likantrop olmanın pek çok zor yanı vardı; bunların başında sadece kalp etinin doyurabildiği ve hayvan kalplerinin yerini tutamadığı açlık geliyordu. Ama *bu* - ormanda *hareket etmek*, zihni ve bedeni çevresiyle o kadar uyumluydu ki neredeyse onunla bir bütündü - bir Lupin Amerikalısı olmanın en sevdiği yanıydı. Dolunay kanında şarkı söylüyor, kendisini her zamankinden daha güçlü, daha hızlı ve *daha vahşi* hissetmesini sağlıyordu. Bu his herhangi bir uyuşturucudan daha sarhoş ediciydi ve tarafından sürüklenmemek için savaşmak zorundaydı. Eğer teslim olursa, hayvani tarafının tamamen kontrolü ele alacağını ve o zaman tamamen içgüdüsel ve aç olacağını biliyordu. Asla yapmamaya yemin ettiği tek şeyi yapma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı: beslenmek için bir insanı öldürmek.

Ay bir Safkan'ın hayvani yönünü güçlendirirdi ve Garth'ın sürüsü mümkünse dolunay döngüsü sırasında değişmekten kaçınmayı tercih ederdi. Bu şekilde ayartılmaktan kaçınmak daha kolaydı. Ama haydut likantropaları avlarken, ne zaman dönüşeceğiniz konusunda her zaman bir seçeneğiniz yoktu. Orada olduğunu düşündü

Orada bir yerde iyi bir "fangizm" olabilir- *Ayın şarkısını duyun, ama sizi yoldan çıkarmasına izin vermeyin.* Üzerinde biraz çalışılabilir belki ama fena değil.

Dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Ama işe yaramıyordu. Dean'in sözleri canını yakmıştı ve onları zihninin gerisine itmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın hâlâ duyabiliyordu.

Bence silahlarımızı kuşanıp gidelim ve işimiz bittiğinde kurtadamlardan hayatta olan varsa onlarla konuşabilirsiniz.

Garth W kelimesinden nefret ederdi.

İşin kötüsü Dean'in nasıl düşündüğünü anlıyordu. Bir insan avcısı olmasının üzerinden çok uzun zaman geçmemişti ve doğaüstü varlıklara karşı tutumu basitti: düpedüz kötü değillerse bile tehlikeliydiler ve yok edilmeleri, sürgün edilmeleri ya da herhangi birine zarar vermelerini önlemek için ne gerekiyorsa yapılmalıydı. Önce ateş et ve sonra soru sorma zahmetine girme. Ama sonra kendisi de bir canavara dönüştü ve bakış açısı değişti. Bu basit bir kendini koruma güdüsü de değildi. Lycanthrope'un ısırtısından etkilendiğini fark ettiğinde, değişmeden ve birini öldürmeden önce kafasına gümüş bir kurşun sıkmayı düşünmüştü. Ancak avcılık yaptığı süre boyunca bir tedavi olduğuna dair söylentiler duymuştu ve bu hikâyeleri her zaman saçmalık olarak değerlendirmiş olsa da, sahip olduğu tek umut buydu. Bu yüzden tanıdığı avcılar arasında araştırma yapmaya başladı. Yapması gerektiğini bildiği halde Sam ve Dean'e gitmedi. Onu öldürmelerinden korktuğu için değildi. Aslında, eğer öldürülmesi gerekiyorsa, izini süren rastgele bir avcı yerine onların bu işi yapmasını tercih ederdi. Onlara gitmedi çünkü utanmıştı, bu kadar basit. Her şeyi berbat etmiş ve bir likantropun kendisini ısırmasına izin vermişti ve yapanı öldürmüş olsa , bu bir kez daha Garth gibi davrandığı gerçeğini değiştirmiyordu, pervasızca - kazanılmamış özgüveninden bahsetmiyorum bile- kendine daha fazla güvenmesine izin vermişti. Sam ve Dean'e baktı. Mükemmel biliyordu -kim mükemmeldi ki?

tüm zamanların en iyi avcılarıydı. Onlar onun rol modelleriydi ve onlara olanları anlattığında yüzlerindeki hayal kırıklığını görmeye dayanabileceğini sanmıyordu. Bu yüzden onlara ulaşmadı ve iyileşene kadar onları bir daha görmeyi planlamıyordu.

Ancak tedavi arayışları birbiri ardına çıkmaza girdi ve bir sonraki dolunay döngüsü geldiğinde, dair bir ipucu bulma girişiminin daha başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından kendini Wisconsin'de, köhne bir motelde buldu. Isırıldığından beri değişmemişti, ancak içinde kurdun büyüdüğünü, insan hapishanesinden kurtulma zamanını sabırla beklerken güçlendiğini hissettiği zamanlar olmuştu.

Güneş batmadan önce hayatına son vermeye karar verdi. Tabancası hâlâ gümüş mermilerle doluydu -kendisini ısırarak lycanthrope'u öldüren mermi hariç. Temizleyebilmek için silahı boşaltmayı denemişti ama gümüş mermiler etini o kadar yakmıştı ki bu fikirden vazgeçmişti. Şimdi memnundu. Silah zaten dolu ve gitmeye hazırdı. Bir not bırakmayı düşündü ama ne yazacağından emin değildi. Neredeyse *her şeyi berbat ettiğim ve bir canavara dönüştüğüm için özür dilerim* diyecekti. *Hoşça kalın*. Bunun yeterince iyi olmadığına karar verdi ama daha iyi bir şey düşünemediği için not yazmaktan vazgeçti. Sam ve Dean'in olanları asla öğrenmemesini umuyordu ama öğrenirlerse de anlayışla karşılayacaklarını umuyordu.

Ama küvetin içinde giyinik bir şekilde oturduğu -buradaki pisliği temizlemek daha kolaydı- ve tabancayı kafasına dayamaya başladığı anda, sanki içinde bulunduğu tehlikeyi sezmiş gibi, içindeki likantrop ortaya çıktı. Dönüşüm o kadar hızlı ve ürktücüydü ki, tabancayı düşürdü ve tabanca büyük bir *gürültüyle* küvete çarptı. Değişimin canını acıtmasını bekliyordu ve bu ilk seferinde acıttı ama aynı zamanda *iyi* hissettirdi. Duyuları hayal bile edemeyeceği şekilde genişledi ve vücudu o kadar çok enerjiyle, o kadar çok ham *güçle* doldu ki, fiziksel formunun onu kontrol edemeyeceğinden ve patlayacağından korktu. Ve sonra-

Orada öylece oturdu.

O bir lycanthrope idi. Ellerindeki pençelere bir bakış bunu doğruluyordu. Ama aynı zamanda hâlâ Garth'tı. Kurt yönü ayırıyordu ama zihninin bu yeni parçasının eskisiyle iç içe geçtiğini, onunla birleştiğini, bir olduğunu hissedebiliyordu. Vücudu küvetten çıkmasını, bu iğrenç odayı terk etmesini -ki şimdi düşünmek istemediği yüzlerce farklı kötü koku yayılıyordu- temiz havaya ve açık alana çıkmasını, hızlı ve özgürce *koşmasını* istiyordu. Acıkmıştı, evet, özellikle de iğrenç olan bir şey için, ama insan avına çıkmak için hiçbir dürtü hissetmiyordu.

İşte o zaman bir lycanthrope olmanın düşündüğünden daha fazlası olabileceğini anlamaya başladı.

Küvetten çıktı ve aynada kendini kontrol etti. Keskin dişleri tuhaftı ve uzun bir kesici dişin üzerinden geçirirken dilini kesti. Küçük yara anında iyileşti, bu daha da . Yine de sarı gözler havalıydı.

Güneş hâlâ doğarken değişmişti ve hâlâ düşünebiliyordu. Kendisini ısırarak likantropun ayda sadece üç gece vahşi bir ölüm makinesine dönüşen türden olduğunu düşünmüş ve kendi kaderinin de böyle olacağına inanmıştı. Şimdi anlıyordu ki bir Safkan tarafından ısırılmıştı ve bu onu da bir Safkan yapmıştı.

Aynadaki yansımasına odaklandı ve sarı gözlü, dişli Garth'ın tamamen insan haline döndüğünü hayal etti. İlk başta hiçbir şey olmadı ve Garth bu şekilde sıkışıp kalabileceğinden korktu, ama sonra bir serbest bırakma, bırakma hissi hissetti ve likantrop özellikleri geri çekildi ve bir kez daha eski Garth Fitzgerald IV oldu.

O gece biraz orman bulmaya, üstünü değiştirmeye ve yeni keşfettiği yeteneklerini keşfetmeye karar verdi. Bir saat boyunca ağaçların arasında koşuktan ve bulabildiği her güzel kokuyu kokladıktan sonra

Başka bir lycanthrope. Bir dişi. İlk başta ikisi de savunma pozisyonuna geçti, pençeleri havada, dişleri kınında, boğazları hırıldıyordu. Ama bir süre sonra kadın kollarını indirdi ve insana dönüştü.

"Merhaba. Ben Bess."

Kızın ona verdiği gülümseme de o güne kadar gördüklerinin en güzeliydi.

Karısı olacak kadınla bu şekilde tanışmış ve onun sürüsüne katılmıştı. Sam ve Dean'in temizlemelerine yardım bazı sorunlar dışında sürüdeki hayatı güzeldi. Diğer likantropoların da bulmasına yardım etmek istediği, güvende olabileceğiniz ve kabul görebileceğiniz, bir canavar yerine sadece bir insan olabileceğiniz o hayattı. Ya da en azından onlara bir şans vermek.

Sam'in anladığını düşünüyordu. Dean'in de anlamasını diledi.

Ama şimdi bunun için endişelenmeyi göze alamazdı. Sam ve Dean'in Köprü Vadisi sürüsüyle konuşması için ona ne zaman vereceğini bilmiyordu ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Lycanthrope'lardan ya da en azından bazılarından sonra

-İki cinayet işlemişti.

Senin bildiğin iki tane, diye düşündü.

Her anı değerlendirmek zorundaydı. Aksi takdirde bir saat içinde tüm sürünün ölmüş olma ihtimali çok yüksekti.

Keskin dişlerini sıktı ve hızını artırdı.

Garth ormandan çıktığında yavaşlayarak yürümeye başladı. Sürünün arazisine ulaşmıştı ve başka bir sürünün inine son derece dikkatli yaklaşırdınız. Safkanlar hiçbir zaman evlerini korudukları zamankinden daha tehlikeli olmazlardı.

Evin arka tarafında bir veranda kapısı ile birlikte ahşap bir güverte vardı. Dikey panjurlar kapalıydı ama aralarından ışık süzülüyordu, bu yüzden evde birinin olduğunu biliyordu. Belki de tüm aile. Dolunayda dönüşmek bazı Safkan sürüleri için ekstra heyecan vericiydi.

O akşamlarda yemek - *hafif* bir yemek - sonrasında sürü dönüşür ve avlanmaya giderdi.

Hiç yiyecek kokusu almadı. Belki de bu sürü boş mideyle avlanmayı tercih ediyordu.

Karnım ne kadar boşsa, et o kadar tatlıdır.

Bu fangism bir kaleci oldu.

Avlu kapısına gidip kapıyı çalmaması gerektiğini iyi biliyordu. Bir lycanthrope olmasaydı bile bu ürkütücü olurdu. Ön tarafa gidip Sam ve Dean'in kapıyı kırıp ateş etmeye hazır olmadıklarından emin olmak için hızlıca bir göz atacak ve sonra insan formuna dönüp nazik ve medeni bir şekilde kapının zilini çalacaktı. Bu tür şeyleri daha önce de yapmıştı ve

Veranda kapısı bir cam kırığı yağmuruyla patladığında arka bahçeyi yarılamıştı. Dişi bir lycanthrope ona doğru koşarak geldi, şimdiye kadar tanıdığı tüm lycanthrope'lardan daha hızlı hareket ediyordu. Güverteden sıçradı, havada yirmi metre yükseldi ve ağzından salyalar akarak, hırlayarak çömelmiş bir halde adamın önüne indi.

Garth aniden durdu ve elini uzattı. "Merhaba! Ben

Garth, ve ben-"

Kadın kulakları yırtan bir öfke çığlığı atıp saldırmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu.

* * *

Evin yerini bulduklarında Dean arabasıyla yanlarından geçti ve Impala'yı yaklaşık bir mil ötede yolun kenarına park etti. Otururlarken iki kardeş de konuşmadı ve on beş dakika sonra Dean, "Gidelim," dedi.

Impala'dan olabildiğince sessiz bir şekilde indiler. İki kardeş de silahlıydı: Dean'in Colt M1911A1'i ve Sam'in Taurus PT92AFS'si,

Her tabanca gümüş mermilerle doluydu. Ayrıca yakın dövüş için gümüş bıçaklar da taşıyorlardı. Silahlarını çıkarmış ve hazır bekliyorlardı. Kurtadamlar ne kadar hızlı olursa olsun, silahınızı çekerek zaman kaybetmek istemezsiniz. Büyük ihtimalle tek bir atış bile yapamadan kurtlara yem olurdunuz.

Planları basitti: eve arkadan girecekler ve üzerlerine gelen kurtadamları öldüreceklerdi. Eğer Garth kurtadamları kendisiyle konuşmaya ikna etmeyi başırırsa kardeşler ateşi kesecekti ama Dean bunu isteksizce yapacaktı. Garth'ı üzdüğü için hâlâ kendini kötü hissediyordu ve ona hak vermek istiyordu. Garth sadece birkaç kurt adamı kurtarmış olabilirdi ama bu hiç olmamasından çok daha iyiydi. Ama Dean Garth'ın barış ve sevgi mesajının bu sürü tarafından iyi karşılanacağından şüpheliydi. Son birkaç gün içinde iki kişiyi öldürmüşlerdi ve muhtemelen çok daha fazlasını da öldürmüşlerdi. Dean'in anladığı kadarıyla, bir kurt adam bir kez insan kalbinin tadına baktıktan sonra, sadece hayvan kalplerinden oluşan bir diyete bağlı kalmaları neredeyse imkânsızdı. Köprü Vadisi sürüsü Garth'ın sürüsünün insan kalbi yemekten kaçındığını öğrendiğinde, onun satış konuşmasını dinlemeyi bırakacaklardı. Ve bu gerçekleştiğinde Garth'ın başı büyük bir belaya girecekti. Dean Garth'ın iyiliği için yanılmış olmayı umuyordu ama arkadaşlarının ciddi ve ölümcül olabilecek bir hata yaptığını düşünmeden edemiyordu.

Dean hareket etmek için can atıyordu. Uzakta kendilerine doğru gelen bir çift far gördü ve sağlam bir çift meşe ağacının arkasına saklandılar. Araç geçene kadar saklanacaklar, sonra da eve yaklaşmaya devam edeceklerdi. Ancak araç yaklaştıkça yavaşladı ve kurtadam sürüsünün evine ulaştığında uzun araba yoluna döndü. Bu bir şerifin arabasıydı. Dean'in direksiyonda Alan Crowder'in olduğundan hiç şüphesi yoktu. Şerif sürüden biriydi, muhtemelen liderleriydi.

Harika, diye düşündü Dean. Sammy ve ben tam Kurt Adam karargâhını basmaya hazırlarken Kurt Baba eve geldi.

Dean Sam'e baktı. "Bu hiç iyi değil," dedi. "Hayır, değil."

Eve doğru koşmaya başladılar.

ON SEKİZ

Alan arabayı garaja çekip park sonra arabadan indiğinde tetikteydi. Elinde Melody'nin kalbinin bulunduğu plastik bir soğutucu vardı ve ön kapıya doğru yürürken etrafını taradı ve havayı kokladı, ancak davetsiz misafirlere dair herhangi bir iz tespit edemedi. Yine de bir şeyler doğru değildi. Bunu *hissede biliyordu*.

İçeri girip ön kapıyı kapattı, kilitledi ve arkasından sürgüledi. Eve girer girmez başka bir kurt adamın varlığını kokladı. Değişim onu bir anda etkisi altına aldı ve yabancı kokuyu takip ederek yemek odasına doğru koşmaya başladı. İnsan formundaki Sylvia'yı gördüğünde durdu.

-Cılız bir adamın şakağına bir tabanca dayamıştı. Silahı tutan elinin üzerine sarı bir lastik eldiven giymişti. Adam koli bandıyla kaplı ağır zincirlerle yemek masasının sandalyelerinden birine bağlanmıştı. Alan normalde bu zincirleri aileden biri kendisine itaatsizlik ettiğinde ve bir "mola"ya ihtiyaç duyduğunda bağlamak için kullanırdı.

Sylvia'dan bahsetmişken, Alan Amos Boyd'u öldürdüğü için ona ceza olarak verdiği yaraların büyük ölçüde iyileştiğini görmekten memnundu. Ağzının sol köşesindeki deri hâlâ biraz hamdı ama yakında kendini onaracaktı. Stuart, Spencer ve Morgan yakınlarda durmuş izliyorlardı. Joshua ise

sandalyesinde, olan bitenden habersiz, mutlu bir şekilde kızarmış yulaf gevreği çiğniyordu. Stuart gömleksizdi, yüzü solgundu, göğsü kana bulanmış bandajlarla sarılmıştı. Çocuğun yaralarının boyutu düşünülduğünde, Alan Stuart'ın yatakta yatmamasına şaşırılmıştı ama çocuğun burada olmasına da sevinmişti. Oğlunun zayıflığa teslim olmama kararlılığıyla gurur duyuyordu.

Alan cılız adama baktı ve "*Hiç yanlış zamanda yanlış yerde bulundun mu?*" diye düşündü. *Seni parçalara ayırmadığı için şanslısın.* Cezasını çektikten sonra Sylvia, öfkesini birinden çıkarmak için can atıyor olsa da, Alan'ın mahkûmu sorgulama fırsatı bulacağından emin olmak istemiş olmalıydı. *İyi kız,* diye düşündü. İkizlerin gözleri esirlerine bakarken parlıyordu ve Alan, ona yapacakları her şeyi hayal ettiklerini biliyordu. Morgan sadece şaşkın ve endişeli görünüyordu.

Alan soğutucuyu masanın üzerine koydu ve Sylvia'ya baktı. "Görüyorum ki bir misafirimiz var."

"Davetsiz biri." Sylvia gözlerini davetsiz misafirden ayırmadı. Adam büyük bir tehdit gibi görünmüyor olabilirdi ama o bir kurt adamdı ve kurt adamlar her zaman tehlikeliydi.

Alan, kadının cılız adamın kafasına dayadığı silahı tanımadı ve neden lastik eldiven giydiğini de anlamadı. Ve sonra kokusunu aldı: *gümüş*. Metalin kokusu genzini yaktı, sanki yakıcı bir kimyasalın kokusunu içine çekmiş gibiydi.

Sylvia sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Bu onun silahı. Onu yakaladığımda elinden almıştım."

Adam bir kurt adamdı, öyleyse neden gümüş taşıyordu? Silahın üzerinde olması bile acı verici değilse bile rahatsız edici olmalıydı. Bu hiç mantıklı değildi. Kurtadamlar birbirleriyle dişleri ve pençeleriyle savaşırdı, doğanın istediği gibi. İnsan silahları kullanmak için kendilerini alçaltmazlardı, özellikle de gümüş.

"Adının Garth olduğunu söylüyor," dedi Stuart. "Ve bize yardım etmeye geldiğini." Hem Stuart hem de Spencer kıs kıs güldüler.

"Bu doğru," dedi Garth.

Adamın sesi zincirlenmiş olmasına ve kafasına silah dayanmasına rağmen sakindi. *O bir korkak değil. Bunu ona vereceğim,* diye düşündü Alan.

Sylvia Alan'a baktı ve gülümsedi. "Üniformanın üzerinde taze kan var." Derin bir nefes alarak kokunun tadını çıkardı. "Alışveriş gezinizin başarılı geçtiğini varsayıyorum."

". "

Alan soğutucuyu açtı, Melody'nin kalbini çıkardı ve herkesin görebilmesi için havaya kaldırdı. Stuart ve Spencer'ın ağzının suyu akmaya başladı ve Sylvia gözlerini esirlerinden ayırıp kalbe aç bir bakış attı. Joshua bile mısır gevreğini unutup kalbe doğru döndü, yemek için çok küçük olmasına rağmen etin kokusunu içine çekerken küçük burun delikleri açıldı. Sadece Morgan heyecanlı görünmüyordu. Aksine, dudakları tiksinti değilse bile hoşnutsuzluk ifadesiyle büzülmüştü. Şimdiye kadar insan kalbi eti yemeye direnmişti ve çocukları hazır olana kadar bunu yapmaya zorlamak sürünün tarzı değildi. Ama Morgan artık bir çocuk değildi ve öyle davranmasının tam zamanıydı.

Garth'a gelince, Alan onun kalbe verdiği tepkiyi çok ilginç buldu. Tüm vücudu titriyor ve sanki kokuya dayanamıyormuş gibi burnu yerine ağzından nefes alıyordu. Başını yarıya kadar yana çevirmişti, sanki kalpten uzağa bakmaya çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordu. Alan adamın nabzının hızlı atışını duyabiliyor ve kokusundan savaşılan duyguların kokusunu alabiliyordu: utanç, kendine duyulan öfke, ama en çok da *arzu*.

"Bu Melody'nin kalbi, değil mi?" Garth söyledi. Sesi alçak ve derindi, insandan çok hayvan gibiydi. "Kokusunu alabiliyorum."

Alan onun sorusunu duymazdan geldi. "Daha önce hiç insan kalbi etinin tadına bakmadın, değil mi?"

Garth başını iki yana salladı. "Sürümün tarzı bu," dedi sesi titreyerek. "Biz şiddete inanmayız ve insanları öldürmeyiz. Sadece hayvan kalbi yeriz."

Bu fikir Alan'ın midesini bulandırdı. Sylvia tiksintiyle dudak büktü ve iki çocuk da komik öğürme sesleri çıkardı. Morgan hiç tepki vermedi. Aksine, düşünceli görünüyordu. Alan bunu biraz rahatsız edici buldu ve en kısa zamanda onunla bir baba-kız konuşması yapmaya karar verdi. Hem bu konuda, hem de o jakkal çocukla konuşması hakkında.

"Buraya Clay Fuller'ın cinayeti yüzünden geldim," dedi Garth. "Bu bölgede likantropolar olduğundan şüpheleniyordum ve size sürüme katılıp barış içinde yaşama şansı vermek istedim. Artık insanları öldürmek yok, hayvan doğanızın kölesi olmak yok ve peşinize düşen avcılar yok. Özgür olabilirsiniz."

Alan uzun bir süre Garth'a baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey. Biz zaten özgürüz. Biz Olduğumuz şeyi kabul eder ve doğamıza uygun yaşarız. Siz de aynısını söyleyebilir misiniz?" Garth cevap vermedi.

"Peki," dedi Alan, "gümüş mermilerle dolu bir silahla bize niyetiniz ne kadar barışçıl?"

Garth yine yanıt vermedi.

Alan Melody'nin kalbini ağzına götürdü. Dişleri sivri dişlere dönüştü ve etten bir parça ısırıldı. Lezzetin de ötesindeydi. Sanki varlığının özünde hayati bir şey eksikti ve et onu yeniden bütünleştirebilecek tek şeydi. Onu çiğnemek, daha fazla dayanamayıp yutmak zorunda kalana kadar tadını çıkarmak istedi. Bunun yerine ağzını açtı ve boştaki eliyle bir parça kopardı. Sonra da kalbin geri kalanını Stuart'a fırlattı.

Çocuk organı uçarken yakaladı ve açgözlülükle ağzına götürdü. Dönüştü ve açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi kalbi yemeye başladı. Oğlunu korkunç yemeğiyle baş başa bıraktı ve Garth'a doğru adım attı.

Şimdi adamın birkaç santim yakınında durduğu için, kokusunu daha iyi algılayabiliyordu. Safkan'dı ama öyle doğmamıştı. Ve Alan tahmininde , çok uzun zaman önce dönüşmemişti. En fazla birkaç yıl önce. O, Alan'ın her zaman dönüşmüş kan olarak adlandırdığını duyduğu kişiydi. Teknik olarak Safkan, ama gerçeğinden bir adım aşağıda. Dönüşmüş Kanlar gerçek Safkanlardan biraz daha yavaş ve zayıf olma eğilimindeydiler ve insan ve kurt taraflarını dengelemekte daha zorlanıyorlardı. Zavallı orospu çocuğunun Sylvia gibi muhteşem derecede vahşi bir kurt adama karşı hiç şansı olmamıştı.

Alan, Garth'ın üzerinde başka bir şeyin kokusunu alabiliyordu: gerçekten avcı olduklarından şüphelendiği iki FBI ajanının kokusu. Onlarla birlikte çalışıyordu. Bir kurt adam avcılarla birlikte, diğer kurt adamlara karşı mı çalışıyordu? Dünya ne hale geliyordu?

Alan gülümseyerek kalp etini Garth'ın ağzına doğru kaldırdı. Garth dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve arkasını döndü.

"Hadi ama," dedi Alan. "Küçük bir tadım sana zarar vermez. Ne kaçırdığını bilmek istemiyor musun?"

Garth başını ete doğru çevirmedi ama burun delikleri açıldı ve Alan onun Melody'nin kalbinin tatlı kokusunu içine çektiğini anladı. Kendine engel olamadı.

"Melody bana Amos'un evinde olduğunu söyledi," dedi Alan. "Bu sabah benimle röportaj yapmak isteyen yazarsın, değil mi? Gerçek bir yazar olmaman dışında. Bu sadece senin kılıf hikayendi. Tıpkı arkadaşlarının FBI ajanı olmalarının onların kılıfı gibi."

Alan hızla hareket ederek Garth'ın başının arkasından tuttu ve eti zorla ağzına sokmaya çalıştı ama Garth dudaklarını sıkı sıkıya kapattı.

Silahı hâlâ Garth'ın kafasına dayamış olan Sylvia kötü niyetli bir zevkle sırıttı.

"Ağzını aç," dedi. "Yoksa beynini odanın her yerine püskürtürüm." Alan gözlerini Garth'tan ayırmadı ama Spencer'ın güldüğünü duydu. Gerçi Stuart gülmüyordu. O hâlâ yemekle meşguldü. Morgan, sanki anne ve babasının yaptıklarından rahatsız olmuş gibi yumuşak, neredeyse köpek gibi bir mızıldanma sesi çıkardı. Bu ses

Alan'ı öfke ve hayal kırıklığıyla doldurdu.

Önce bir leş yiyiciyle konuşuyor, şimdi de bir düşmanın önünde zayıflık gösteriyor.

Belli ki o ve Sylvia ona karşı çok yumuşak davranmışlardı. Onun insanlarla aynı okula gitmesine asla izin vermemeliydiler. Onların etrafında çok fazla zaman geçirmiş ve bu onu yumuşatmıştı. Yine de sorun değildi. Zamanla atlatamayacağı bir şey değildi. Jakkal oğlana gelince... Alan onun artık etrafta olmamasının en iyisi olacağını düşündü. Böylece Morgan onu bir daha görmek istemeyecekti. Ve eğer Alan çocuğu , bunu yaparken ailesinin geri kalanını da öldürebilirdi. Ama bu daha sonra düşünülecek bir konuydu. Şu anda, tam burada bir tabak dolusu işi vardı.

Garth hâlâ ağzını açmamıştı ve şimdi gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. Bunlar öfke ya da üzüntü gözyaşları değildi. Bu sadece bedeninin kendi içinde verdiği büyük savaşa -insanın canavara karşı verdiği savaşa- verdiği tepkiydi ve Alan sonunda her zaman canavarın kazandığını biliyordu.

Tam o sırada Alan arka bahçeden gelen ayak seslerini duydu. Birileri -iki birileri- koşarak onlara doğru geliyordu. Rüzgâr Alan'ın kokularını alması için yanlış yönden esiyordu ama Garth'ın arkadaşlarının saldırdığını anlamak için kokularını almasına gerek yoktu.

"Ben de onları duyuyorum," dedi Sylvia. "Ne yapmalıyız?"

Alan hızlı düşündü. Garth'ın başındaki tutuşunu bıraktı ve elini adamın ağzından çekti. Garth hemen rahat bir nefes aldı. Kalp etini asla ziyan etmeyen Alan, onu ağzına attı ve yuttu.

Alan karısına, "Silahı onun üzerinde tut," dedi. Sonra Stuart'a baktı. Çocuğun ağzı kandan kıpkırmızı olmuştu ama kalbini çıkarmıştı. Birkaç dakika öncesine göre daha güçlü görünüyordu.

"Annenin yanında kal," dedi Alan ona. "Gerekirse onu ve Joshua'yı koru. Spencer, Morgan, beni takip edin."

Alan ön kapıya doğru koşarken şekil değiştirdi. Önce sadece Spencer'ın onu takip ettiğini duydu, bir an sonra da Morgan'ın ona yetişmek için acele ettiğini. Kendi kendine memnun bir gülümsemeye izin verdi. Belki de korktuğu kadar ileri gitmemişti.

Ön ulaştığında kapıyı açtı ve oğlu ve kızı arkasından yaklaşırken gecenin içine daldı.

ON DOKUZ

Tanrım, çok yakındı!

Garth garip bir tepki karışımı hissetti. Neredeyse yapmak üzere olduğu şeyi düşününce kusmak istedi. Hayatı boyunca hiç bu kadar harika bir şey koklamamıştı. Sadece kalp etini yemek istememişti. Vücudu onu yemesi *gerektiğini haykırıyordu* ve eğer almazsa boş, ağrıyan midesi onu içten dışa doğru yiyip bitirecekti.

Kontrol bende, dedi kendi kendine. *Kurt değil. Benim!*

Ve sonra fark etti: Sam ve Dean geliyordu. "Dikkat et!" diye bağırdı. "Bu bir tuzak!"

Sylvia hırladı ve silahla kafasına vurdu. Görüşü bulanıklaştı ve bilincini korumak için mücadele etti ama karanlığa doğru kaydığını hissetti. Son düşüncesi *umarım beni duymuşlardır* oldu ve sonra bayıldı.

* * *

Kurt adamlar saldırdığında Dean ve Sam Crowder'ların güvertesinin yirmi metre yakınlarındaydı.

Dolunayın ışığında canavar avlamanın iyi bir yanı var, diye düşündü Dean. Açıkta olduğun sürece geldiklerini görebilirsin.

Kız hücumun başını çekiyordu ve hemen arkasından yirmili yaşlarında bir adamla genç bir kız geliyordu. Dean, Crowder'ın çocukları olduğunu düşündü. Üçü de kurtlanmıştı ve Crowder'ın üniformasının önü koyu lekelerle kaplıydı. Dean bunun kan olduğunu biliyordu. Garth'ın mı? Umarım değildir.

Onun yalnız gitmesine asla izin vermemeliydik, diye düşündü. Ama tam o sırada Garth'ın evin içinden bağırıldığını duydu.

" edin! Bu bir tuzak!"

Şaka yapmıyorum, diye düşündü Dean.

Dean Crowder'a doğru döndü ve Colt'unu ateşledi. Crowder yana sıçrayarak kendisine doğru fırlayan gümüş kurşundan kaçtı. Dean ikinci kez ateş etti ama Crowder eğildi. Dean bu lanet şeylerin bu kadar hızlı olmasına asla alışamayacaktı.

Sam oğluna bir el ateş etti. Babası gibi çocuk da kenara çekildi. Ancak kız geride durmuş, Dean'in okuyamadığı bir ifadeyle babası ve kardeşinin saldırısını izliyordu. Neredeyse... üzgün görünüyordu? Hissettiği duygu her ne ise, onu dövüşün dışında tutuyordu ve bu Dean için sorun değildi. Endişelenecek bir tüy yumağı daha eksilmişti.

Crowder aralarındaki mesafeyi hızla kapattı. Dean gümüş kılıcını geniş bir kavis çizerek savurdu. Crowder kesilmekten kaçınmak için birkaç adım geri çekildi ve Dean bir el daha etti. Piçin kalbine nişan aldı ama Crowder yana doğru eğildi. Bu sefer yeterince hızlı değildi ve gümüş kurşun sol omzunu sıyırdı. Crowder acıyla uludu ve Dean acımasızca gülümsedi.

İlk kan bana, diye düşündü.

O ve Sam sırt sırta dövüşüyorlardı. Onun gibi Sam de birkaç atış yapmış ve gümüş kılıcını havaya savuruyordu. Dean'in elinde

Sam'in Crowder'ın oğlunu yaralayıp yaralamadığını bilmiyordu. Öyle olmasını umuyordu. Kız hâlâ geride durmuş, onu izliyordu. Ona neler oluyordu böyle?

Dean dikkatini sadece bir anlığına Crowder'dan ayırmıştı ama adamın tek ihtiyacı olan buydu. Beylik silahını çekti ve Dean'e doğrulttu.

"Bu hile yapmaktır!" Dean söyledi.

Crowder ağız dolusu keskin dişlerini göstererek sırttı.

Crowder ateş etti ve vurulmaktan kurtulma sırası Dean'e geldi. "Yere yat!" diye kardeşini uyardı. Dean'le aynı anda Sam de kendini yere attı. Dean yuvarlandı, ayağa kalktı ve bıçağını Crowder'a fırlattı. Gümüş silah kurt adama doğru uçarken bir o yana bir bu yana döndü. Bıçak ona çarpmadan önce sol eliyle yakaladı. Ne yazık ki Crowder bıçağın yanlış ucunu yakalamıştı ve gümüşün keskin kenarları elini keserken haykırdı. Bıçağı sanki kızgınmış gibi yere düşürdü ve yarasından kan akmaya başladı. Sam de ayağa kalkmıştı ve silahını çekmişti. Bu onların şansıydı. Dean Crowder'ın göğsüne nişan aldı ve Colt'un tetiğini başladı.

Ama ateş edemeden bir silah sesi geceyi böldü. İlk başta Sam'in ateş ettiğini düşündü ama sesin evden geldiğini hemen fark etti. Güverteye baktığında dışı bir kurt adam gördü -Crowder'ın karısı mıydı? Bilinci yerinde olmayan ve zincirlenmiş Garth'ı gömleğinin arkasından tutuyordu. Diğer elinde *-eldivenli* elinamlusu Garth'ın şakağına doğrultulmuş bir tabanca tutuyordu.

"Teslim ol yoksa kafası gümüşle dolacak!" diye bağırdı.

Bu Garth'ın silahı, diye düşündü. Onu yakaladıklarında Mey almıştı.

"Bırak onu," diye bağırdı Dean. "Yoksa kocanın kalbine gümüş bir kurşun sıkarım!"

"Ben de senin oğluna aynısını yapacağım!" Sam bağırdı.

"Eğer yaparsan, onların yasını ," dedi Sylvia. "Ama yine de arkadaşını öldürürüm."

Crowder karısının sözleri karşısında ihanete uğramış gibi görünmek yerine, sanki onunla gurur duyuyormuş gibi vahşice sırıttı.

Lanet olası canavarlar, diye düşündü Dean. Silahını ve bıçağını yere fırlattı. Bir saniye sonra Sam'in de silahlarını attığını duydu.

Dean ellerini yumruk yaptı. Belki kurt adamlar onları öldürecek ama savaşmadan teslim olmayacaktı ve Sammy'nin de aynı şeyi hissettiğinden emindi. Ama sürpriz bir şekilde kurt adamlar saldırmadı.

"Ellerini kaldır," dedi Crowder. Kendi silahını hâlâ Dean'e doğrultmuştu. Sol eli kanamaya devam ediyordu ama umurunda değil gibiydi.

Winchester kardeşler şerifin emrettiği gibi yaptılar.

"Spencer, silahlarını al," dedi Crowder oğluna. "Gömleğini çıkar ve ellerini korumak için bezi kullan. Gümüş hâlâ acıtacak ama o kadar değil."

Spencer babasının emrettiği gibi yaptı.

"Morgan, eve gir."

"Baba, özür dilerim, ben-"

"*Dediğimi yap!*" Crowder gırtlaktan gelen bir hayvan sesiyle kükredi.

Artık tamamen insan gibi görünen Morgan ağlayacakmış gibi görünüyordu. Döndü ve eve doğru koşmaya başladı. Crowder'ın karısı tabancayı Garth'ın başına dayadı. Gözleri ay ışığında parlıyordu, aç ve istekliydi.

Crowder silahını Spencer'a uzattı. "İkisinden biri kımıldarsa vur onu," dedi.

Spencer başıyla onayladı. Crowder Dean ve Sam'e doğru yürüdü.

"Vurulmak istemiyorsan ellerini havada tut," dedi Crowder. "Ya da belki seni kendim deşerim. Böylesi daha eğlenceli olabilir."

"Öyle mi?" Dean dedi ki. "O zaman sağ elini kullandığından emin ol. Sol elin berbat durumda."

Crowder homurdandı. Şerif kardeşlere ulaştığında Sam'e ellerini arkasına koymasını emretti ve bileklerine bir çift kelepçe taktı. Aynı şeyi Dean'e de yaptı.

"Her zaman yedek şarjör taşıyım," diyor Crowder. "Yaptığım bazı şeyler tam olarak yasal değil, bu yüzden kendi başıma yapmak zorundayım. Örneğin, yardımcılarımdan birini çağırıp meraklı birkaç avcıyı gözaltına almama yardım etmesini isteyemem, değil mi?"

Kardeşler etkisiz hale getirildikten sonra Crowder silahını geri aldı ve Winchesterlar'a eve doğru yürümeye başlamalarını işaret etti.

"Kımldayın," dedi. "Gecenin bitmesine daha çok var." Onlara bir kez daha dişlerini göstererek sırıttı. "Kendi avımızı yapmak için fazlasıyla yeterli."

* * *

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Greg masanın başında durdu ve Anubis'i izledi, tanrı ölümün kendisi gibi hareketsiz ve sessizdi. Greg'in yanında, mangaldaki ateş parlak ve güçlü bir şekilde yanıyordu. Nathan ve Muriel masanın bir yanında, Marta ve Efren ise diğer yanında duruyordu. Kayla ve Erin Anubis'in ayaklarının dibinde duruyordu ve yüz ifadelerinden kız kardeşlerinin de en az onun kadar bu konuda şüpheli oldukları anlaşılıyordu.

Nathan, "Eğer attan düşerseniz, mümkün olan en kısa sürede tekrar ata binmeli ve ata binmelisiniz," dedi. "Güveninizi yeniden kazanmanın tek yolu budur."

"Bu başka bir ders değil," diye itiraz etti Greg. "Bu bizim ve Tanrı'nın *hayatta kalması* için!"

Anubis uyurken tanrı savunmasızdı, bu yüzden jakkalların korumasına ihtiyacı vardı. Uyandığında ise gücün ta kendisiydi. Kısmen uyanık olduğu zamanlarda bile, sadece dokunuşu Greg'in bileğindeki derinin yaşlanmasına neden olmuştu. Yenilenme Ayını yine ters giderse, Anubis bu sefer ne yapabilirdi?

Ama ayin tamamlanamazsa Anubis çok daha derin bir uykuya dalacak ve belki de hiç uyanamayacaktı. Eğer ayin bu sefer de başarısız olursa, tekrar denemeleri için bir gün daha geçmesi gerekecekti ama bu da Şeriff'in kasabadan ayrılmak için verdiği süreyi aşacaktı. Daha fazla hata yapmaya tahammül edemezlerdi. *O yapamazdı.*

"Başarısız olmayacaksın," dedi Muriel. "Sen Jakkal'sın. Kadim atalarımızın kanı senin damarlarında akıyor. Onların ruhları sana rehberlik edecek."

Erin gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi.

Greg yardım için Marta'ya baktı ama annesi sadece başını salladı. Aile kararını vermişti ve bu böyle olacaktı. İtiraz yok, temyiz yok, erteleme yok.

Greg ailesini seviyordu ama o anda onlardan da nefret ediyordu.

Yapacak başka bir şey yoktu. Ayini gerçekleştirmeli ve bu sefer başarılı olması için dua etmeliydi. Çünkü başaramazsa, bu sadece ailesinin değil, Anubis'in kendisinin de sonu anlamına gelebilirdi.

O başladı.

Amaranthine'i hazırlarken önce elleri titredi ve konsantre olmakta zorlandı. Ama devam ettikçe kendini Morgan'ı düşünürken buldu. Onun gülümseyen yüzünün anısına yoğunlaştı ve sakinleşti, hareketlerinden emin ve kendinden emin oldu. Avucunu Sonsuz Yaşam Kılıcı'yla kesip kanını amarantine kattı ve sıra kutsal sözleri söylemeye geldiğinde sesi güçlüydü. Amarantini Anubis'in ağzına döktüğünde tek bir damla bile dökülmedi.

İşi bittiğinde geri çekildi ve nefesini tuttu. Anubis'in Nathan'ı ya da ailesinden bir başkasını ele geçirip kendisine saldırmasından korkuyordu. Ama Anubis derin bir nefes alıp yavaşça verirken göğsü genişledi ve odayı çürüten çiçeklerin tatlı kokusuyla doldurdu. Anubis daha sonra bir kez daha hareketsiz kaldı. Yenilenme Ayini sırasında aldığı tek derin nefes buydu, ama bu

onu bir ay daha idare etmeye yeterdi. Bir de vücudundaki amaranthine.

Greg inanamayarak sırttı. Bunu başarmıştı! Tek başına, ilk kez. Hayır, kendi başına olmadığını fark etti. Morgan -ya da en azından onun anısı- yardım etmişti.

Aile gülümseyerek onu tebrik etti, sırtını sıvazladı ve ona sarıldı. Kayla ve Erin bile memnun ve etkilenmiş görünüyordu. Nathan ve Muriel aileyi Anubis'in, bu binanın parkın yönetim ofisleri olarak hizmet verdiği zamanlarda bir toplantı odası olan odasından çıkardılar. Tanrılarını huzur içinde uyurken bıraktılar ve bir zamanlar binanın ana lobisi olan oturma odasında toplandılar.

"Şimdi toplanmaya başlayalım mı?" Kayla sordu. Hiçbirinin fazla eşyası olduğundan değil. Jakkallar hafif seyahat etmeye inanırlardı.

Muriel, "Nereye gideceğimiz sorusu var," dedi.

Nathan, "Anubis'i, onun için yeni bir ev hazırlamadan asla taşımadık," dedi.

Efren konuştu. "Bir süre yolda yaşayabilir, daha kalıcı bir yer bulana kadar kalabileceğimiz bir yerde kalabiliriz."

Marta dudaklarını tiksintiyle büzdü. "Kulağa çok..." Doğru kelimeyi bulamayınca sözlerini yarıda kesti.

"Saygısızca mı?" Erin cevap

verdi. "Kutsala saygısızlık

mı?" Kayla ekledi.

"Evet," dedi Nathan. "Tanrımız bir yerden başka bir yere taşınacak bir yük değildir."

Greg duyduklarına inanamıyordu. "Ama şerif yirmi dört saat içinde gitmezsek-" diye söze başladı.

"*Iwiw*'in canı cehenneme!" Marta kelimeyi adeta tükürerek söyledi. "Onların türünün önünde sinmekten yoruldum. Biz Anubis'in seçilmiş insanlarıyız ve ben diyorum ki

öyle davranmaya başlamanın zamanı geldi! Şeriatçının sözünü tutacağına gerçekten inanıyor muyuz? O bir kurt adam. Nefes aldıkları kadar kolay yalan söylerler."

Nathan başını salladı. "Her an geri dönüp bize saldırabilir." "Ve bir dahaki sefere tüm sürüsünü de getirecektir," dedi Muriel.

Gitmek için bir neden daha, diye düşündü Greg. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Gitmeleri gerektiğini biliyordu ama bir yanı Köprü Vadisi'nde kalma ve Morgan'a yakın olma fikrinden heyecan duyuyordu. Ayrıca, Şeriff'in oğlunu yaralamanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Kendini güçlü ve kuvvetli hissetmişti. Ama yine de savaşmanın çözüm olduğundan emin değildi.

"Hazırlanmamız gerekiyor," dedi
Marta. "*Neteru*'ya ihtiyacımız var,"
diye ekledi Muriel.

Bunun üzerine herkes sessizliğe gömüldü. Greg bu kelimenin ailesinin herhangi bir üyesi tarafından söylendiği bir zamanı hatırlayamıyordu. *Neteru*'nun ne olduğunu biliyordu elbette: koruyucu anlamına geliyordu. Ama daha önce hiç görmemişti ve bildiği kadarıyla ailesinden hiç kimse *neteru* yapmamıştı. Onları jakkallar tarafından bir nesilden diğerine aktarılan bir efsane olarak görmeye başlamıştı ve hiç kimse -Nathan ve Muriel bile- ona aksini söylememişti. Ama şimdi buradaydılar *ve neteru*'yu sadece gerçek değil, aynı zamanda bir galon süt almak için bir markete uğramak kadar kolay elde edilebilecek bir şeymiş gibi tartışıyorlardı.

"Ve biraz gümüşe ihtiyacımız olacak," dedi Nathan. "Tuzak kurmak için"

Greg ailesinin delirmiş gibi davrandığını düşünüyordu. Yenilenme Ayinini başarıyla gerçekleştirmişti ve en küçükleri olmasına rağmen artık tam bir yetişkin sayılıyordu. Yine de, ne kadar istese de büyüklerine karşı çıkmak ona düşmezdi.

Efren, "Kızlarla ben biraz gümüş almaya gideceğiz," dedi. "Kasabada geç saatlere kadar açık olan birkaç rehinci dükkânı var."

"Muriel, "Marta ve ben halihazırda kurduğumuz tuzakları inceleyeceğiz ve çalışır durumda olduklarından emin olacağız," dedi.

Jakkallar tuzak kurma konusunda oldukça yetenekliydi. Türlerinin insanlar tarafından yüce Anubis'in hizmetkârları olarak tanınıp saygı gördüğü eski Mısır'da mezar soyguncularını caydırmak için ayrıntılı ve genellikle ölümcül önlemler alınmasına yardımcı olduklarından beri bu beceriye sahipti.

"Güzel," dedi Nathan. "O zaman Greg ve ben *neteru* ile ilgileneceğiz. Kaçmayacağız. Kalıp savaşağız!"

Ailenin geri kalanı tezahürat yaptı ama Greg karşı koymayı seçerek kazanamayacakları bir savaşa girdiklerini biliyordu. Ya da hayatta kalamayacakları.

YIRMI

"Zincirler mi? Ciddi misin?"

Sam ve Dean bodrumun beton zemininde oturuyorlardı. Bir fırın ve su ısıtıcısının dışında oda tamamen çıplaktı. Sırtları duvara dönüktü, bilekleri hâlâ , ayak bilekleri asma kilitlerle sabitlenmiş ağır zincirlerle çevriliydi. Ek bir önlem olarak zincirlerin etrafına koli bandı sarılmıştı - sanki bunlar yeterli değilmiş gibi. Garth yakınlardaki bir katta baygın yatıyordu, o da zincirlenmişti. Sylvia Crowder kafasına gümüş bir kurşun sıkmamıştı ama ona her ne yapmışlarsa kalıcı bir etki bırakmış gibi görünüyordu.

"Sanırım hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorlar," dedi Sam. Dean gibi o da bağlarından kurtulmak için mücadele ediyordu ama kardeşlerin çabaları işe yaramamıştı. "Muhtemelen diğer kurtadamlar üzerinde kullanmaları gerekebilir diye zincirleri etrafta tutuyorlardır." Sam başıyla Garth'ı işaret etti. "Ya da sürü üyelerinden biri Crowder'ın emirlerine itaatsizlik eder ve cezalandırılması gerekirse diye."

Dean, "Bodrumun boş olduğundan şüpheliyim çünkü henüz taşınma tamamlamadılar," dedi.

"Evet. Burası onların kişisel hapisanesi ve buraya mahkumların kaçmak için kullanabilecekleri hiçbir şey koymak istemiyorlar."

"Ya da karşılık ver," dedi Dean. Kollarını ve bacaklarını salladı. "Houdini'nin bu tarafındaki hiç kimse bu lanet şeylerden kurtulamaz."

O sırada Garth inledi ve kıpırdamadan ya da gözlerini açmadan, "Dostum, burası leş *gibi kokuyor!*" dedi.

Garth yavaşça sırt üstü yuvarlandı, doğrulup gözlerini açtı. Bodrum katı tavandaki tek bir zayıf ampulle ama Garth sanki güneşe bakıyormuş gibi irkildi.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi yumuşak, kelimeleri bulanık çıkmaya başladı ama konuşması ilerledikçe güçlendi ve netleşti. "Hatırladığım son şey yemek odasıydım, aileyi ikna etmeye çalışıyordum-" Sonra gözleri büyüdü ve bir kez daha irkildi. "Kendi lanet silahımla kafama vurdu!" Sam ve Dean'e baktı.

" ne kadar kötü?" diye sordu.

Dean, "Kafanda kadar çok kan var ki, sanki bir tuğla duvara son sürat koşmuşsun, sonra geri geri gidip birkaç kez daha çarpmışsın gibi görünüyorsun," dedi.

"Buraya getirildiğimizde kafatasında bir çukur vardı," dedi Sam. "Ama iyileşti. Sanırım şimdi daha iyisin?"

"*Daha iyi* miyim bilmiyorum," dedi Garth, "ama işimi görebiliyorum. Yine de biraz başım ağrıyor. Sylvia'nın bana neden vurduğunu bilmiyorum. Beni öldürmesi daha kolay olurdu." Sam ya da Dean cevap vermeden önce, "Bekle. Anladım. Beni ikinize karşı koz olarak kullanmak istediler -bu yüzden burada benimle birliktesin, yukarıda değil-" başını tavana doğru kaldırdı "- kış tekmeliyorsun." İç çekti. "Gerçekten çok üzgünüm. Dean, sen haklıydın. Onlarla konuşmak aptalca bir fikirdi."

"Hey, sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," dedi Dean. "Sammy ve ben her yaptığımız şey için bir dolar alsaydık, sonunda dönüp bizi kığımızdan ısırdı-"

"Son derece zengin adamlar olurduk," diye bitirdi Sam.

Dean, "Olan oldu," dedi. "Hayatta olduğun için mutluyuz. Şimdi üçümüzün de öyle kalmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyız."

Garth'ın ağzı ve çenesi kanla ıslanmıştı ve Sam'e herhangi bir yaralanma sonucu olmuş gibi görünmüyordu. Garth yakalanmadan önce Crowder'lardan birini ısırmayı başarmış mıydı?

"Buranın koktuğunu söylemiştin," dedi Sam.

"Evet. Kokuyu alamıyor musunuz? Tüm bodrum vücut kokusu, çaresizlik ve korku kokuyor. Burada başka insanları da tutmuşlar. *Birçoğunu*."

Dean, "Onlarla ne yaptıklarına dair üç tahminim var," dedi. "Ve ilk ikisi sayılmaz."

Sam, "Kurbanlarını kalplerini almaya hazır olana kadar esir tutuyorlar," dedi.

"Clay Fuller muhtemelen buradaydı," dedi Dean. "Sence kaçtı ve onu yakalamak zorunda mı kaldılar?"

"Belki," dedi Sam. Garth'a döndü. "Dönüşüp zincirlerinden kurtulabilir misin?"

"Bilmiyorum." Garth bağlı bileklerini salladı. "Crowder bu zincirlerin beni tutabileceğinden emin olurdu. Bir lycanthrope'u nasıl yakalayacağını bilmek için bir lycanthrope gerekir." Garth'ın yüzü aydınlandı. "Hey, bu da başka bir fangizm!"

Dean, "Bunu unutun ve kurtulabilecek misiniz bir bakın," dedi.

Garth değişti ve kollarıyla bacaklarını birbirinden ayırmaya çalıştı. Kaşları çatıldı, dudakları hırlayarak dişlerinden geriye çekildi ve tüm vücudu sarsıldı. Ama zincirler kırılmadı.

Garth öne doğru yığıldı ve çenesini göğsüne indirdi. Başını bir kez daha kaldırdığında yine insandı.

"Hiç iyi değil. Belki onları zayıflatmak için biraz zamanım olsaydı..."

Bodrumun kapısı açıldı ve Crowder botlarını tahta basamaklara vurarak aşağı indi. Oğulları da onu takip etti ve Sam onların ikiz olduğunu fark etti. Biri

yaralanmıştı ve göğsü bandajlarla sarılmıştı. Sam hemen meraklandı. Bir kurtadamı yarası hemen iyileşmeyecek şekilde ne yaralayabilirdi ki? Gümüşün neden olduğu bir yaralanma bile yeterli zaman verildiğinde iyileşirdi, tabii ki yaralanma kalpte değılse. Başka bir şey ona zarar vermiş olmalıydı ama ne?

Crowder ve ikizler Sam, Dean ve Garth'tan birkaç metre uzakta duruyordu. Görünüşe göre Crowder risk almayı seven bir adam değıldi.

Crowder, "Sürüm için hareketli birkaç gün oldu çocuklar," dedi. "Önce bu ikisi ve anneleri Amos Boyd'un Clay Fuller'ı öldürmelerine tanık izin verdiler-"

"Ama baba, sana bizim yapmadığımızı söylemiştik-" diye başladı yaralanmamış ikiz. Ama o daha sözünü bitiremeden Crowder hırladı, döndü ve pençeli eliyle oğlunun yüzüne vurdu. Oğlu inledi ve bir elini kanayan yanağına götürdü.

Gözleri korkuyla doldu. Bir adım geri çekildi ve başını eğdi, hala elini yarasına bastırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Kan damlaları beton zemine sıçırıyordu ama yara iyileşmeye başladıkça kan damlaları da yavaşlıyordu. Crowder diğerk oğluna bir şey söylemesi için meydan okurcasına baktı. Çocuk bakışlarını indirdi ve Crowder avcılarla yüzleşmek üzere geri döndü.

"Ve sonra, medyanın dikkatini küçük kasabamıza çektikten sonra, Amos'u öldürmenin iyi bir fikir olacağına karar verdiler, böylece daha fazla konuşamayacaktı." Başını salladı. "Hem de benden izin almadan. Garth'ın da bildiğinden eminim, halkım arasında bu en büyük günahlardan biridir." Ellerini kalçalarına koydu ve bir süre onları süzdü. "Ve siz üçünüz tüm bunlar ortaya çıktınız. Hepinizin Fuller'ı öldüren 'hayvan insanlar' hakkındaki raporları araştırmaya gelen avcılar düşünmüştüm. Ama aklıma başka bir nedenle burada olabileceğiniz geldi. *Onlarla* birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Sam Dean ve Garth ile bakıştı. Crowder neden bahsediyordu?

Devam etti. "Buraya taşındıklarında Köprü Vadisi'nde yaşayan bir sürü olduğunu bilmediklerini söylediler ama ya yalan söylüyorlarsa? Belki de bizden kurtulmaya karar verdiler ve bu iş için siz üçünüzü tuttular. Gerçi yaptığınız pislği düşünürsek, umarım size çok fazla ödeme yapmamışlardır. Her neyse, siz buna değmezsiniz."

Dean, "Kurtboğana çok sert vurmuş olmalısınız," dedi, "çünkü ne gevelediğiniz hakkında hiçbir fikrimiz yok."

İkizler hırlamaya başladı ve Dean'e doğru bir adım attı ama Crowder elini kaldırdı.

Garth kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı. "Siz üçünüz tuhaf kokuyorsunuz. Yani, likantrop gibi kokuyorsunuz ama üzerinize sinmiş başka bir koku var. Garip . Kurt kokusuna benziyor ama değil. Ayrıca çöp gibi de kokuyor."

Crowder uzun bir süre Garth'a baktı, bakışları yoğundu. "Onları gerçekten tanı mıyorsun, değil mi?" dedi.

"Bu kadar şifreli gönderme yeter!" Dean öyle dedi. "Kimden bahsediyorsun sen? Kasabada öldürmemiz gereken başka tüylü piçler de mi var?"

Crowder dişlerini gösterdi, dişleri tam olarak olmasa da daha da keskinleşmişti.

"Kurtadamlar jakkallar gibi değildir," dedi. "Bizler yırtıcıyız. Onlar ise leş yiyiciler."

"Çakallar mı?" Sam, Crowder'ın hayvanlardan söz ettiğini sanmıyordu.

Duruma rağmen Garth küçük bir çocuk gibi sııttı. "Şehirde jakkallar mı var? Gerçek olduklarını düşünmemiştim!"

"Onlar gerçek, mı?" dedi Crowder, "ve eski lunaparkta saklanan bir sürü var. Yani onlarla hiçbir ilgin yok mu? Hayır, tabii ki yok. Bu yaratıklar özünde korkaktır. Savaşmak onların doğasında yok."

Crowder'in bakışları bir an için yaralı ikizlere kaydı, sonra tekrar Sam, Dean ve Garth'a sabitlendi.

"Siz bu jakkallarla kapıştınız mı?" Dean sordu. "İçlerinden biri şuradaki Lon Chaney Junior'ı ısırды mı?"

Göğsünde bandaj olan çocuk hırlayarak ileri atıldı ama Crowder kot pantolonunun kemerinden tutup onu geri çekti. Crowder ona hırladı ve çocuk sustu.

"Görünüşe göre jakkaller sandığınız kadar ürkek değiller," dedi Sam. Jakkalları daha önce hiç duymamıştı. Her ne iseler, ya nadir bulunuyorlardı, ya dikkat çekmemekte çok iyilerdi, ya da her ikisi birden.

Crowder sustu. "Bir tavşan bile başka seçeneği yoksa savaşıır. Ama bu tartışmalı bir konu. Gün doğduğunda jakkallar ölmüş olacak. Ama ondan önce biraz eğleneceğiz." Sırıttı. "Ve gece yarısı bir şeyler atıştıracacağız."

Dean, "Üniformanın üzerinde güzel bir kan lekesi var," dedi. "Anladığım kadarıyla Sheriff's Departmanı için temizlik en önemli öncelik değil."

"Bu Melody'nin kanı," dedi Garth. "Orospu çocuğu onu öldürdü."

"Ve kalbini oğluma verdi," dedi Crowder. Sargılı ikizini işaret etti. "Kalp eti halkım için en iyi ilaçtır."

"Ve çok lezzetliydi," dedi çocuk. "Tam da doktorun sipariş ettiği şey."

Crowder Garth'a döndü. "Sana yedirmeye çalıştığım parça hakkında ne düşünüyorsun? Tadına bakmamış olabilirsiniz ama kesinlikle tatmak istiyor gibiydin."

Sam bunu duyunca şok oldu ve kardeşinin yüzündeki ifadeden Dean'in de aynı şeyi hissettiğini anladı.

Garth cevap vermedi. Bakışlarını indirdi, utanmıştı.

Üç kurt adam güldü ama Garth sanki Sam ve Dean'in gözlerine bakmaya cesaret edemiyormuş gibi başını öne eğdi.

Sam arkadaşlarının Melody'nin kalbinin tadına bakmadığını duyunca rahatlamıştı ama Garth'ın o anda neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. Kısa bir süre önce Melody'yle konuşmakla kalmamış, bu geceden önce hiç insan kalbi etinin cazibesine kapılmamıştı. Şimdi daha vahşi içgüdülerine karşı koymak onun için daha mı zor olacaktı? Sam bunu bilmiyordu.

Crowder oğullarına döndü. "Uzun olanı getirin. Diğerini başka bir geceye saklarız."

"Peki ya Garth?" diye sordu bandajsız ikiz.

Crowder bir an düşündü. "Onu da alacağız. Daha önce bizim türümüzden birini hiç avlamamıştım. Güzel bir değişiklik olacak." Crowder Sam'e baktı. "Umarım görüldüğünden daha hızlısındır. Seni çok çabuk yakalarsak hiç eğlenceli olmaz."

İşe koyulmaları için oğullarına başıyla işaret etti ve merdivenlere doğru yürüdü. İkizlerin her biri Sam'in kollarından birini tuttu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu havaya kaldırdı. Crowder'ı takip ederek onu merdivenlerden yukarı taşıdılar.

Sam Clay Fuller'a ne olduğunu anladı. O yiyecek değildi, ya da en azından *sadece* yiyecek değildi. Onu öldürmeden önce avlamışlardı. Yiyecek olduğu kadar eğlence de olmuştu. Akşam yemeği ve gösteri.

Sıra ona gelmiş gibi görünüyordu.

YIRMI BİR

Annesi üstünü değiştirmek için yukarı çıkarken Morgan yemek odasında kaldı. Sylvia ava çıkarken içinde rahatça hareket edebileceği ama çok pahalı olmayan giysiler giymeyi severdi, çünkü işi bitene kadar giysileri hep mahvolurdu. Joshua mama sandalyesinde oturmuş, yulaf gevreği parçalarını kemiriyordu. Kadın lavabonun başında durmuş, bulaşıklarla uğraşıyordu. Daha doğrusu, bodrumda konuşulanları dinlerken bulaşık yıkıyormuş gibi yapıyordu. Kurtadam kulakları babasının ve diğer adamların ne dediğini anlayacak kadar keskindi.

Anne babasının ve kardeşlerinin bu gece insanlardan birini avlamak isteyeceklerini biliyordu ama babasının daha sonra jakkallara saldırmayı planladığını duymak... Greg ve ailesine kasabayı terk etmeleri için yirmi dört saat vereceğine inanmak istemişti ama bunu yapmakla aptallık etmişti. Alan ve Sylvia Crowder kurt adamdı. Sorunları konuşarak ve uzlaşarak değil, güç ve eylemle çözmeye inanırlardı. Babasının daha önce jakkalları öldürmeye çalışmamasının tek nedeninin Stuart'ın yaralanmış olması olduğunu düşündü. Kalbi yedikten sonra muhtemelen jakkallara yapılacak ikinci bir saldırıya katılacak kadar güçlenmişti ve doğal olarak diğer kardeşi de katılmak isteyecekti. Morgan *onu* bile zorla düşündü. Kimi kandırıyordu ki?

Tabii ki isterler. Babası ondan jakkalları öldürmeye yardım ederek sürüye olan sadakatini kanıtlamasını isteyecektir. Alan da muhtemelen onunla konuştuğu için onu cezalandırmanın bir yolu olarak Greg'i öldürmesini emredecekti.

Bunu yapmak istemedi. *Yapamazdı.*

Onun için iyi olan bir şey vardı. Kurtadamlar -en azından ailesindekiler- avlanmaya karşı koyamazdı. Anne babası ve kardeşleri jakkallarla savaşmak isteseler de, önce insanlardan birini ya da ikisini birden avlardı. Bu onların doğasında vardı. Bu da Greg'i uyarmak için zamanı olduğu anlamına geliyordu. Şansı yaver giderse, av ve ardından gelecek ziyafet bitmeden önce ailesiyle birlikte Happyland'i terk edebilecekti.

Morgan ilk kez kendisini ailesinin geri kalanından farklı şeyin ne olduğunu merak etmiyordu. Onlarla aynı içgüdülere ve dürtülere sahipti - avlanmayı seviyordu ve yaşamını sürdürmek için kalp eti yemesi gerekiyordu. Ama sadece hayvan kalbi yiyordu. İnsan avlamak istemiyordu. Dahası, insan öldürmenin yanlış olduğuna inanıyordu. Alan ve Sylvia, Garth'ın barışçıl sürüsüne katılma teklifiyle alay etmişlerdi ama bu ona mükemmel bir hayat gibi gelmişti. Ailesini seviyordu ama onların zalimliklerini görmezden gelemez ya da kabul edemezdi. Ailesinin geri kalanı gibi bir canavara dönüşmemesi için Joshua'yı da yanına alarak bu gece oradan ayrılabilirdi - tabii bundan kurtulabileceğini düşünürse. Ama ailesi daha fazla uzaklaşmadan onu yakalayacak ve doğduğuna pişman edecek kadar ağır bir şekilde cezalandıracaktı. Ya da daha kötüsü, onu tamamen öldürür ve Joshua'yı kendilerinden biri olarak yetiştirmek için eve geri getirirlerdi.

Joshua'ya bakmak için döndü, gözleri yaşlıydı. Mutlu bir şekilde mısır gevreğini çiğniyor, bir yandan da birkaç parçayla oynuyor, çıtır çıtır küçük O'ları sanki uçaklarmış gibi havada manevra yaptırıyordu. Onu böyle görünce, kaderinde bir canavar olmak olduğuna inanmakta zorlandı. İnsanların özgür iradesi varsa -kim olmak istediklerini seçebiliyorlarsa- onun türü neden olamıyordu?

Bodrum kapısının açılması ve babasının mutfaka girmesiyle düşünceleri dağıldı. Stuart ve Spencer da insanlardan birini taşıyarak onu takip etti. Demek bu gece sadece bir tanesini avlamaya karar vermişlerdi. *Neden Mot?* diye düşündü acı acı. Bu şekilde kan sporlarını daha uzun süre devam ettirebileceklerdi.

Sylvia bir süre sonra üzerinde bir çift siyah tayt ve eski bir tişörtle mutfaka geldi. Ayakları çıplaktı. Alan'a baktı.

"Üstünü değiştirecek misin, tatlım?"

"Hayır, bu kan lekelerini bu üniformadan asla çıkaramayacağım." Göğsünü sıvazladı. "Giymeye devam edebilirim."

Sylvia Morgan'a döndü. "Tatlım, biz dışarıdayken küçük kardeşine göz kulak olur musun?" diye sordu.

Morgan gülümsedi. "."

* * *

İkizler Sam'i dışarı taşıdı, Crowder ve karısı da arkalarından. Çocuklar Sam'i güverteye fırlattılar ve Sam sert bir şekilde sol tarafının üzerine düştü. Crowder kelepçelerin kilidini açtı, ikizler Sam'in bacaklarının etrafındaki koli bandını kesti ve Sylvia Sam'in zincirlerindeki asma kilidi açtı. Geri çekilerek Sam'e zincirlerini çıkarması ve ayağa kalkması için yer açtılar. Hem bilekleri hem de bacakları zonkluyordu ama bu onun en az endişelendiği şeydi. Kurtadamların dördü de karanlık bir beklentiyle ona baktı ve derin derin nefes alırken burun delikleri parladı.

Sam, *Mey'in korkumu aldığını* düşündü. *Mırıldanmaya hazırlanıyorum.*

"Bundan ne kadar keyif alacağımızı anlatamam," dedi Sylvia. "Alan'ın genelde eve getirdiklerinden çok daha sağlıklısın."

Alan sinirlendi. "Elimden geleni yapıyorum."

Uzandı ve onun yanağına dokundu. "Elbette biliyorsun aşkım ve hepimiz bunu takdir ediyoruz. Tek söylemek istediğim, halihazırda bu işi yapmayan birini avlamak güzel olacak.

Koşmaya başladıklarında yarı ölü olurlar." Başını eğdi ve Sam'e döndü. Dişlerinin keskinleştiğini göstererek gülümsedi. "Ve o da bir avcı. Oldukça eğlenceli biri olmalı."

Sam burada neler döndüğünü anlamıştı. Crowder'ların avı özlenmeyecek ya da ortadan kaybolması sürpriz olmayacak insanlar olmalıydı. Clay Fuller gibi insanlar: memnuniyetsiz bir müşteri ya da saldırgan bir rakip yüzünden ortadan kaybolmuş olabilecek bir uyuşturucu satıcısı. Şerif olarak Crowder'ın hiç bitmeyen bir küçük çaplı suçlu kaynağına erişimi vardı ve çöpten istediğini seçebilirdi.

"Peki bu nasıl çalışıyor?" Sam sordu. "Siz bana bir avans veriyorsunuz, ben de kışımı kaldırıp ormana gidiyorum ve -ne kadar? - beş, belki on dakika sonra peşimden geliyorsunuz?"

Sam konuşurken sakindi ve kurtadamlar birbirlerine tedirgin bakışlar fırlattılar. Sam onların avlarının canlarını kurtarmak için yalvarmalarına alışkın olduklarını ve kurtadamların ne yapacağını düşündüklerinde dehşete düştüklerini tahmin ediyordu. Sam onları hayal kırıklığına uğrattığı için mutluydu.

"bu kadar," dedi Crowder.

"Ya kaçmamaya karar verirsem?" Sam sordu. "Ne de olsa eninde sonunda beni öldüreceksin. Bu işi şimdi halledip kendimi bir sürü zahmetten ve boş umuttan kurtarabilirim."

"Ama bu yanlış değil," dedi Sylvia. "Ormandan çıkış yolunu bulmayı başarırsan gitmekte özgürsün. Siz kazanırsınız, biz kaybederiz. İnsanlar ellerinden gelenin en iyisini yapmak istiyorlarsa güçlü bir motivasyona ihtiyaç duyarlar."

Crowder, "Ve hayatta kalmaktan daha güçlü bir motivasyon yoktur," dedi.

"Clay Fuller ormandan kurtuldu," diye Sam. "Ama bu seni onu öldürmekten ve kalbini almaktan alıkoymamış gibi görünüyor."

Crowder, "Söz veriyorum, ormandan canlı çıkmayı başarırırsanız, o şekilde kalacaksınız," dedi.

Sam yalan söylediğini biliyordu. Crowder avlarından hiçbirinin yetkililere gidecek kadar uzun yaşamasına asla izin vermezdi. Ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu.

"Peki şimdi ne olacak?" Sam sordu. "Biriniz başlangıç tabancasını ateşleyecek mi yoksa sadece 'Hazır, başla!' diye mi bağıracaksınız?"

Crowder güvertenin ötesindeki avluyu işaret etti.

"Koşmaya başla," dedi, "yoksa seni hemen şimdi parçalara ayırırız."

Sam adamın ses tonundan ve Sylvia ile ikizlerin ona bakışlarından Crowder'ın şaka yapmadığını anlayabiliyordu. Böylece güverteden atladı ve ormana doğru koştu, dolunay tepesinde parlıyordu, arkasından heyecan çığlıkları yükseliyordu.

* * *

2ear 5eattle, Yashimgtom. 1))2

"Dikkat et!" Sam bağırdı. Emniyet kemeri takılıydı ama yine de kendini desteklemek için ellerini Bobby'nin pikabının ön paneline koydu. Dean sürücü koltuğuna oturmuş, direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Görüyorum!" Dean söyledi.

Doğruca bir elektrik direğine doğru gidiyorlardı. Dean direksiyonu sertçe sola kırdı ve pikap yön değiştirdi. Sam Dean'e yavaşlaması için bağırdı. Dean ona kızgın bir bakış fırlattı ama ayağını gazdan çekti ve Sam kamyonet yavaşladıkça rahatlamaya başladı.

"Babamın sana sürüş dersleri verdiğini söylediğini sanıyordum," Sam. "Verdi." Dean durakladı, sonra daha yumuşak bir sesle ekledi, "Bir kez."

Hastaneye doğru yola çıktıklarına göre, Sam'in kafasında başka düşünceler vardı.

"Bunu yapmamız gerektiğinden emin değilim," dedi.

"Bobby'yi duydun. Eğer kurt adamı bu gece durduramazsak, geri dönmesi bir ayı bulacak. Başka birine saldırmadan önce onu öldürmeliyiz!"

O ve babam da burada değil. Geriye sen ve ben kalıyoruz."

"Ama biz daha çocuğuz," dedi Sam.

Dean omuz silkti. "Ne olmuş yani? Babam bana nasıl ateş edileceğini öğretti... biraz. Ve Bobby'nin gümüş mermilerle dolu silahı var. Ayrıca kurt adamlar çocukların kalplerini yemezler. Çok küçükler ve henüz olgunlaşmamışlar. Tadı berbattır, yeşil muz gibi."

Sam kaşlarını çatı, Dean'in bu son kısmı uydurduğundan oldukça emindi.

Sam, Bobby'yle birlikte motel odasında kalmayı tercih ederdi. Bir kurt adam avlama fikri onu dehşete düşürmüştü ve *Kanlı Moom'un 2 Gecesi* adlı o aptal filmin bir izlemiş olmaları da yardımcı olmamıştı. Ama sonunda Sam basit bir nedenden dolayı Dean'e eşlik etmeyi kabul etmişti. Kardeşini seviyordu ve onun tek başına tehlikeye atılmasına izin veremezdi.

Dean hastaneye giderken neredeyse birkaç kazaya karışmalarına neden oluyordu ama hepsinden az da olsa kurtuldu. Sürücüleri hastaneye yönlendiren tabelaları bulana kadar bir süre kaybolmuş bir şekilde araba sürmeye devam ettiler. Ziyaretçi otoparkına girdiler ve park edecek bir yer aradılar.

O sırada Sam'in aklına bir fikir geldi. "Daha önce hiç park ettin mi?" "Elbette yaptım," dedi Dean. "Önemli bir şey değil."

Ama gergin görünüyordu ve Sam onun yalan söylediğini anladı.

Bir SUV ile bir minibüs arasında bir boşluk buldular ve Dean özenle iki aracın arasına park etmeye çalıştı. Aralarında fazla yer yoktu ve Dean birkaç kez geri geri giderek pikabı için bir deneme daha yapmak zorunda kaldı. Son denemesinde minibüsün yan tarafına sürttü ama pikap aşağı yukarı park etmişti ve motoru çalıştırdı.

"Gördün mü? şey yok," dedi Dean.

Sam gözlerini devirdi. Kamyonet, SUV ile minibüsün arasına o kadar sıkışmıştı ki kamyonetin kapılarını dışarı çıkacak kadar açamıyorlardı. Camları indirip o şekilde sürünerek çıkmak zorunda kaldılar.

Yağmur yine başlamıştı ama çiselemekten öteye gitmiyordu. Bobby hastaneden dönerken çok kan kaybettiği için sürücü koltuğuna motel havluları koymuşlardı. Ama yine de biraz kan sızmıştı ve Dean'in pantolonunun alt kısmında birkaç leke vardı. Normalde Sam ağabeyiyle bu konuda dalga geçebilirdi ama şimdi değil, burada değil.

Dean Bobby'nin silahını ceketinin sağ cebinde taşıyordu. Cep silahın tamamını gizleyecek kadar derin değildi ve kabzası dışarı çıkmıştı. Cebin içinde güvenli görünmüyordu ve Sam, Dean dikkatli olmazsa silahın düşeceğinden korkuyordu. Sam, Bobby'nin gümüş bıçağını taşıyordu. Onun için bir kılıfı yoktu.

-Bobby'nin onu nerede sakladığına dair hiçbir fikri yoktu ve bu sivri şeyi ceplerinden birine sokmasına imkân yoktu. Sam, Bobby gibi onların da hastane güvenliğinin etrafı kolaçan etmesine dikkat etmeleri gerektiğini biliyordu. İki yetişkinin gecenin bir yarısı ziyaretçi otoparkında takılması yeterince şüpheli olurdu, ama iki *çocuk*? Güvenlik onları fark ederse, kaybolmadıklarından ya da tehlikede olmadıklarından emin olmak için koşarak gelirlerdi.

Sam, *bunlar çok kötü*, diye düşündü. *Ama kimliği belirsiz güvenlik görevlisi bize ~~yahut~~*

Ay tepedeki bulut örtüsü tarafından gizlenmişti ve Sam buna minnettardı. Kurt adamların aydan etkilenmeleri için onu görmelerine gerek olmadığını biliyordu ama burada olmak ne kadar korkutucu olsa da, gökyüzünde dolunay olsaydı daha da kötü olurdu. *Kanlı Moom'un iki geces*i gibi olurdu. Ayrıca filmdeki gibi ürkütücü bir orman yerine iyi aydınlatılmış bir otoparkta oldukları için de memnundu. Ama sonra otoparkın bir labirent gibi olduğunu fark etti. Araçların arasını, onlara yaklaşıp kadar göremiyorlardı ve aradaki boşluklarda her şey saklanıyor olabilirdi. Birdenbire ürkütücü bir orman kulağa o kadar da kötü gelmedi.

"Şimdi ne yapacağız?" Sam Dean'e fısıldayarak sordu.

Sam ağabeyi hemen cevap vermeyince şaşırdı. Dean'in her zaman ne yapacağını bilmesine ya da en azından biliyormuş *gibi davranmasına* alışkındı. Ama Dean bir dakika düşünmek zorunda kaldı.

"Sanırım arsada yavaşça dolaşıp kurt adamı bulup bulamayacağımıza bakacağız." "Ya da o bizi bulur," dedi Sam.

"Ya da o," diye onayladı Dean.

Böylece araçlara yakın durarak ve çömelerek yürümeye başladılar. Dean önden gidiyordu ama Sam kardeşinin hemen arkasındaydı, o kadar yakındı ki birkaç kez ona çarptı. Ama Dean şikâyet etmedi. Dikkati odaklanmış ve keskin bir şekilde ilerlemeye devam etti. Sam arkadan takip edilmediklerinden emin olmak için belli aralıklarla arkalarına bakıyordu. Dönüp her baktığında vahşi gözlü, dişleri ve pençeleri olan bir yaratığın onlara doğru koştuğunu görmeyi bekledi ama hiçbir şey görmedi. Herhangi bir hareket sesi duymak için kulak kabarttı ama yağmur hızlanmıştı, bu da başka seslerin duyulmasını zorlaştırıyordu.

Sam kendi kendine kurt adamın muhtemelen artık bölgede olmadığını, Bobby'nin onu yaraladığında korkutup kaçırdığını söyledi. Bobby'nin onlara söylediği gibi, kurt adam yeni bir avlanma alanına taşınacak ve gelecek aya kadar kendisinden haber alınamayacaktı. Zamanlarını boşa harcıyorlardı. Bu bir yandan güven vericiydi, çünkü Sam bir kurt adamla uğraşmak istemiyordu. Ama diğer yandan Dean'in motelde söylediği şeyi düşünmeden edemiyordu. Kurt adamı şimdi ve burada durdurmazlarsa gelecek ay daha fazla insan ölecekti. Belki de çok daha fazla. Bir avcının omuzlarına yüklenen sorumluluğu hiç düşünmemişti. Yaptıkları her hareket, olayların nasıl geliştiğine bağlı olarak hayat kurtarma ya da kaybetme potansiyeline sahipti. Babası ve Bobby'nin bu kadar çok çalışıp nadiren izin almalarına şaşmamalıydı. Avlanmadıkları her an, birilerinin doğaüstü bir yaratığın elinde ölme potansiyeline sahip olduğu başka bir andı.

Yağmur daha da şiddetlenmiş, şimşek çakmaları ve gök gürültüsü daha hızlı ve daha sert yağmaya başlamıştı. Sam en az bir saattir, belki de daha uzun süredir uğraştıklarını düşündü. Üşümüş, ıslanmış ve yorulmuştu ama iyi olan bir şey vardı: artık korkamayacak kadar sinirli ve rahatsızdı.

Sam, "Kamyonete geri dönelim ve yağmur dinene kadar içeride oturalım," dedi. Gözetlemeye son verip motel odasına dönmelerini tercih ederdi. Sıcak ve her şeyden önemlisi *kuru* odaya. Ama Dean'e yağmurda araba kullanması konusunda güvenmiyordu. Motele dönerken Bobby'nin kamyonetini bir telefon direğine sarmaktansa kamyonette oturup fırtınanın dinmesini beklemek daha iyiydi.

Dean kaşlarını çattı, vazgeçme fikrinden hoşnut olmadığı belliydi. Ama "Tamam." dedi.

Şu anda otoparkın batı tarafında, pikaptan olabildiğince uzaktaydılar. Döndüler ve geldikleri yoldan geri gitmeye . Ama sadece birkaç adım sonra durdular. Orada, iki sıra aracın arasındaki şeridin ortasında bir kadın duruyordu. Uzun beyaz saçları ıslaktı ve kahverengi kazağının önüne yapışmıştı; kazağı da sıırıslıklamdı ve zayıf bedeninde sallanıyordu. Mavi bir pantolon ve ayak tırnaklarının keskin kurt adam pençeleri olduğunu gösteren bir çift burnu açık kahverengi ayakkabı giymişti. Elleri de pençeliydi ve ağzı kötü görünümlü dişlerle doluydu. Gözleri bir hayvanınkiler gibiydi, hayvani ve kana susamış bir şekilde parlıyordu.

Yaşlı bir kadın, diye düşündü Sam, nedenini söyleyemese de şaşırmıştı. Canavarların da yaşlanması , değil mi?

Kazağın sağ kolunda, omzunun hemen altında yırtık vardı. Sam, Bobby'nin kurtadamı buradan yaralandığını düşündü ama kızın durumu hiç de kötü görünmüyordu. Belki gümüş yara iyileşmişti, belki de iki taze, genç kalple karşılaşma ihtimali onu yarasını önemsemeyecek kadar heyecanlandırmıştı.

Yarı hırıltılı, yarı sırtarak dişlerini gösterdi ve sonra onlara doğru koştu, pençeleri dışarıdaydı, etlerini parçalamaya hazırды.

* * *

Sunum Günü

"Seni bu belaya bulaştırdığım için gerçekten üzgünüm," dedi Garth. Dean'in yanına oturdu, sırtı duvara dönüktü.

Dean Garth'a kendini suçlu hissetmemesini, bunun onun hatası olmadığını söylemek istedi. Ama şu anda kaçmaktan başka bir şey düşünemeyecek kadar gecenin içinde canını kurtarmaya çalışan Sam için endişeleniyordu. Sammy gelmiş geçmiş tüm avcılar kadar zeki ve becerikliydi ama bir kurt adam ailesi tarafından avlanıyordu. Ve silahsızdı. Nasıl değerlendirirseniz değerlendirin bu hiç de iyi bir ihtimal değildi. Sam'in desteğe ihtiyacı vardı ve Dean bu lanet olası delikten çıkıp ona destek vermeye kararlıydı. Ama nasıl? Garth, Crowder'lar bodrum kapısını kapatır kapatmaz bağlarını gevşetmek için çalışmaya başlamıştı ama çok az ilerleme kaydetmişti. Bu hızla giderse Garth zincirlerinden kurtulmayı başaramadan Sam ölmüş ve kalbi Crowder'ın sürüsü arasında paylaşılmış olacaktı. Dean kendini çaresiz hissediyordu ve bundan nefret ediyordu.

Bodrum kapısı açıldı ve biri aşağı inmeye başladı. Dean midesinin bulandığını hissetti. Sam'le işlerini çoktan bitirmişler miydi?

Crowder'ın kızıydı ve yalnızdı. Aceleyle yanlarına gidip diz çöktü, yüzünde suçluluk ve endişe dolu bir ifade vardı.

"Ailenin geri kalanı kardeşimi kovalarken bir iki lokma atıştırmaya mı geldin?" Dean öyle dedi.

Eğer doğru hatırlıyorsa kız -Morgan- cevap vermedi. Onun yerine sağ elini kaldırdı ve parmaklarından keskin pençeler çıktı. Elini Garth'a doğru salladı ve Dean önce ona saldırmak istediğini sandı. Ama onun yerine koli bandını birkaç hızlı hareketle zincirlerinden ayırdı.

Sonra tamamen dönuştü ve Garth'ın bileklerinin etrafındaki zinciri çekerken, o da iç eriden kırmak için mücadele etti. Birlikte başarılı oldular. Zincir kırıldı ve Garth'ın elleri serbest kaldı. Yaptığı ilk şey ağızındaki ve çenesindeki kurumuş kanı -Melody'nin kanını- temizlemek oldu. Sonra bacaklarına dolanan zinciri kırdılar. İkili hızla Dean'ın üzerine yürüdü, bileklerindeki kelepçeleri kırdı ve ardından bacaklarını serbest bıraktı.

Hepsi ayağı kalktığında - ve Garth ile Morgan yeniden insan olduklarında -Dean kıza baktı ve "şikayet ettiğimden değil ama bizi neden serbest bıraktınız?" dedi.

"Ben ailemin geri kalanı gibi değilim," dedi Morgan, kelimeleri aceleyle . "İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum ve onların kalplerini yemeyeceğim. Garth'la gidip onun sürüsüne katılmak istiyorum. Onlar gibi yaşamak istiyorum. Ve küçük kardeşimi de yanımda götürmek istiyorum. Onun iyi bir yerde, iyi insanlarla çevrili olarak büyümesini istiyorum."

Dean Garth'a dönmeden önce bir süre ona baktı. "Vay canına. Görünüşe göre bir din değiştirmişsin." Garth gülümsedi.

YIRMI İKİ

Nathan eski steysin arabayı sürüyor, Greg de yolcu koltuğuna oturuyordu. Gecenin bir yarısıydı ve sokaklar çoğunlukla ıssızdı. Bridge Valley sadece küçük, uykulu bir Orta Batı kasabası değildi, hafta içi bir geceydi ve Greg'e sanki Nathan ve kendisi dünyadaki son insanlarmış gibi geliyordu.

"Geç oldu," dedi Greg. "Ya bizi içeri almazsa?"

"Merak etmeyin. Ona yeterince iyi para ödüyoruz, ne istersek yapacaktır - mantık çerçevesinde. Girişimize izin verecektir."

Jakkallar doğaları gereği leş yiyici olabilirlerdi ama bu fakir oldukları anlamına gelmezdi. Onlar sadece bir şeyleri israf etmeye inanmazlardı. Ama jakkalların geniş ailesi -ki Nathan bir keresinde Greg'e sayılarının yüzlerle ifade edildiğini söylemişti- yüzyıllar boyunca, özellikle de eski Mısır'dan taşıdıkları altınları (ki bunları *çok* dikkatli kullanırlardı) ve mücevherli eserleri satarak önemli miktarda servet edinmişti. Paralarını dünyanın dört bir yanındaki çeşitli bankalarda saklıyorlardı ve tüm sürüler gerektiğinde bu paraya erişebiliyordu. Jakkallar çoğunlukla ihtiyaç duydukları parayı kazanmak için ufak tefek işler yapıyor ve banka fonlarını en hayati harcamaları için saklıyorlardı: cenaze evi sahiplerine ve morg görevlilerine rüşvet vermek. Ölü insan kalplerini bulmak kolay değildi - eğer insanları kendiniz öldürüp kalplerini çıkarmaya istekli değilseniz,

ve yenmeye hazır olana kadar yaşlanmalarına izin verirlerdi. Nathan bir keresinde Greg'e, jakkalların büyük ihtiyaç duyduklarında ve başka çareleri kalmadığında yiyeceklerini şiddet kullanarak elde ettiklerini itiraf etmişti. Ama jakkaller yırtıcı değildi ve yiyeceklerini barışçıl yollardan elde etmeyi tercih ediyorlardı. Bunun kendilerine daha az dikkat çekme gibi ek bir faydası vardı, bu yüzden doğaüstü ilimlerle uğraşanlar tarafından neredeyse hiç bilinmiyorlardı - jakkalların büyük gurur duydukları bir gerçek.

Bu yüzden ölümlerle çalışan insanlara, gömülmeden ya da yakılmadan önce "müşterilerinin" kalplerini toplamaları için para ödüyorlardı. Bu anlaşma karşılıklı yarar sağlıyor ve kimseye zarar vermiyordu. Gerçi Greg "bağışçıların" ailelerinin, sevdiklerinin ana organlarından birinin şarküteri tezgâhındaki et gibi satın alındığını öğrendiklerinde pek memnun olmayacaklarını tahmin ediyordu.

"Bay Everton bu saatte uyandırılmaktan pek memnun olmayabilir," dedi Nathan, "ama bize kapısını açacak, soru sormayacak." Durakladı ve ekledi: "Gerçi bu gecedен sonra bizimle bir daha iş yapacağı şüpheli."

Bir çift büyük karaağacın çevrelediği iki katlı bir eve gelene kadar arabayı sürdüler. Ön bahçedeki ahşap tabelada *Everton Cenaze Evi* yazıyordu: *Ebedi Huzurda En İyi Benim*.

Greg büyükbabasına baktı ve Nathan omuz silkti. "Demek adamın espri anlayışı zayıf. En azından rüşvete açık."

* * *

Nathan'ın sözüne sadık kalan cenaze evinin sahibi -orta yaşlı, huysuz ve pijamalarının üzerine bir bornoz giymişti- bu saatte ziyaretçi kabul etmekten pek memnun değildi. Ancak Nathan'ın kendisine uzattığı ve içinde üç bin dolar nakit para bulunan zarfı görünce oldukça mutlu oldu. Yüzünde bir gülümsemeyle

Everton onları içeri aldı ve bodrumdaki çalışma odasının kapısına götürdü.

"Bu gece seçiminizi yapacaksınız," dedi. "Dün otoyolda iki arabalık bir kaza oldu. Bir arabada iki, diğerinde üç yolcu vardı. Hepsi de ölmüş. Korkunç bir şey." Başını iki yana salladı. "Ama iş için iyi sanırım. Tahmin edebileceğiniz gibi cesetlerin durumu pek iyi değildi ve asistanlarımla birlikte cesetler üzerinde epey bir restorasyon çalışması yapmak zorunda kaldık. Lütfen alışveriş yaparken dikkatli olun."

Nathan gülümsedi ve taşıdığı siyah deri çantayı okşadı. "Ben her zaman öyleyim."

Çantada cesetleri kesmek için aletler vardı ama Greg'in taşıdığı plastik soğutucudan daha fazla ihtiyaç duyulmayacaklardı. Onlar sadece Everton'a olağandışı bir şey olmadığına dair güven vermeyi amaçlayan aksesuarlardı. Yani, her zamankinden daha fazla değil.

Everton'ın yüzünde özür dileyen bir ifade belirdi. "Onları çoktan mummyladım. Umarım bu bir sorun olmaz."

Jakkallar etlerinin çürümesini tercih edebilirlerdi ama kimyasallarla bozulmuş yiyecekleri asla yemezlerdi. Ama Nathan gülümsedi ve "Sorun değil. Bu gece olmaz."

Everton kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. Greg, üç bin dolar için Everton'ın ne yaptıklarını ya da neden yaptıklarını umursamadığını düşündü. İşlerini bitirdikten sonra kapıyı kilitlemelerini istedi, onlara iyi geceler diledi ve yatmak üzere üst kata çıktı. Greg, gece yarısı ziyaretçilerinin yapacaklarını düşündüğü şeyi göz önünde bulundurarak adamın nasıl uyuyabildiğini anlamadı, ama her türlüşünün olabileceğini düşündü.

Çalışma odasına girdiklerinde Nathan çantasını yere koydu, Greg de soğutucuyu yanına yerleştirdi. Greg ilk kez bir hasat işine çıkıyordu. Sürünün Büyükleri oldukları için görevi genellikle Nathan ya da Muriel üstlenirdi ama bazen annesi, babası ya da kız kardeşleri de ona eşlik ederdi. Şimdi

Buradaydı ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Çalışma odasını eski zaman korku filmlerinden fırlamış gibi hayal etmişti: taş duvarlar ve zemin, beyaz çarşafların altına gizlenmiş masalardaki cesetler, pırıl pırıl çelik bir masanın üzerine serilmiş uğursuz görünümlü tıbbi aletler... Bunun yerine, iç karartıcı derecede sıradan bir yerdi.

Everton'ın söylediği gibi beş ceset tekerlekli morg karyolarına yatırılmıştı. Cesetlerin üzerleri açıktı, belli ki hâlâ üzerinde çalışılıyordu. Greg bundan hoşlanmamıştı. Ona saygısızlık gibi gelmişti. Karyoların ötesinde bir mumyalama istasyonu vardı: Bir hortumun ucuna takılı bir püskürtme başlığı olan bir lavabonun yanında porselen bir masa. Porselen masanın yanındaki duvara dayalı, bel hizasında bir dolap vardı ve üzerinde bir mumyalama makinesi duruyordu: içinden ince siyah bir hortum çıkan şeffaf plastik bir kutu. Defin törenleri Anubis'in göreviydi ve onun çocukları olarak jakkallar için önemliydi. Greg modern mumyalama aletlerinin karşısında huşu ile bunların ne kadar steril ve kişiliksiz görüldüğüne dair tiksintinin tuhaf bir karışımını hissetti. Burada sihir ya da gizem yoktu ve bunu üzücü buluyordu.

Nathan en yakındaki cesede doğru yürüdü, Greg de onu takip etti. Beş kişiden üçü erkek, ikisi kadındı ve yaşları yirmili yaşların ortalarından kırklı yaşların sonlarına kadar değişiyordu. Greg birbirleriyle ilişkilerinin ne olduğunu merak etti. Aile mi? Arkadaş mıydılar? Artık bunun bir önemi olmadığını düşündü. Ruhları öbür dünyaya gitmiş, bir zamanlar içinde yaşadıkları eti geride bırakmıştı. Ama şimdi cesetlerin huzurunda dururken, büyükbabasıyla yapmak üzere oldukları şey hakkında bir kez daha düşünmeye başlamıştı.

"Büyükbaba, bu insanlar... Akrabaları ve arkadaşları var. Eğer onları *neteru* olarak kabul edersek..."

"Sevdiklerinin gömecek bir şeyleri ve gelecek yıllarda ziyaret edecekleri bir mezarları olmayacak. Bu ne yazık ki doğru, ama ihtiyacımız büyük. Anubis bize

koruyucular yaratma yeteneği. Gücümüzü kötüye kullanmadığımız sürece bunu yapmamız tanrımızın isteğidir. Ve unutmayın, bunu kendimizi korumak için olduğu kadar tanrımızı korumak için de yapıyoruz."

Büyükbabasının açıklaması Greg'e boş geliyordu. Yaptıkları şeyin yanlış olduğu hissinden kaçamıyordu. Ama başını salladı ve bu konuda başka bir şey söylemedi.

Everton ve çalışanları cesetleri gömülmek üzere hazırlarken iyi bir iş çıkarmış da, Greg'e göre buraya getirildiklerinde çok kötü durumdaydılar. Kesikler ve sıyrıklar dikilmiş ya da tutkalla yapıştırılmış ve makyajla kapatılmıştı ve birkaç kafa hafifçe eğikti, bu da boyunlarının kırıldığını ya da hatta başlarının kesildiğini gösteriyordu. Everton fazladan kâr elde etmek söz konusu olduğunda pek etik davranmıyor olabilirdi ama ceset hazırlama konusundaki becerileri oldukça iyi görünüyordu. Yine de, bu cesetlere yapılan onarımlar sadece kozmetikti ve içlerinin ne kadar sağlam olduğunu söylemek mümkün değildi.

Nathan, Greg'in cesetlere yakından baktığını fark etti ve "Endişelenmeyin. *Neteru* olduklarında bütün ve güçlü olacaklar - en azından yaşadıkları süre boyunca."

Cenaze evine giderken Nathan Greg'e jakkalların *kheper* -yeniden doğuş-dedikleri şeyin nasıl işlediğini anlatmıştı. Kurt adamların aksine, jakkalların ısırdığı onların durumunu başkalarına aktarmıyordu. Başka bir şey yapıyordu, mucizevi bir şey.

"Her zaman sağ bileğini kullan," dedi Nathan. "Bir ısırık, daha fazlası yok. Hızlı ve emin."

Nathan onlara en yakın olan cesedin sağ bileğini eline aldı - vücut kılları oldukça fazla olan iri yarı bir adamdı bu, eğildi ve ağzını açtı. Dişleri keskinleşti ve tek bir hızlı hareketle bileğin yumuşak ısırıldı. Ağzını çekmeden önce birkaç saniye öyle kaldı.

dişlerini bileğinden çekti ve kolunun masaya düşmesine izin verdi. Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

Nathan, "Mumyalama tadından *nefret* ediyorum," dedi.

Cesedi yakından izlediler ve birkaç dakika sonra sağ elinin parmakları kıpırdadı. Sonra, başka bir uyarı olmadan, kıpkırmızı ışıkla parlayan gözlerini açtı ve aniden doğrulup oturdu. Adam dönüp onlara baktı ama parlayan gözlerde hiçbir farkındalık belirtisi yoktu. *Neteru* olmuştu, onu diriltten jakkal'ın emirlerine itaat eden ruhsuz bir muhafız.

Nathan Greg'e gülümsedi.

"Bu bir. Sadece dört tane kaldı."

Greg, bu konuda başka seçenekleri yokken bu insanları zorla diriltmek konusunda doğru hissetmiyordu. Ama Nathan onun Elder'ıydı ve sürüsü tehlikedeydi.

Greg kalan dört cesetten birini seçti ve ona doğru yürüdü.

YIRMI ÜÇ

Morgan Impala'nın ön yolcu koltuğunda oturuyordu, Joshua kucağındaydı. Soğuk kurtadamları pek rahatsız etmezdi ama kendisi ceket giyiyordu ve Joshua'nın montunu da ona giydirmişti. Onun rahat olduğundan emin olmak istemişti. Ne de olsa onun ablasıydı. Ama şimdi ailesini terk edip Joshua'yı da yanına aldığına göre, tereddüt etmeye başlamıştı.

Dean adındaki avcı ona arabanın nereye park edildiğini söylemişti. Plana göre Dean ve Garth Sam'in ailesinden kaçmasına yardım etmeye çalışırken o da Joshua'yla birlikte orada bekleyecekti. Her şey yolunda giderse Garth onu sürüsüyle birlikte yaşamaya götürecekti. Greg'i bir daha görememe fikri hoşuna gitmemişti ama kendi geleceği kadar Joshua'nın geleceğini de düşünmek zorundaydı. Küçük kardeşinin insan avlayarak büyümesini istemiyordu. Onun için en iyi şans Garth'ın halkı arasında büyümesiydi.

Ailesinin geri kalanını tehlikeye attığının farkındaydı. Dean ve Garth'a annesinin silahlarını sakladığı yeri göstermişti ve şimdi bir kez daha gümüşle silahlanmışlardı. Avcılar gerekirse ailesini vuracak, hatta belki öldüreceklerdi. kendilerini savunmak için yaptıklarını anlıyordu ama bu onu daha iyi hissettirmiyordu. Ailesi

katiller-anneler-ama buna rağmen onları hala seviyordu. Onlar onun sürüsüydü. Dean ve Garth'ı serbest bırakarak onların ölüm fermanlarını imzalamış oldu.

*Belki onlardan çok farklıyım*dır, diye düşündü.

Joshua sanki onun duygularını anlamış gibi telaşlanmaya başladı. Kadın onu susturdu ve hafifçe ileri geri sallamaya başladı. Joshua kısa sürede sustu ve başını salladı. Ona sarılırken, onu dinledi. Av başladığında ailesinin ulumalarını duymuştu ama zamandan beri hiçbir şey duymamıştı. Artık ulumalar ve daha da önemlisi silah sesleri yoktu.

Ailesinin kazanacağından endişelenmeye başlamıştı, neden olmasındı ki? Güçlü, hızlı ve merhametsizdiler. İki insan avcı ve pek de vahşi olmayan bir kurt adam onları yenmeyi nasıl umabilirdi ki? Eğer ailesi hayatta kalırsa -ki bu ihtimal gittikçe daha olası görünüyordu- bir sonraki saldırıyı Greg ve ailesine yapacaklardı. Avdan sonra anne babası ve kardeşleri kana susamış olacak ve öldürmeye devam etmek için can atacaklardı.

Joshua'yı bir koluna geçirdi ve boştaki eliyle telefonunu cebinden çıkarıp mesaj yazmaya başladı. Greg'den numaralarını değiştirmesini isteyecek kadar düşüncesiz davrandığı için minnettardı. Bu onun hayatını kurtarabilirdi.

Mis, Morgam.

Sanırım babam bu gece sözünü tutmayıp sana ve ailene saldıracak.

Kendinizi koruyun!!!

Mesajı gönderdi. Ama gönderir göndermez şüphelenmeye başladı. Ya Greg mesajı zamanında görmediyse? Ya gördüyse ama ailesini tehlikede olduklarına ikna etmekte zorlandıysa? Greg'e gitmesi ve durumu ailesine bizzat açıklaması gerekiyordu. Onları ikna etmek için en iyi şansı buydu. Hemen Greg'e bir mesaj daha gönderdi. *Yoldayım.*

Üzerini değiştirdi ve Joshua'yı da yanına alarak kasabaya doğru koşmaya başladı. Kurt adam formundayken hızlı ve yorulmak bilmezdi.

yollarda ve kros koşabiliyordu.

Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, yeterince hızlı olamayacağından korkuyordu.

* * *

Formaldehit kokusu steysin vagonu doldurmuştu ve tüm camlar kapalı olsa bile Greg öğürmemek için ağzından nefes almak zorunda kalmıştı. Beş *metrenin* hepsi yeniden canlandırıldıktan sonra, Nathan ve Greg onları Everton'ın cenaze evinden çıkarıp arabaya yerleştirdiler. Canlı cesetlerden üçü aracın arka koltuğuna sığarken, kalan ikisi station wagon'un kargo kıvrılmıştı. Greg, kasabanın içinden geçerken oldukça güzel bir manzara oluşturmuş olmalılar, diye düşündü. İki jakkal ve bir steysin vagonda dirilmiş ve çırılçıplak beş ölü insan. Onları kenara çeken bir polis memuru büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Meteru'nun inkar edilemeyecek kadar grotesk doğasına rağmen, Greg basit bir ısırtığın ölümlere geçici de olsa hayat vermesine hayret etti. Gerçekten de Anubis çocuklarına büyük armağanlar vermişti. Ama Greg mumyalama sıvısının tadını ağzından bir daha çıkarabilecek , bilmiyordu.

Nathan *meteruları* canlandıran büyüünün yaklaşık on iki saat süreceğini açıklamıştı. Eğer cesetler kendilerini zorlarlarsa daha az. Ondan sonra hızla çürümeye başlayacak ve kısa süre içinde kuma dönüşeceklerdi. O ana kadar jakkalların emriyle insanüstü bir güçle ve şiddetle savaşacaklardı. Zamanları dolmadan durdurulabilmelerinin tek yolu bedenlerinin yok edilmesi idi. *Meteru* kulağa müthiş geliyordu ve Greg onların kurtadamlarla boy ölçüşebileceğini umuyordu ama bunu gerçekten bilmiyordu.

Nathan radyoyu açmış ve bir klasik müzik kanalına ayarlamıştı, jakkalların antik geçmişe olan ilgileri düşünüldüğünde bu son derece uygun görünüyordu. Sesi açmış ve arabayı sürerken müziğe mırıldanarak eşlik ediyordu.

Açık pencerelerden içeri esen soğuk Kasım rüzgârı hoş, neredeyse sakinleştiriciydi. Greg kendini Morgan'ın şu anda ne yaptığını merak ederken buldu. Babasının ve erkek kardeşlerinin onun ailesini tehdit ettiğini biliyor muydu? Kardeşlerinden birini yaraladığını biliyor muydu ve bu yüzden ondan nefret mi ediyordu? Öyle olmamasını umuyordu. Elbette ona mesaj atıp öğrenebilirdi ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Ailesi bir dahaki sefere Happyland'e geldiklerinde kurtadamlarla savaşmayı planlıyordu, bu da onu ve Morgan'ı teknik olarak düşman yapıyordu. Daha fazla temastan kaçınmaları onlar için daha iyiydi.

O anda aklına korkunç bir düşünce geldi: Ya Morgan ailesinin geri kalanıyla birlikte Happyland'e gelirse? Ya ortaya çıkan savaş sırasında ikisi karşı karşıya gelirse? Onu incitmek istemiyordu. Ne olursa olsun, işin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordu.

Telefonunun cebinde titrediğini hissetti ve onu çıkardığında Morgan'dan bir çift mesaj aldığını görünce şaşırmadı. Tıpkı ailesinin tahmin ettiği gibi, kurt adamlar yirmi dört saatlik mühlet dolmadan önce onlara saldırmayı planlıyorlardı. Ama ikinci mesaj *-Benim yolum*

-Bu onu hem heyecanlandırıyor hem de endişelendiriyordu. Morgan'ı tekrar göreceği için heyecanlıydı ama ailesinin onun varlığına nasıl tepki vereceğinden korkuyordu. Onları Morgan'ın düşmanları olmadığına ikna edebilir miydi? Ve eğer ikna edemezse, ona ne yaparlardı?

"Önemli bir şey var mı?" Nathan sordu.

Greg büyükbabasına Morgan'dan, onun ailesinin geri kalanı gibi olmadığından, onların tarafında olduğundan bahsedip bahsetmemeyi tartıştı. Ama sonunda bunu riske atamazdı. Jakkallar kurtadamlardan nefret ederdi ve büyükbabasını Morgan'a güvenilebileceğine ikna edemeyeceğinden korkuyordu.

"Hayır," diye yalan söyledi. "Herkes yeni tuzakları kurmayı bitirmek üzere."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ancak bunun olası bir tahmin olduğunu düşündü, bu da onu bir tür gerçek gibi yaptı. Bir nevi.

"Güzel," dedi Nathan.

Greg tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha sessizlik içinde yollarına devam ettiler. "Büyükbaba, kurt adamlarla tekrar savaşmaktan mı endişeleniyorsun? Bizim insanlar savaşçı olmak için yaratılmamıştır."

"Anubis ne olmamızı istiyorsa o olmamız gerekiyor," dedi Nathan. "Hayır, korkmuyorum, çünkü tanrımın benimle olduğunu biliyorum. Biz jakkaller türümüz doğduğundan beri bir yerden diğerine kaçıyoruz. Olaylar nasıl gelişirse gelişsin, sonunda bir duruş sergilemek rahatlatıcı. Ama silahsız olmayacağız. *İwiw*'ın kolay kolay iyileştiremeyeceği ısırlıklarımız var, tuzaklarımız var ve onlara sahibiz." Nathan çenesini *meteru*'ya doğru salladı. "Ve eğer gerekirse, Anubis'i canlandıracakız ve o da bizim için savaşacak." Nathan Greg'e bir gülümseme verdi. "İnançlı ol, torunum."

Greg gülümsemeye karşılık verdi ama başka bir cevap vermedi. İnanç iyi hoştu ama kurtadamlar geldiğinde gümüş mermilerle dolu bir düzine otomatik silah çok daha fazla işine yarayacaktı. Pencereye döndü, rüzgârın yüzüne vurmasına izin verdi ve önümüzdeki birkaç saatin neler getirebileceğini düşünmemeye çalıştı.

* * *

Sam karanlıkta koştu. Tam olarak korkmamıştı. Korkmak için pek çok kez ölümle burun buruna gelmişti. Ama ölmekten korkmuyor olması, bunu yapmayı dört gözle beklediği anlamına gelmiyordu -özellikle de bu, kana susamış bir kurtadam sürüsü tarafından parçalanmak anlamına geliyorsa. Bu yüzden korkmasa da peşindekilerden kaçmaya ve onu yakaladıklarında karşılık vermeye kararlıydı. Ve onu er ya da geç yakalayacaklardı.

Yine de onun için birkaç şey vardı. Dean'le birlikte Crowder'ların evine ilk yaklaştıklarında bu ormanın bir kısmından geçmişti. Ve Impala yakınlardaydı. Crowder'lar silahlarıyla birlikte anahtarlarını da almışlardı ama Impala'nın bagajında gümüş olanlar da dahil olmak üzere daha fazlası vardı. Sam'in arabaya girmek için bir camı kırması gerekecekti ve onlar camı değiştirene kadar Dean'in şikâyetlerini dinlemek zorunda kalacaktı.

Onun için bir şey daha vardı. Crowder'lar avı uzatmak için ellerinden geleni yapacak, son avı daha tatlı hale getirecek beklentiyi yaratacaklardı. Okuduğu haberlere göre Clay Fuller, Crowder'ların evinden birkaç mil uzakta öldürülmüştü. Adama büyük bir avantaj sağlamış olsalar bile, o kadar uzağa gitmeden onu kolayca yakalayabilirlerdi. Eğlencelerini uzatmak için adamın olabildiğince uzun süre kaçmasına izin vermişlerdi, bu yüzden Sam biraz zamanı olduğunu biliyordu. Asıl soru bunun yeterli olup olmayacağıydı.

Sam Impala'ya doğru yöneldi. Yıllar boyunca Dean'le birlikte her türlü koşulda yollarını bulmak zorunda kalmışlardı ve her ikisi de adımlarını yeniden takip etmek zorunda kalma ihtimaline karşı izledikleri rotaları ezberlemeyi öğrenmişlerdi. Ormandan çıkıp tam olarak Impala'nın park ettiği yere gelmeyebilirdi ama yeterince yakın olurdu. İşin püf noktası, kurtadamlardan herhangi biri ne yaptığını anlamadan önce bagaja girip silahlanmaktı.

Solunda, kendisiyle araba arasında bir yerde hafif bir hırıltı duyduğunda Impala'ya çeyrek mil kadar yaklaşmış olduğunu düşündü. Sam göz ucuyla bir anlık bir hareket yakaladı. İçgüdüsel olarak eğildi ve bir kurt adamın süpürücü saldırısından kaçındı. İkizlerden biri, diye düşündü. Kurt adamın pençeleri bir ağacın gövdesine çarptı ve büyük bir kabuk parçası koptu.

Sam yere doğru uzandı, parmakları silah olarak kullanabileceği bir şey bulmak için . Eli, kendi eli büyüklüğünde bir taşın etrafına dolandı.

Yumruk. Sam doğruldu ve taşı kurt adamın kafasının sol tarafına çarptı. Mide bulandırıcı bir *gümbürtü* duyuldu. Kurt adam acı dolu bir kükreme çıkardı, sendeledi ve sonra bir dizinin üzerine çöktü. Sam ona tekrar vurdu. Bu kez kurt adam inleyerek yere yığıldı.

Hâlâ kayaya tutunmakta olan Sam tekrar koşmaya başladı. Sol tarafında bir hışırtı duydu ve başka bir kurt adamın orada olduğunu, Impala'ya giden yolu kapattığını anladı. Sağa saptı ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Vurduğu ikizin istediğinden çok daha kısa sürede iyileşeceğini biliyordu ama şu an için dört yerine üç kurtadamlı karşı karşıyaydı. Sanki bu çok daha iyiydi.

Koşmaya devam etti, zihni yarışlıyordu. Bir tür plan düşünmeye çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Kurt adamların sorunu, hayvan tarafları tahmin edilebilir olsa da insan taraflarının hiç de öyle olmamasıydı. Bu da onlarla savaşırken plan yapmayı imkânsız değilse bile zorlaştırıyordu. Dean'le birlikte çocukken bunu zor yoldan öğrenmişlerdi.

* * *

2ear 5eattle, Yashimgtom. 1))2

Kurt uzun beyaz saçları onlara doğru koşarken arkasından geliyor, rüzgârda bir uçurtmanın kuyruğu gibi dalgalanıyordu. Sam gümüş kılıcı o kadar sıkı kavradı ki eli acıdı ama silahı kaldırmadı. Daha önce hiç bu kadar korkunç bir yaratık görmemişti -tüm dişleri, pençeleri ve çılgın açlığıyla- ve donup kaldı. Tek yapabildiği, kendisine doğru gelen yaşlı kadın kurt adama bakmaktı. Gözlerini bile kapatamadı ya da başını çeviremedi, ölüm ona doğru koşarken gözünü bile kırpamadı.

Dean ayağa kalktı, Bobby'nin tabancasını kaldırdı ve ateş etti. Bir, iki, üç kez. Sam'in söyleyebildiği kadarıyla ilk iki atış ıskaladı ama üçüncüsü kurtadamı göğsünden vurdu. Gözleri bembeyaz oldu ve yere yığıldı. Asfaltın üzerinde yatarken yağmur vücuduna çarptı.

Kurt adam yere düştüğü anda Sam'in felci kırıldı. Dean'e bakmaya çalıştı ve kardeşinin hâlâ tabancayı iki eliyle tuttuğunu gördü, gözleri kocaman açılmıştı ve vücudu titriyordu.

"Dean? İyi misin?"

Dean Sam'in sorusunu yanıtlamadan önce birkaç dakika boyunca kurt adamın cansız bedenine bakmaya devam etti.

"Evet, ben iyiyim."

İyi görünmüyordu ama Sam konuşmak için daha fazla zamanları olmadığını biliyordu. Birisi silah seslerini duymuş ve güvenliği aramış olabilirdi, bu da buradan gitmeleri gerektiği anlamına geliyordu. *Zow*. Sam ayağa kalktı ve elini Dean'in omzuna koydu. "Sen sürebilir misin?"

Bu soru Dean'i gerçeğe döndürdü. "Bizi buraya getirdim, değil mi?"

Başka bir şey söylemeden Bobby'nin kamyonetine koştular ve içine girdiler. Dean, Bobby'nin silahını ceketinin cebine koymuştu ama kamyonetin içine girdiklerinde onu torpido gözüne geri koymadı. Emniyet kemerlerini taktılar, Dean cebinden anahtarları çıkardı ve hâlâ hafifçe titreyen eliyle aracı çalıştırdı.

Sam Dean'e bakarken gölgemsi bir hareket gördü. Pikabın arkasından geliyor gibiydi ama dönüp baktığında hiçbir şey göremedi. Olanlardan dolayı gergin olduğunu düşündü ve başka bir şey düşünmedi.

Dean park yerinden geri geri çıktı ve çıkışa yöneldi. Sam uzaktan kırmızı ve mavi ışıkların hızla yaklaştığını gördü. Dean de onları gördü ve gaz pedalına bastı. Pikap ıslak asfaltta bir o yana bir bu yana savrulurken Dean tekrar kontrolü ele aldı ve ziyaretçi otoparkından kükreyerek yola . Sam arkalarında ışıklarını yakıp sirenlerini çalan bir düzine polis arabası göreceğinden korkarak izlemek için arkasına döndü. Ama kimse yoktu. Bir hastane güvenlik aracı durdukları yerde durmuştu.

yeni boşaltılmıştı. Herhalde kurtadamı bulmuşlardır, diye düşündü Sam. Kurtadamlar öldüklerinde insan biçimine dönerlerdi ve olay yerine gelen güvenlik görevlileri, bir kolunda yara ve göğsünde büyük bir kurşun deliği olan, ölü de olsa normal görünümlü bir insan kadınla karşılaşırlardı. Kimse onun bir canavar olduğunu bilmeyecekti. Bilinmeyen bir nedenle bilinmeyen bir saldırgan tarafından öldürülen zararsız yaşlı bir kadın olduğunu düşüneceklerdi. Hiç kimse gerçeği bilmeyecekti. Bobby bir keresinde Sam'e insanları doğaüstü olayların gerçek olduğu bilgisinden korumanın da en az hayat kurtarmak kadar önemli olduğunu söylemişti.

Eğer insanlar gerçekte neler olup bittiğini , kendilerini her güvende hissederlerdi. Bu onlara huzur verecektir ve bu bir yalan olsa bile, gerekli bir yalandır.

Böylece insanlar onun ve Dean'in katil olduğunu düşüneceklerdi. Kardeşler asla yakalanmayacaktı -umarım yakalanmazlardı- ama herkes böyle düşünecekti ve bu Sam'i üzecekti. Kurt adamı öldürdüğü için övülmek istemiyordu, özellikle de onu vuran Dean olduğu için. Ama bu fikir belki de hayatında ilk kez avcılarının da katil olduğunu anlamasını sağlamıştı. Evet, sadece başkalarını korumak için öldürüyorlardı ama bu, doğal olmayan canlar bile olsa yine de can aldıkları gerçeğini değiştirmiyordu. Eğer büyüyüp bir avcı olursa, öldürmek zorunda kalacaktı. Hem de çok. Böyle bir hayatın insan üzerindeki etkisi ne olurdu? Avladıkları şeyler kadar taş kalpli bir yırtıcıya mı dönüşürlerdi? Babama olan şey bu muydu? Gurur duymadığı, çocuklarına göstermek istemediği bir şeye mi dönüşmüştü? Belki de çoğu zaman gitmesinin bir nedeni de buydu. Belki de kendince oğullarını korumaya çalışıyordu.

Sam bir kez daha öne doğru baktı. "Motele dönüş yolunu hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diye tersledi Dean. Bir süre sonra da, "Ama bakalım biliyor *musun*?" diye ekledi.

Sam gülümsedi.

YIRMI DÖRT

Günümüz

Alan'ın kendini en canlı hissettiği zamanlar bunlardı. Gece boyunca gerçek formunda, güçlü ve özgür bir şekilde koşarken, ay kanında şarkı söylüyordu. Dünya kokular ve seslerle canlıydı, duyuşal girdilerin bir senfonisi, bunaltıcı olduğu kadar sarhoş ediciydi. Onun için Av ikinci plandaydı. Bundan yeterince zevk alıyordu ve bir avın sonunda gelen kalp etinden *kesinlikle hoşlanıyordu*. Ama Sylvia, Stuart ve Spencer av için *yaşıyordu*. Her gece farklı bir insanı takip edip öldürebilirler ve bundan asla bıkmazlardı. Karınları tıka basa dolu olsa bile kurbanlarının kanıyla yıkanır ve kalplerini kemirirlerdi. Bir bakıma onlara hayranlık duyuyordu. Sylvia'nın içinde büyüdüğü sürü, insanların eski yöntemlerine, kurdun ilkel özüne daha yakındı. Alan'ın sürüsü avlarına çok fazla benzemişti ve bu yüzden daha zayıf düşmüşlerdi. Onu kendisine çeken ilk şey Sylvia'nın vahşiliğiydi ve bunu en büyük iki oğluna da aktarmıştı. Joshua'nın hangi yöne gideceğini söylemek için henüz çok erkendi ama Morgan'ın ailenin kendi tarafına çekmiş olduğu açıktı. Belki de bir eş seçme zamanı geldiğinde, onu dengeleyecek birini, annesi gibi vahşi birini seçecekti. Aksi takdirde zayıf kalırdı. Kurtadamlar saflarında zayıflığa tahammül edemezdi. Eğer Morgan

sertleşmezse, uzun süre dayanamazdı. Babası olarak bu düşünce onu üzüyordu ama sürü lideri olarak duygularının sorumluluklarının önüne geçmesine izin veremezdi. Ve Morgan'ın uyutulması gereken zaman gelirse, bunu kendisi yapacaktı. Efendisi ve lideri olarak ona en azından bunu borçluydu.

İki avcının ve kurt adam arkadaşlarının kasabaya gelmiş olmalarına minnettardı. Sylvia ve çocuklar ihtiyatlı olandan daha sık avlanmak istiyorlardı. Köprü Vadisi'nde şüphe uyandırmadan ortadan kaybolabilecek çok fazla insan vardı. Kaçırılmayacak avlar seçmek için elinden geleni yapmıştı ama ailesinin taleplerine yetişmek zorlaşmaya başlamıştı. Üç tutsak -zayıf kurtadamı da avlayacaklardı, hayvan kalbi yemekten kokan kurtadamı- onlara bir süre daha eğlence sağlayacaktı, belki de avları yeterince aralıklı yaparlarsa Noel'e kadar.

Solunda Spencer'ın gırtlaktan gelen hırıltısını, ardından kemiğe çarpan taşın ağır sesini ve bir acı çığlığını duydu. Avları rotasını değiştirdi ve ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı. Alan, Spencer'ın onu ormanın en sık yerine doğru koşması ve avı uzatması için yönlendirmeye çalıştığını biliyordu. Ama avcı durumu tersine çevirmişti.

Alan oğlunun kan kokusunu alabiliyordu ama ona doğru koşmadı. Spencer kendi başına yeterince çabuk iyileşecekti. O zamana kadar, dikkatsizliğinin bedelini avı kaçırarak ödeyecekti. Zamanında iyileşemezse, kalp etinden payına düşeni de kaçıracaktı.

Alan, avcının oğlunu incitmesine kızmak yerine hoş bir şaşkınlık yaşadı. Bu geceki av özel bir şey olacakmış gibi görünüyordu. Avcı onların işini kolaylaştırmayacaktı. Başka türlü olmasını da istemezdi.

Bir av için uzun zamandır hissetmediği kadar heyecan duyan Alan uludu ve ormanın içine dalarken hızını iki katına çıkardı.

Garth Dean'in önünden koştı. Sam dört likantropia karşı karşıyaydı ve savaşacak gümüşü yoktu. Sam ne kadar becerikli olursa olsun, bunlar kötü ihtimallerdi ve Garth bunları eşitlemeye kararlıydı. Gümüş mermilerle dolu silahını pantolonunun kemerine sokmakla kalmamış, Sam'in tabancasını, gümüş mermilerini ve Sam'in gümüş bıçağını da yanında taşımıştı. Gümüş mermilerin vücuduna bu kadar yakın olması rahatsız ediciydi ama bıçak -sapı deri olmasına rağmen- çok acıtıyordu. Sanki eli yanıyormuş gibi hissediyordu ama gümüş derisiyle temas etmediği için hiçbir zarar görmemişti. Ama öyle olsaydı bile umurunda olmazdı. Önemli olan tek şey Crowder'lar onu öldürmeden Sam'e ulaşmaktı.

Garth Sam'in izini sürmekte hiç zorlanmadı. Kokusu karanlığın içinde parlayan bir fener gibiydi. Ormanda ilerlerken Crowder'ların ayrı ayrı kokularını çaprazlama alabiliyordu, Sam'den asla uzaklaşmıyorlar, onu hep ileriye doğru itiyorlardı. Fenris'e şükürler olsun ki onunla bir süre daha oynamak istiyorlardı, yoksa çoktan ölmüş olurdu.

Crowder'lardan biri yaralanmıştı. Spencer adındaki ikiz, diye düşündü Garth, kokusu kardeşininkine çok benziyordu. Garth çocuğun kan kokusunu alabiliyordu -başından yaralandığını tahmin ediyordu- ve dişlerini göstererek gülümsedi. Silahsız bile olsa, Sam hâlâ çok tehlikeliydi.

Koşarken, Garth fısıltıya benzer bir sesin farkına vardı. Bu, içindeki kurdun sesiydi. İlk başta yumuşak bir şekilde geliyordu ama kat ettiği her santimetrede sesi daha da yükseliyordu.

Sen kurtsun, diyordu. Avcı, katil, ziyafetçi. Güçlü, hızlı, vahşi, acımasız.

Ve sese eşlik eden, daha önce deneyimlediği her şeyden daha yoğun, neredeyse ezici bir koku patlamasıydı. Bunun doğru olmadığını fark etti. Bunu Crowder'ların yemek odasında da yaşamıştı. Melody'nin kalbinin kokusuydu. Diğer lycanthrope'lara katılabilirdi.

Avlarına katılabilir, hatta belki de sonunda ödülü paylaşabilirdi. Dişlerini adamın kalp etinin bir parçasına geçirme düşüncesi ağzını sulandırdı. Sonra Garth ne düşündüğünü fark etti.

Sam sadece bir adam değil, o benim arkadaşım!

İçindeki hayvani tarafın bilincinin ön saflarına yükseldiğini ve onu ele geçirmekle tehdit ettiğini hissetti. İnsan kalbinin kokusu kurdun içinde derin, her şeyi kapsayan bir açlık uyandırmıştı. Canavar et istiyordu ve bedenini paylaşmak zorunda kaldığı bu zayıf, küçük adamın onu durdurmasına izin vermeyecekti. Garth kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Sanki karanlığın içinde boğuluyor, asla çıkamayacağı derinliklere gömülüyordu. Son bilinçli düşüncesiyle Sam'in bıçağını kavrayışını gevşetti ve bıçağın aşağı kaymasına izin verdi. Sonra bıçak elinden kaymadan önce metali sıkıca kavradı. Metal derisini yaktı ve bıçağın kenarları etini kesti. Yaralardan kan akıyordu ama acı zihnini temizledi ve kurdu uzaklaştırdı. Acı onu iki büklüm ederken bile minnettardı. Bıçağı kavrayışını yeniden ayarladı ve acı geçene kadar -çoğunlukla- tökezleyerek ilerlemeye devam etmeyi başardı ve bir kez daha doğrulup normal bir şekilde koşabildi.

Kurdun sesi zihninin arka planına çekildi. Ama hala oradaydı, hala fısıldıyor, onu insanlığını inkar etmeye ve gerçek benliğinin özgürce ve sınırsızca koşmasına izin vermeye çağırıyordu. İsteddiği gibi avlanacak, canı istediğinde öldürecek ve yaratılış amacı olduğu gibi insanların etli kalplerini yiyip bitirecekti.

Garth hâlâ Melody'nin kalbinin kokusunu alıyordu ama artık eskisi kadar güçlü değildi. Şimdilik bunu görmezden gelebilirdi ama daha da güçleneceğinden korkuyordu. Ve bu olduğunda, ona karşı koyabilecek miydi, yoksa Garth Fitzgerald IV olan parçası kurt tarafından yok mu edilecekti? Eğer bu olursa, en kötü kâbusu gerçekleşmiş olacaktı: Adam ölecek, geride sadece canavar kalacaktı.

Bu savaşı gerektiği zaman vermeye karar verdi. Şu anda Sam'in ona ihtiyacı vardı.

* * *

Dean ormanda koşuyordu, bir elinde Colt, diğerinde gümüş bıçak. Önünde bir yerlerde Garth vardı. Dean hangisinin Sam'e daha önce ulaşacağını umursamıyordu, yeter ki Crowder'larla savaşmasına yardım edecek kadar zamanında ulaşsınlar.

Kurt adamlar onlardan önce başlamış olabilirdi ama avcıların da kendilerine göre birkaç avantajları vardı. Dean Crowder'ların Sam'i hemen öldürmeyeceğini düşündü. Sadece yemeklerini yemeden önce onunla oynamak istemeyeceklerdi, Sam savaşma ve hayatta kalma konusunda kurt adamların her zamanki avlarından çok daha yetenekliydi. Ve Crowder'lar onun ve Garth'ın hâlâ bodrumda zincirli olduğunu düşünüyorlardı. Diğer iki mahkûmun *onları* avlamasını beklemiyorlardır. Şansları varsa, dikkatleri Sam'e o kadar odaklanmış olacaktı ki, çok geç olana kadar onun ve Garth'ın kendileri için geldiğini fark etmeyeceklerdi.

O ve kardeşinin karşılaştığı tüm canavarlar arasında kurtadamlar en zorlu olanlarıydı. Onlar insan ve canavarın mükemmel bir birleşimiydi, tek bir hedefe odaklanmış vahşi ölüm makineleriydi: beslenmek. Bir kurt adamla nerede duracağınızı bilirdiniz. Bir iblis veya cadı avlarken uğraşmak zorunda kaldığınız gibi yalanlar, ihanetler veya hileler yoktu ve kurtadamlar öldürürken, genellikle korkunç bir şekilde, bunu hızlı bir şekilde yaparlardı. Crowder'lar farklıydı. Avlarını planlıyorlar, sonunda yakalanıp ölmelerine izin verilene kadar insanları oyuncak olarak kullanmak üzere kaçırıyorlardı. Amos Boyd'un parçalanmış cesedini görmüştü. Ölümü hiç de çabuk olmamıştı. Crowder'lar onu intihar ettirmek istemiş, kanından ve acısından zevk almışlardı. Crowderlar hayvani benlikleriyle uyum içinde yaşadıklarını düşünüyor olabilirlerdi ama Dean'e göre onlar daha çok

insani yanlarının en kötü yönlerini ortaya çıkardılar. Basitçe söylemek gerekirse, Crowder'lar kurtadamlara kötü bir isim verdiler.

O anda, ormanın derinliklerinden gelen birkaç el silah sesi duydu.

Dövüş resmen .

Dean, "Biraz da bana ayır," dedi ve silah seslerinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

YIRMI BEŞ

Sam av başladığından beri var gücüyle koşuyordu ve ciğerleri yanıyor, bacakları lastik gibi hissediyordu. Artık koşmaktan çok tökezleyerek ilerliyor, nabızı bir çekiç gibi atarken soluk soluğa kalıyordu. Buna daha fazla devam edemezdi ve eğer bunu biliyorsa, Crowder'ların da bildiği kesindi. Yorulmayacaklardı; doğaüstü dayanıklılıkları istedikleri kadar uzun ve uzağa koşmalarına izin veriyordu. Şimdiye kadar onu bir düzine farklı kez kolayca yere serebilirlerdi. Ama eğlencenin mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorlardı.

Bu ona bir fikir verdi.

Büyük bir karaağacın yanında durdu, sırtını ağaca dayadı ve bekledi. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı.

Karanlıktan gölgeli figürler çıktı ve ona doğru süzülerek geldiler. Dört kişiydiler. Kafasına vurduğu ikiz iyileşmiş gibi görünüyordu. Sam taşı hâlâ tutuyordu ama şimdi bıraktı. Tek bir taşın şu anda ona bir yararı olmazdı.

Crowder yaklaştı, Sylvia onun sağında, Stuart ve Spencer da ebeveynlerinin yanında. "Sorun nedir? Nefes almaya mı ihtiyacın var?" diye alay etti.

Sylvia, "Belki de ayakta durmaya ve savaşmaya karar vermiştir," dedi. "Ne *de* olsa o büyük, cesur bir avcı."

İkizler buna güldü. Kurt adamlar dişlerini gösterip pençelerini kaldırarak ilerlemeye devam ettiler.

Crowder'ın üst dudağı alaycı bir ifadeyle dişlerinin arasından kıvrıldı. "O avcı değil. *Bizler* avcıyız. için doğduk. O sadece başka bir yemek, başka bir şey değil."

Kurt adamlar Sam'in on adım ötesinde durdular. Saldırmak için hiçbir hamle yapmadılar ve Sam küçük bir gülümsemeye izin verdi.

"zgnm," dedi, "ama yorgunum. Ve sanırım bileğimi burkmuş olabilirim." Bu bir yalandı ama kurtadamların hiper güçlü duyularının bile durdukları yerden doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamayacağını biliyordu. Yalanı yutturmak için ağırlığını sol ayağına verdi.

Sylvia, "Eğer iki ayağınızın üzerinde durabiliyorsanız, onların üzerinde koşabilirsiniz," dedi.

Sam başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Sanırım beni burada öldürmen gerekecek."

"ylece bırakamazsın!" Spencer dedi ki. "Kafama yle bir vurduktan sonra bana borçlusun."

Sam doğru tahmin etmişti. Crowder'lar öldürmek kadar avlanmak da istiyorlardı. Burada durarak eğlencelerini yarıda kesmişti. Sonunda ziyafet çekmeden önce kaçmaya devam etmesini istiyorlardı. Ama onları ancak bir süre oyalayabilirdi, sonra canları cehenneme deyip onu parçalara ayırmaya karar verdiler. Planının ikinci adımının zamanı gelmişti.

"Sana ne borçluyum?" Sam söyledi.

Stuart kardeşi adına cevap verdi. "Bir kovalamaca! İy bir koşudan sonra etin tadı çok daha güzel oluyor."

"Bunun seninle ne ilgisi var anlamıyorum," dedi Sam. "Sanki *sen* kalbimden bir parça bile alamayacaksın."

Stuart hırladı ve bir adım öne çıktı ama babası elini kaldırdı ve Stuart geri çekildi.

"Ben sürü lideriyim," dedi Crowder. "Kimin ne kadar et alacağına *ben* karar veririm." "Bu pek adil görünmüyor," dedi Sam. "En azından bu davada değil. Spencer

Taşla vurduğum kişi. Sürüsünün gözünde küçük düşürdüğüm kişi o. En büyük parçayı o hak ediyor. Dediği gibi, ona borçluyum."

Spencer ailesiyle yüzleşmek için döndü. "O haklı! Ama bir parçadan fazlasını almalıyım. Hepsini almalıyım. Bunu hak ediyorum!"

Stuart hırladı ve kardeşine doğru birkaç adım attı. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun! Elinde taştan başka bir şey olmayan insan tarafından yere serildin. Zayıflığın sürüye utanç getiriyor. Zayıflıkla nasıl başa çıkacağımızı sana hatırlatmadan önce hemen eve dönmelisin."

Sam ikizlerin onu kovaladıktan sonra kanlarının yükseleceğini ve mantıklı düşünüp tepki veremeyeceklerini düşündü. Sam ve Dean ikiz olmayabilirlerdi ama kardeştiler ve Sam kardeşlerin birbirlerine karşı ne kadar öfkeli olabileceklerini biliyordu.

"Kesin şunu!" Crowder kükredi.

Ama ikizler de ona hiç dikkat etmedi. Birbirlerine çok odaklanmışlardı.

"*Ben zayıf mıyım?*" Spencer öyle dedi. "Bir leş yiyici tarafından yaralanmama izin vermedim. Ayrıca, muhabirin kalbinin tamamını yemen gerekiyor. Bir gece için yeterince et yedin."

"*Çocuklar...*" Sylvia alçak bir uyarı tonuyla söyledi.

Sam dört kurtadam arasındaki gerilimin havada uğuldadığını hissedebiliyordu. Öfkelerinin onları ele geçirmesi çok uzun sürmeyecekti ve sonra birbirleriyle dövüşmeye başlayacaklardı. Ve bu olduğunda Sam oradan hızla uzaklaşacaktı.

Crowder Sylvia'ya baktı. "Spencer'in haklı olduğu bir nokta var," dedi.

Sylvia kocasına dişlerini gösterdi. "*Deli* misin sen? Stuart haklı! Spencer bu gece zayıftı ve cezalandırılmayı hak ediyor."

Crowder, "Ben sürü lideriyim," dedi.

Sylvia hırlayarak karşılık verdi. "Ve ben senin eşimim. *Gerçekten* bana karşı çıkmak istiyor musun?"

Pençelerini kaldırarak öne doğru bir adım attı. Crowder kendi pençelerini kaldırdı ve ona doğru koştu. İkizler birbirlerine doğru koşarken Sam acımasız bir memnuniyet hissetti. Dördü birbirinin gırtlığına sarıldığı anda tekrar koşmaya başlayacaktı.

Ancak Crowder ve Sylvia birbirlerine saldırmak yerine birbirlerinin kollarına girip öpüştüler. İkizler yumruklaşmak yerine birbirlerine beşlik çaktı. Alan ve Sylvia ayrıldı ve dört kurtadam da kahkahalara boğuldu.

"İyi denemeydi avcı," dedi Crowder. "Ama canavar olmamız aptal olduğumuz anlamına gelmez."

"Eğlenceliydi," dedi Sylvia, "ve bizim yaptığımız gibi durumu tersine çevirmek... Yüzünü görmeliydin!"

Hepsi bir kez daha güldü.

Crowder, "Alışılmadık ama tatmin edici bir av için unutulmaz bir son," dedi. "Ama bu bir son."

Kurt adamlar hep bir ağızdan hırladılar ve yavaşça Sam'e doğru ilerlemeye başladılar. Hayatını kurtaracak bir son dakika fikri bulabilmek umuduyla çaresizce beynini yokladı. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Kardeşiyle yollarda geçirdiği onca yıldan, yaptıkları ve gördükleri onca şeyden sonra, ölme -ve bu sefer ölü kalma- zamanı nihayet gelmişti.

Yaprak hışırtıları duydu ve sonra karanlıktan uzaklaşan bir şekil gördü; Garth'a çok benziyordu. Bir elinde Sam'in silahını, diğer elinde de gümüş bir bıçak tutuyordu. Bağırды,

"Yakala!" dedi ve tabancayı Sam'e doğru fırlattı. Tabanca mükemmel bir kavis çizerek havada uçtu ve Crowder'ların başlarının üzerinden geçti. Sam onu havadan kaptı ve ateş etmeye başladı.

Crowder'ların insanlık dışı tepkileri onları kurtardı. Sam silahı yakalamadan önce çoktan dağılmışlardı. Sam'in mermilerinden biri Alan'ın sol omzuna isabet etti, onu sendeletti ama yere düşürmedi. Başka bir mermi Sylvia'yı tamamen iskaladı ve sonra o ve kocası gecenin içinde eriyip gittiler.

İkizler hâlâ oradaydı. Garth gümüş bıçağı Spencer'ın göğsüne sapladı. Spencer ölümcül bir darbeden kaçınmak için yana döndü ama bıçağın ucu sağ kaburgalarını kesti. Spencer acı ve hayal kırıklığı içinde uluyarak koşarak uzaklaştı. Stuart kardeşiyle birlikte kaçmak yerine Garth'ı yere düşürdü ve Garth gümüş bıçağı tutmaktan vazgeçti. Stuart bıçağı kaptı. Sırtarak bıçağı başının üzerine kaldırdı ve doğrudan Garth'ın kalbini hedef alarak şiddetli bir hamleyle indirmeye başladı.

Sam nişan aldı ama daha ateş edemeden art arda üç el ateş edildi. Stuart'ın kolları dışarı fırladı -bıçak elinden düşmüştü- ve olanlara inanamıyormuş gibi Sam'e baktı. Sonra durdu ve sessizlik içinde yere yığıldı.

Dean Stuart'a doğru yürüdü, Colt hâlâ kurt adama doğrultulmuştu. Bir kez daha insan formuna giren Garth ayağa kalkıp ona katıldı ve Sam de onlarla birlikte Stuart'ın cesedine bakmak için yürüdü.

"O öldü," dedi Garth. Kulağına dokundu. "Nabız duyamıyorum."

Sam Dean ve Garth'a gülümsedi. "Yeterince uzun sürdü," dedi. Gümüş bıçağını almak için eğildi. "Bu arada teşekkürler."

Garth yüzünde kederli bir ifadeyle Stuart'ın cesedine bakmaya devam etti.

"Bak," dedi Dean, "Yapmak zorundaydım-"

Garth onu durdurmak için elini kaldırdı. "Biliyorum. Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Bu sadece bir kayıp, biliyor musun? Onun için bu şekilde bitmek zorunda değildi."

Stuart'ın ne olduğu ve nasıl yetiştirildiği düşünüldüğünde, Sam bunun başka türlü sona erebileceğinden emin değildi.

"Sence diğerleri geri dönüp saldıracak mı?" Sam söyledi.

"Bundan şüpheliyim," dedi Garth. "Bir sonraki hamlelerine karar vermeden önce bir yere gidip yaralarını saracaklardır."

Dean, "Biz de evlerine geri döndük ve onlar yeniden toplanamadan onları yakaladık," dedi.

"Evleri onların inidir," dedi Garth, "ve normalde bir zamanda tam olarak oraya giderlerdi. Ama şimdi değil. Onları arayacağınız ilk yerin orası olduğunu biliyorlar. Başka bir yere gidecekler."

Sam başıyla Stuart'ın cesedini işaret etti. "Yine de onun için geri gelecekler, değil mi?"

"Eninde sonunda," dedi Garth, "ama hemen değil. Crowder'lar gibi kurtadamlar -doğalarının vahşi tarafına daha yatkın olan Safkanlar- insanlar kadar duygusal değiller. Stuart'ı şimdilik akıllarından çıkaracak ve bizden intikam almaya odaklanacaklardır. Stuart'ı zayıf bir halka olarak görüyor olabilirler ama o hâlâ sürülerinin bir üyesiydi ve ölümünün intikamı alınmalı. Ama şu anda bunun için endişelenecek vaktimiz yok. Morgan ve Joshua'ya dikkat . Eğer aileleri onları Impala'da bulursa - her yerinde Winchester kokusu olan bir araba..." Sustu ama ima ettiği şey açıktı. Morgan ve kardeşi öldürülecekti.

"Peki *neden* bizim arabamızdalar?" Sam sordu.

"Yolda anlatırım," dedi Dean. "Garth, önden gitmek ister misin?" Garth başını salladı, kurt adam formuna büründü ve ormana doğru koşmaya başladı. Saniyeler içinde karanlıkla birleşti ve gözden kayboldu.

"Biraz daha kardiyo yapmak ister misin?" Dean sordu.

Sam başıyla onayladı ve kardeşler Garth'ın peşinden koşmaya başladılar.

* * *

2ear 5eattle, Yashimgtom. 1))2

Hastaneden uzaklaştıkça Dean'in ruh hali daha da hafifledi, ta ki şaşkın bir sessizlikten neşeli bir konuşmaya geçene kadar.

"Dostum, bu korkunçtu! Ama müthişti de! Şu *dişleri* gördün mü? Ve nasıl hırladığını! Öleceğimizden emindim ama soğukkanlılığımı koruyup yine de ateş ettim ve onu hakladım. Gördün mü Sammy? Onu hakladım!"

Sam kardeşinin heyecanını anlamıyordu. Her şey bitmiş olmasına rağmen hâlâ korkuyordu. Bir bakıma o da rahatlamıştı. Kurt adam herhangi bir film canavarının olabileceğinden çok daha korkunçtu. O *gerçekti*. Ama onu durdurmuşlardı ve Sam artık ne kadar korkutucu ya da güçlü olursa olsun canavarların yenilebileceğini biliyordu. Sadece zayıflıklarını bilmeniz gerekiyordu.

Kardeşler kenara çekilmeden motele dönmeyi başardılar ki Sam bunu bir mucize olarak değerlendirdi. Kamyonetin daha önce park edildiği yer hâlâ boştu ve Dean kamyoneti oraya kaydırды. İşini bitirdiğinde aracın sol lastikleri çizginin çok üzerindeydi ama hiçbir şeye çarpmamıştı, bu yüzden Sam bunu bir zafer olarak değerlendirdi.

Saat gece ikiye yaklaşıyordu ve ikisi de iliklerine kadar yorgundu. Dean'in kurt adama karşı kazandıkları zaferden önceki heyecanı azalmıştı ve şimdi sessiz ve durgundu. Bacakları kurşun gibi ağırlaşmış bir halde odalarına doğru yürürlerken Sam, "Umarım Bobby hâlâ uyuyordur," dedi.

"Ben de."

Bobby kendi başlarına gittikleri için onlara kızacaktı. Ve şimdi sağ salim döndüklerine , Sam Bobby'nin haklı biliyordu. Onun

ve Dean'in yaptıkları inanılmaz derecede aptalcaydı ve kurt adam onları kanlı şeritlere ayırıp kalpleriyle ziyafet çekmediği için şanslıydılar. Ama Bobby'yi uyandırmadan odaya girebilirlerse, o ve Dean çenelerini kapalı tuttukları sürece Bobby bunu öğrenmeyecekti. Sam bu geceyi Bobby'ye anlatmadığı için suçluluk duyacağını biliyordu ama azar işitmektense bu suçluluk duygusuyla yaşamayı tercih ederdi. Ve eğer babam ne yaptıklarını öğrenirse-

Hayır, hayatlarının geri kalanında bunu kendilerine saklamaları daha iyi.

Odanın kapısına Dean sessizce cebinden anahtarı çıkardı ve anahtar deliğine sokmaya başladı. Ama daha anahtarı çeviremeden kapı hızla açıldı ve Bobby -gri yüzünde boncuk boncuk terler vardı-, "Siz iki aptal hangi cehennemdeydiniz?" diye sordu.

Dean bir adım öne çıkarak Sam ve Bobby'nin arasına girdi. "Sammy'ye kızma. Hepsi benim fikrimdi. Benimle gelmesini ben istedim."

Sam ağabeyinin kendisini savunmasını takdir ediyordu. Ama bütün suçu onun üstlenmesinin adil olmadığını . "Gitmek *istiyordum*," dedi Sam. "I-"

Sözleri yarı insan yarı başka bir şeye benzeyen kulak tırmalayıcı bir çığlıkla kesildi. Sam ve Dean döndüklerinde öldürdükleri kurt adamın kamyonun kasasından fırlayıp kabinin üstüne çıktığını gördüler. Kazağı hâlâ kanla kaplıydı ama yaraları onu yavaşlatmış gibi görünmüyordu. Hırladı ve vahşi gözlerini onlara dikti.

Bobby tereddüt etmedi. Sam ve Dean'i odanın içine çekti, kapıyı çarparak kapattı ve sürgüyü fırlattı. Onları odanın diğer tarafına çekti. Bir an sonra kurt adam kendini kapıya doğru fırlatırken ağır bir *gümbürtü* duydular. Kapı titremiş ama sürgü dayanmış.

"Dur tahmin edeyim," dedi Bobby. "Siz iki dahi kurt adamı öldürmek için hastaneye gittiniz ve onu gümüş bir kurşunla vurdunuz. Kalbinden vurduğunuzu sandınız ama ıskaladınız ve siz oradan ayrılırken o da pikabın arkasına atlayıp sizinle birlikte geri döndü."

Kurt adam bir kez daha kapıya çarptı, hırladı ve kırıldı. Sürgü hâlâ yerinde duruyordu ama sürgü duvardan ayrılmaya başlayınca küçük bir siva tozu yağmuru oluştu. Sam kapının başka bir darbeye daha dayanamayacağını biliyordu.

"Yani onu *kalbinden* mi vurmamız gerekiyordu?" Dean öyle dedi.

Bobby içini çekti. "Hatırlatın da size çift vuruşun ne olduğunu öğreteyim çocuklar."

Dean Bobby'nin silahını hâlâ ceketinin cebinde taşıyordu. Bobby sakince silahı çıkardı, titreyen elleriyle kaldırdı ve kapıya nişan aldı.

Kurt adam kendini üçüncü kez kapıya doğru attı ve kapı patlayarak açıldı. Odaya koştu, ağzı bir çığlıkla ardına kadar açtı, pençelerini uzatmış, onları parçalamaya hazırdı.

Bobby bir el ateş etti. Kurt adamı kalbinden vurdu ve bu kez yere düştüğünde öylece kaldı. Yere yığıldı ve Sam ile Dean yere düşmeden önce onu tuttular.

"Yemin ederim," dedi Bobby, "siz çocuklar beni öldüreceksiniz."

* * *

Sam ve Dean hemen eşyalarını topladılar ve üçü odadan çıkarak kurtadamı -şimdi yaşlı bir insan kadına benziyordu- yattığı yerde bıraktılar. Dean arabayı sürmek istedi ama Bobby ona çenesini kapamasını ve kamyonete binmesini söyledi. Hepsi ön koltuğa sıkıştığında Bobby kamyoneti çalıştırdı ve yaralanmamış koluyla manevra yaparak onları park yerinden çıkardı.

Gecenin geri kalanını yirmi dört saat açık bir hamburgercinin önüne park ettikleri pikapta geçirdiler. Dean içeri girip hamburger almak istedi ama Bobby ona sessiz olmasını ve biraz uyumasını söyledi. Sabah başka bir kasabaya gittiler ve farklı bir motelde oda tuttular. Bobby bir yatakta yatarken Sam ve Dean diğer yatakta oturmuş atıştırmalıklarını yiyor ve televizyon izliyorlardı. Yerel haberler

Kanal, komşu kasabadaki bir motelde birden fazla yarayla ölü bulunan bir kadın - Juanita Schultz- hakkında bir haber yayınladı. Polisin Bayan Schultz'un neden orada bulunduğuna dair fikri yoktu, ancak yılın başlarında kocası Brent bypass ameliyatı için gittiğinde ve ameliyat masasında öldüğünde haberlere çıkmıştı. Tüm ameliyat ekibini suçlamış ve hastaneyi dava açmakla tehdit etmişti. Yağmur çamur ~~her~~ her gün hastanenin ana binasının önünde duruyor, ellerinde *Yaşamak İstiyorsanız Buraya Gelmeyin! Ve Ölüm Hastanesi!*

Bobby, "Bu yüzden hastanede bir kurt adam gibi dolaşıyordu," dedi. "Kocasının ölümünden sorumlu tuttuğu ameliyat ekibini avlıyordu."

Sam Bobby'ye Bayan Schultz'un nasıl kurtadam olduğunu sordu ama Bobby muhtemelen bunu asla öğrenemeyeceklerini söyledi.

Gözlerini kapattı. Sam onun uyuyakaldığını düşündü ama sonra, "Siz çocuklar aptal olabilirsiniz ama iyi iş çıkardınız," dedi. Birkaç saniye sonra usulca horlamaya başladı.

Sam ve Dean karşılıklı sırttılar. Dean kanallar arasında gezinmeye başladı, iyi bir şeyler arıyordu. Bir filme geldiğinde durdu: koyu renk takım elbiseli ve pelerinli bir vampir gözlerinde aç bir bakışla bir kalenin taş basamaklarını hızla çıkıyordu.

"Üzgünüm," dedi Dean. "Aramaya devam edeceğim." "Yapma," dedi Sam.

"Sorun yok."

Dean bir an ona baktı. "Emin misin?"

Sam başını salladı ve izlemek için arkasına yaslandı. "Evet. Gerçek hayat bundan çok daha korkutucu."

YIRMI ALTI

Günümüz

Greg, Nathan'la birlikte Happyland'e vardıklarında rahatlamıştı. Formaldehit kokusuna daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Nathan parka bir yan kapıdan girdi ve steysin arabayı Monsour'ların geçici evinin önüne çekti. Greg olabildiğince hızlı bir şekilde indi ve aracın tüm kapılarını açtı. Sonra o ve Nathan *neteru*'ya steysin arabadan inmelerini emrettiler ve onları binanın rüzgâr yönünde sıraya dizdiler. Bir sonraki adım, *neteruların* nöbet tutması için parktaki en iyi yerleri belirlemek olacaktı. Bunun için ailenin geri kalanına danışmaları gerekecekti.

Greg sabırsızlanıyordu. Ailesi onun burada olduğunu öğrenmeden önce gizlice çıkıp Morgan'la buluşmak istiyordu. Belki parkta saklanabileceği farklı bir yer bulabilirdi, ailesinden uzakta, kokusunu alamayacakları bir yer.

Greg diğerlerinin dışarı çıkıp onu ve Nathan'ı karşılaşmasını bekliyordu ama binadan kimse çıkmadı. Greg aniden kötü bir hisse kapıldı. Ya kurtadamlar o ve Nathan yokken saldırmışlarsa? Ailelerinin geri kalanı ölmüş olabilirdi ve kurt adamlar her an ona ve Nathan'a saldırmaya hazır bir şekilde yakınlarda gizleniyor olababilirlerdi.

Kendine aptal olmamasını söyledi. Eğer ailesi yaralanmış olsaydı kanlarının kokusunu alırdı. Ayrıca kurtadamların kokularını da tespit etmişti ve o günün erken saatlerinde onlarla karşılaşan baba ve oğullarının kokuları hâlâ bölgede olsa da yeni bir şey yoktu. Yani-

Bekle. Taze bir kurt adam kokusu *vardı*. Aslında iki taneydiler ve onları tanıdı.

Ofis binasının kapısı açıldı ve Marta, Efren, Muriel, Kayla ve Erin dışarı çıktı. Hepsi jakkal formundaydı ve Morgan da insan formundaydı.

-Bebek kardeşini kucağına alarak aralarında yürüdü.

"Sen yokken *ziyaretçilerimiz* vardı," dedi Marta. *Ziyaretçilerden* söz biçimi, sanki yüzerken bulabileceğiniz bir şeymiş gibi, Greg'e Morgan ve kardeşinin buraya gelmeleri hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

Morgan kızıl gözlü *neteruya* şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir *duyguyla* baktı. Greg'e belirsiz bir gülümseme verdi. Greg ona gitmek, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ailesine Morgan ve kardeşine karşı düşmanlık göstermeleri için herhangi bir bahane vermek istemiyordu. Ve eğer ailesi Morgan'a karşı ne kadar güçlü hisler beslediğini bilseydi, sırf ona bir *iwiw* ile fazla samimi olma konusunda bir ders vermek için ona zarar verebilirlerdi.

Nathan kaşlarını çattı ve jakkal formuna dönüştü.

"*Onun* burada ne işi var?" diye sordu. Greg'e döndü. "Daha önce her tarafını pis kokular kaplamıştı."

Greg dürüstçe, "Neden burada olduğunu bilmiyorum," dedi. Evet, ona 'yolda' olduğuna mesaj atmıştı ama buraya gelme nedenini bilmiyordu. Sonra kendi kendine şaşıracak ekledi: "Onun hakkında konuşma. O bizi incitecek hiçbir şey yapmadı."

Nathan'ın gözleri şok içinde açıldı. Greg, aniden ikinci bir kafa çıkarsa büyükbabasını daha fazla şaşırtamayacağını düşündü.

Kız kardeşleri kıs kıs güldü.

"Greggy'nin bir kız arkadaşı var," dedi Erin şarkı söyler gibi bir sesle. Kayla alay etti. "Onun kadın zevki için pek bir şey söyleyemem."

Muriel Greg'e ters ters baktı. "O senin büyüğün! Saygı göstermelisin!"

"Büyükbabama saygı duyuyorum," dedi Greg, kendini ne kadar sakın hissettiğine şaşırarak. Daha önce hiç ailesine karşı gelmemiştii ama şimdi korkmadığını fark etti. "Sana, büyükanneme ve ailenin geri kalanına saygı duyduğum gibi." Kayla ve Erin'e hızlı bir bakış attı. "Kız kardeşlerime bile. Ama Morgan'ın kurt adam olması ona kötü davranmak için bir neden değil."

"Babası-" Efren başladı.

"O babası değil," dedi Greg. "Tıpkı benim sen olmadığım gibi."

Efren sanki Greg ona vurmuş gibi geri çekildi. Marta hırlamaya başladı.

"Kavga etmek zorunda değiliz anne," dedi Greg. "Ama iş noktaya gelirse, ben şimdi

emrimde iki *neteru* var."

Şimdi sanki ona vurmuş gibi bakma sırası Martadaydı.

Greg Morgan'a gülümsedi. "Mesajlarını aldım. Senden önce gelemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil," dedi. "Ailen Joshua ve benim gelmemizden memnun değil ama bize kötü davranmadılar." Sesinde *henüz değil* diye eklemiş olabileceğini ima eden bir şey vardı.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi. "Koşullara rağmen." Kadın gülümsedi. "Evet," diye kabul etti.

Greg'in ailesinin geri kalanı kendi aralarında konuşmaya başladı. Sesleri endişeli ama aynı zamanda heyecanlıydı. Dövüşmeyi dört gözle bekliyorlardı.

Greg Morgan'la konuşmaya devam etti. "Ailemin seni hoş karşılamayacağını biliyor olmalıydın. Ve eğer ailen burada olduğunu öğrenirse..."

"Dediğim gibi, ailem yakında geliyor. Hepinizi öldürmek istiyorlar."

"Bu haber bizim için sürpriz olmadı," dedi Nathan. "Sizi bekliyorduk-"

Greg, Nathan'ın *sana iwiw* diyeceğini sandı ama devam etmeden önce Greg'e yan yan baktı.

"-Siz *kurtadamlar* verdiğiniz sözleri tutmazsınız."

"İçinde çok fazla hayvan var," dedi Muriel. "Öldürme arzun diğer her şeyin önüne geçiyor."

Morgan utanmış gibi bakışlarını indirdi. "Bu ailemin geri kalanı için doğru olabilir ama benim için doğru değil. Ya da Joshua için."

Küçük kardeşi bunca zamandır uyuyordu ama şimdi adının söylenmesiyle gözlerini açtı, esnedi ve gerindi. Etrafını saran jakkallara baktı ama korkmuş görünmüyordu, sadece şaşkıındı. Jakkalların hayvani özellikleri onu rahatsız etmiyordu. *Kurt adamlardan bir aileye mensup olduğuna göre, neden rahatsız etsinler ki?* Greg düşündü.

"Yalan söylüyor," dedi Kayla. "Bu bir çeşit hile. Buraya casusluk yapmak için geldi.

bize

" "Ya da belki saldırı başladığında bize sırtını döner," diye ekledi Erin.

"Aileme çok fazla kredi veriyorsun," dedi Morgan. "Kurtadamlar basit yaratıklar. Bahsettiğiniz türden entrikalar onların yaptığı bir şey değil. Tüm savaş stratejileri iki manevradan oluşur: saldırı ve geri çekilme."

"Bizi uyarmaya iyi kalpli olduğun için geldiğine inanmamız mı gerekiyor?" Marta sordu.

Morgan, "Daha fazla anlamsız cinayeti önlemek umuduyla geldim," dedi. Greg'e baktı ve gülümsedi, sonra dikkatini tekrar Marta'ya çevirdi.

"Buraya gelmek zorunda değildim. Wisconsin'de barış içinde yaşayan ve sadece hayvan kalpleriyle beslenen bir kurt adam sürüsü var. Oraya gidip Joshua'yı da yanımda götürebilirdim. Ama sizi uyarmaya çalışmadan ailemin saldırıya uğramasına izin veremezdim."

Efren homurdandı. "Kurtadamlar barış içinde mi yaşıyor? Kulağa bir peri masalı gibi geliyor."

"Bu doğru!" Morgan ısrar etti. "O sürüye mensup Garth adında bir kurtadamları tanıştım. Ailemi sürüye katılmaya ikna etmeye çalıştı ama beni dinlemediler. Onu ve iki arkadaşını esir aldılar. Ailemin onlarla işi bittiğinde buraya gelecekler."

Greg, "İşte bu yüzden tartışmayı bırakıp hazırlanmalıyız," dedi.

Ailesi kararsız bir şekilde birbirlerine baktı. Sonra büyükbabasının yüz hatları bir kez daha insana dönüştü ve bir an sonra ailesinin geri kalanı da jakkal formlarından sıyrıldı.

Nathan elini Greg'in omzuna koydu. "Mantıklı konuşuyorsun, evlat." Nathan herkese hitap etmek için sesini yükseltti. "Son bir oylama. Hâlâ ayakta durup savaşmak istiyor muyuz, yoksa halkımızın tehlikeyle karşılaştığında her zaman yaptığı gibi kaçacak mıyız?"

Aile tek bir kelimeyle cevap verdi.

"Savaşın!"

Nathan başını salladı. Sonra Morgan'a baktı. "Bizimle birlikte kendi halkına karşı savaşacak mısın, kızım?"

Sanki jakkalların ailesiyle savaşmasına yardım etme fikri hiç aklına gelmemiş gibi şok olmuş görünüyordu. Sonra ifadesi kararlı bir hal aldı.

"Kaçmak isteseydim, Garth ve arkadaşlarıyla birlikte giderdim. Ben savaşacağım."

Greg'in bir yanı onun hayır demesini diliyordu. Onun savaşın dışında kalmasını ve öyle ya da her şey bitene kadar güvenli bir yere saklanmasını istiyordu. Ama daha büyük bir kısmı da seçiminden dolayı ona hayranlık duyuyordu. Rollerini tersine dönseydi, bu kadar cesur olup olamayacağını bilmiyordu.

Sonra Muriel konuştu. "Eğer gerçekten bize yardım etmek için buradaysan Morgan, bizi ikna etmenin tek bir yolu var."

"Her şeyi yaparım," dedi Morgan.

"Kardeşini bize ver," dedi Muriel.

Morgan şok olmuş görünüyordu ve Greg onun nasıl hissettiğini biliyordu. Az önce duyduklarına inanamıyordu. Ama Morgan ya da Greg bir şey söyleyemeden Muriel devam etti.

"zarar verilmeyecek, hayatım üzerine yemin ederim. Ona kendimizden biriymiş bakacağız. Ama eğer bize ihanet edersen..."

Greg itiraz etmek için büyükannesine doğru bir adım attı ama Morgan onu durdurmak için elini omzuna koydu.

"Joshua güvende olacak mı?" diye sordu ona.

Greg bu durumdan hoşlanmamıştı ama tereddüt etmedi. "Evet."

Bir an ona baktı ve sonra başını salladı. Muriel'e döndü. "Katılıyorum."

"Teşekkür çocuğum," dedi Muriel. "Kayla, bebeği alır mısın?"

Kayla bu durumdan pek memnun görünmüyordu ama Morgan'yanına gitti ve ellerini uzattı. Morgan kardeşinin alnına bir öpücük kondurdu. "İyi olmaya çalış," dedi ve sonra onu Kayla'ya teslim etti. Joshua Kayla'ya iri gözlerle baktı ama telaşlanmadı ve Kayla da -başlangıçtaki isteksizliğine rağmen- onu nazikçe kucakladı.

"Hazırlıklarımızı bitirelim," dedi Nathan. "Ve şafağın bizi muzaffer görmesi için Anubis'e dua edelim."

Moral konuşmalarına göre, kısa ve tatlıydı. Ama Greg büyükbabasının fazla iyimser olmasından korkuyordu. Sabah olmadan önce kan, acı ve ölüm olacaktı. Bu garantiydi. Tek soru kimin yaşayıp kimin öleceğiydi. Ve Greg bu sorunun çok yakında yanıtlanacağını biliyordu.

* * *

Impala'ya vardıklarında Garth Winchester'ları bekliyordu. Arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmıştı. Garth'tan hiçbir iz yoktu.

Morgan ya da küçük kardeşi.

"Kız ve ruğrat nerede?" Dean sordu. "mı?" "Kokuları burada," dedi Garth.

"Gerçi fazla kalmadılar." "Ailesi onları aldı mı?" Sam sordu.

"Olumsuz. Burada sadece Morgan ve Joshua vardı."

"O tarafa doğru kaçtı." Garth başparmağını kuzeye doğru uzattı. "Kasabaya doğru." "Sürünüze katılma konusunda tereddütleri olduğunu düşünüyor musunuz?" Dean

sordu.

"Belki," dedi Garth, "ama dediğim gibi, kasabaya doğru kaçıyor. Ailesinden uzağa."

"Nereye gidiyor olabileceğini biliyor musun?" Sam sordu.

"Emin değilim," dedi Garth. "Ama bir fikrim var."

Birkaç dakika sonra hepsi Impala'ya binmiş, kasabaya doğru gidiyorlardı.

"Gerçekten o jakkal çocuğa gideceğini mi düşünüyorsun?" Dean dedi ki.

"Yani, onlar

daha bugün tanıştık."

"Değil miydi sen hiç genç ve içinde aşk?" Garth sordu.

"TheAkıl düşünmeye başlamadan önce kalp anlar."

"Tebrik kartı bilgeliğini bize bırak, ey büyük kurt adam gurusu," dedi Dean.

"Garth haklı olabilir," dedi Sam. "Crowder saldırmak istediğini söyledi.

bu gece jakkallar. Belki de onları uyarmaya çalışıyordur."

Dean isteksizce, "Belki," dedi.

"Morgan'ın iyi adamların tarafında olduğu fikrini kabul etmekte neden zorlanıyorsun?" Garth sordu. "İlk görüşte aşka inanmadığın için mi? Ya da canavarların sevebileceğine inanmadığın için mi?"

Dean cevap vermek için ağzını açtı ama iyi bir cevabı olmadığını fark edince tekrar kapattı.

"Bess ve ben birbirimize aşığız," diye hatırlattı

Garth ona. "Bu farklı bir şey," dedi Dean.

"Nasıl yani?" Garth sordu.

"Çünkü... Çünkü birlikte olduğunuzda ikiniz de yetişkindiniz," dedi Dean.

"Morgan ve jakkal çocuktan hiçbir farkımız yoktu. Bess ve ben tanıştığımız ilk andan itibaren birbirimize ait olduğumuzu biliyorduk. Buna içgüdü de diyebilirsiniz. Bana Safkanlar için bazen böyle olduğunu söylemişti. İlk kokuda aşk derdi."

"Kulağa iğrenç geliyor," dedi Dean. "Ama Safkanlar için böyle olsa bile, neden bir kurt adam ve bir jakkal için geçerli olsun ki? Bana öyle geliyor ki halkları birbirini pek sevmiyor."

Garth omuz silkti. "Kalp ne isterse onu ister. Senin sorunun ne biliyor musun Dean? İçinde zerre kadar romantizm yok."

"İçimde bolca romantizm var," dedi Dean. "Kıçımdan romantizm fışkırıyor."

Sam sırtıttı. "Bunu bir doktora kontrol ettirsen iyi olur." Garth güldü.

Dean kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi. Sam'le birlikte Köprü Vadisi'ne ilk geldiklerinde Happyland'in önünden geçtiklerini hatırlıyordu ve şimdi de terk edilmiş lunaparka doğru gidiyordu.

Sam düşüncelere daldı. "Kurtadamlar ve jakkalların bir şekilde akraba olmaları mümkün. İkisi de köpek türü yaratıklara dönüşüyor ve ikisi de kalp yiyor. Birbirlerine benzemedikleri kadar çok benziyorlar."

"Tamam," dedi Dean. "Diyelim ki Morgan erkek arkadaşına gidiyor. Oraya vardığımızda ne yapmamız gerekiyor?"

"Bakalım hâlâ benimle Wisconsin'e gelmek istiyor mu?" dedi Garth. "Ya artık istemiyorsa?" Dean sordu.

"Bu onun seçimi," dedi Garth. "Onu zorlamayacağım."

"Sonra ne olacak?" Dean sordu. "Jakkalları öldürüp Crowder ve ailesinin gelmesini mi bekleyeceğiz ve onları da mı öldüreceğiz?"

"Jakkallarla savaşmamıza gerek yok," dedi Garth. "Bizim onlar için bir tehdit oluşturduğumuzu düşünmedikleri sürece. Avcıdan ziyade leş yiyiciler, bu yüzden kurtadamlar kadar saldırgan değiller. Normalde tehlikeli değillerdir. Unutmayın, insan kalbiyle beslenirler ama sadece zaten ölmüş olan insanlardan alınanları."

"Onları insanları öldürüp kalplerini almaktan alıkoyan ne?" Dean sordu.

"Bunu yapmazlar," dedi Garth. "En azından benim sürümden duyduğum hikâyelere göre yapmıyorlar. Görünüşe göre, bu onlar için dini bir şey. Kendi öldürdükleri bir insanın kalbini yemiyorlar. Ölüme saygılı olmamakla ilgili bir şeymiş. Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten anlamıyorum."

"Eğer insanları , bu neden haklarında hiçbir bilgi olmadığını açıklıyor," dedi Sam. "Eğer bir tehdit değillerse, avcıların onların peşine düşmesi için bir neden yok."

"Pekâlâ," dedi Dean, "jakkallar en korkutucu canavarlar listesinin başında yer almıyor. Ama diyelim ki bir sebepten dolayı bir tanesini avlamak zorunda kaldın. Bunu nasıl yapardınız?"

"Kurtadamları öldürdüğünüz gibi," dedi Garth. "Yalnız gümüş yerine altın kullanman gerekiyor. Nedenini bilmiyorum. Sanırım eski Mısır'la bir tür bağlantı. Firavunlar her türlü altın eşyayla birlikte gömülürdü, değil mi?"

Dean jakkalların bir zayıflığı olduğunu duyduğuna sevinmişti. Sam'le birlikte, altı yüzyıl önce sekiz Ağustos günü öğleden sonra saat tam üçte Çin'e düşen bir meteordan yapılmış bir mızrak gibi, ancak çok nadir bulunan bir nesneyle öldürülebilecek bir canavarla karşılaştıklarında bundan nefret ediyordu. çeşitli metallerden yapılmış bıçaklar bulunduruyorlardı,

ve birkaç tane de altınları vardı. Eğer jakkallar Garth'ın söylediği kadar zararsız çıkmazsa, o ve Sam hazır olacaklardı.

"Romeo ve Juliet'in canavar versiyonlarını savaşılan ailelerinden kurtarmak için terk edilmiş bir eğlence parkına gidiyoruz."

"Hemen hemen," dedi Sam.

"Kulağa doğru geliyor," dedi

Garth.

"Tamam," dedi Dean. "Sadece bazı şeyleri kavuşturmak istedim."

* * *

Ormanın derinliklerinde -o kadar derindi ki çok az insan oraya ayak basmıştı- Crowderlar bir yamacın içine yerleştirilmiş küçük bir mağarada yeniden toplandılar. Yıllar önce mağarada bir kara ayı yaşıyordu ama Alan'ın babası onu kovmuştu ve o zamandan beri Crowder'lar mağarayı alternatif bir in olarak kullanıyorlardı. Kurtadamların doğal olmayan kokusu orada kaldığı için hiçbir hayvan mağaraya yaklaşmıyordu. Mağara Crowder'ların dik durabileceği kadar büyük değildi, bu yüzden insan formunda yerde oturuyorlardı. Alan omzuna gümüş bir kurşun yemiş, Spencer'in da kaburgaları gümüş bir bıçakla kesilmişti. Alan'ın eli de gümüş bıçağın yanlışı ucunu yakaladığı için kanıyordu. Sylvia yaralanmamış olan tek kişiydi.

"Stuart nerede?"

Spencer'in sesi küçük ve korkaktı. Normalde Alan böyle bir zayıflık gösterdiği için ona vurabilirdi ama az önce yaşadıklarından sonra bunu görmezden gelmeye karar verdi.

"Eğer burada değilse, ölmüştür," dedi Alan. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Spencer hıçkırarak nefes aldı ve Alan bir an için oğlunun ağlamaya başlayacağını düşündü. Eğer ağlarsa, Alan'ın ona vurmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Ama çocuk kendini kontrol etmeyi başardı ve gözleri kederle dolu olmasına rağmen gözyaşı dökmedi.

Alan'ın yüzü ifadesizdi ama içinde duygularıyla mücadele ediyordu. Bunların başında öfke geliyordu. Avcılara onları alt ettikleri ve oğlunu öldürdükleri için öfke duyuyordu, evet, ama daha çok bunun olmasına izin verdiği için kendisine öfke duyuyordu. O sürü lideriydi. Sürüsünü korumak ve ihtiyaçlarını karşılamak onun göreviydi. Bu gece ikisini de yapamamıştı. Ailesi onun liderliğine karşı çıkmakta haklı olabilirdi. Ama görünüşe göre ne Sylvia'nın ne de Spencer'ın şu anda buna cesareti vardı. Kendisine ne kadar kızgın olsa da, içlerinden birinin ona meydan okumasını *diliyordu*. Bu onun hak ettiğinden fazlası değildi.

Sylvia avcılardan kaçtıklarından beri ilk kez konuştu. "Peki ya Morgan ve Joshua? Sence..."

"Avcı ve Garth bodrumdan kaçarken ikisini de öldürmüş olabilir," dedi Alan, "ama bundan şüpheliyim. Evde zincirli bıraktığımız ikisinin üzerinde onun kokusunu aldım ama ne onun ne de Joshua'nın kanının kokusunu almadım. Garth ve avcı yardım almadan kurtulmuş olamazlar." Bir sonraki kısmı söylemek istemedi, buna inanmak istemedi ama tek açıklama buydu. "Morgan onları serbest bırakmış olmalı."

Bir an için Sylvia'nın kızlarını savunmaya niyetli olduğunu düşündü ama Sylvia hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Ne kadar acı verirse versin, gerçeği inkâr etmek kendi insanların tarzı değildi. Aksini yapmak zayıflık göstermek olurdu.

"Peki nerede o zaman?" Sylvia sordu. "Joshua nerede?"

"Belki de Garth'la birlikte gitmiştir," dedi Spencer, "Joshua' da yanında götürmüştür."

"Bence büyük olasılıkla öyle," dedi Alan. "Avcıların peşinden gitmeli ve onları geri getirmeliyiz. Morgan bizimle gelmeyi reddederse Joshua'yı ondan alır ve sürüsüne ihanet etmenin ne demek olduğunu öğretiriz." Kızını öldürmekten hiç zevk almazdı ama sürü lideri olarak bu onun göreviydi, özellikle de bu geceki başarısızlıktan sonra. Onu bağışlayamazdı.

"Hayır," dedi Sylvia.

Alan onun otoritesine meydan okumaya karar verdiğini düşündü. Meydan okumasını bastırmak için şimdi ona saldırmak zorundaydı. Karısına zarar vermek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Üstünü değiştirmeye başladı ama daha sözünü bitiremeden kadın, "Morgan, Garth ya da avcı kardeşlerle birlikte değil. *Onunla* birlikte."

Alan önce Sylvia'nın neden bahsettiğini anlamadı ama sonra ne demek istediğini anladı. Morgan, Stuart'ı Happyland'de yaralayan jakkal çocukla birlikteydi. Ve bu fark edişle birlikte Sylvia'nın haklı olduğu kesinleşti.

"İkisi tanıştığında sen orada değildin," dedi Sylvia. "Sen ve ben birbirimizin kokusunu ilk aldığımızda nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Bunu söylemek beni ne kadar iğrendirse de, onlar için de aynen böyle bir şeydi."

Alan hatırladı. Sylvia'yla ilk tanıştığında, bu his ona elektrik vermişti. Kızının bir leş yiyici için böyle hissettiğini hayal etmek midesini bulandırıyordu.

"Eğer onunla bir bağı varsa," dedi Sylvia, "bu gece ailesine saldırmayı planladığınız konusunda onu uyarmak isteyecektir."

Alan Sylvia'nın haklı olduğunu biliyordu. Garth ve avcılar bekleyebilirdi, en azından şimdilik. Morgan ve Joshua'yı geri almaya çalışacaklardı ve eğer o da onlarla gelmezse, o pis jakkallarla birlikte ölebilirdi.

Alan acımasızca gülümsedi. Bu geceki avın sonunda öldürme konusunda aldatılmışlardı ama başka kanlar da dökülecekti. Jakkallar öldüğünde, Joshua iyileştiğinde ve Morgan'ın icabına öyle ya da böyle baktıklarında, Garth ve avcıların izini bulup onların da icabına bakabilirlerdi. Lanetli jakkallarla birlikte onlar da öldüğünde, sürünün onuru *-Alan'ın* onuru- yeniden tesis edilmiş olacaktı.

"Gidelim," dedi.

Sylvia ya da Spencer'in cevap vermesini beklemeden dönüştü ve eve doğru koşmaya başladı. Bir an sonra Sylvia ve Spencer'in

ona yetişmek için koşuyorlardı. Evi kontrol ederler ve boşsa Happyland'e giderlerdi.

Ve geldiklerinde... işte o zaman eğlence *gerçekten* başlayacaktı.

YIRMI YEDİ

Dean Impala'yı Happyland'in ön kapısına çekti ve bagajı açarak seyyar cephaneliklerini ortaya çıkarmak için sahte tabanı kaldırdı. Şu anda en çok ilgilendikleri şey keskin silahlardı. Elbette gümüş bıçaklar vardı ama çelik, demir, bakır, titanyum ve altın da vardı. Sonunculardan sadece iki tane vardı -kardeşler bunlara pek ihtiyaç duymuyordu- ve birini Sam'e verdikten sonra Dean kalan bıçağa hayranlıkla baktı. Dürüst olmak gerekirse karanlıkta normal bir bıçaktan pek de farklı görünmüyordu. Ne yazık ki hiç altın mermileri yoktu. Bıçaklar idare etmek zorundaydı.

Dean Garth'a döndü. "Üzgünüm sadece iki tane var," dedi.

"Önemli değil. Silahım var ve bunlar da bende." Sağ elini kaldırdı ve parmakları bir an için pençeye dönüştü.

"Yapma bunu," dedi Dean. "Beni ürpertiyor." Garth sırttı.

Dean ve Sam gümüş bıçaklarını kemerlerine soktular ve silahlarının gümüş mermilerle dolu olduğundan emin oldular. Dean avın bu kısmını severdi. Silahları seçmek ve gelecek savaş için kendini zihinsel olarak hazırlamak. Kendini en huzurlu hissettiği zamanlardı. Bazen bu tür anların kişisel cennetinin temelini oluşturup oluşturmayacağını merak ederdi - oraya gideceğini varsayarsak

Öldükten sonra tabii ki. Hayır. Onun cenneti, bebeğinin direksiyonunda oturup, camlar açık, radyoda klasik rock çalarken, ıssız bir otoyolda sonsuza kadar yol almak olurdu. Ya da bir striptiz barında bir masada otururken, elinde hiç boş olmayan ve her zaman soğuk bir şişe bira. Ya da.

Sandığı olabildiğince sessiz bir şekilde kapattı ve sonra üçü birlikte kapıya doğru yürüdüler. Kapı zincirlenmiş ve asma kilitle kapatılmıştı. Dean arabadan kilit aletlerini aldı ve bir dakika sonra kilit açılmıştı. Zinciri dikkatlice ve sessizce çözdü ve sonra kapıyı parka girebilecekleri kadar açtı.

Tepedeki ay görmeye yetecek kadar ılık veriyordu ama terk edilmiş atraksiyonların etrafındaki karanlık gölgeleri aydınlatmak için çok az şey yapıyordu. Canavar inleri arasında Dean bunun en havalılarından biri olduğunu düşündü. Kapatılmış, uzun süredir unutulmuş bir lunapark mı? Burası denense bile daha uğursuz olamazdı. Eksik olan tek şey psikopat bir ya da iki palyaçoysa. *Sam buna bayılmaz mıydı?* diye düşündü.

Garth kurt adam formunda önden gidiyor, üstün duyuları mükemmel bir gözcü işlevi görüyordu. Dean ya da Sam'den çok önce tehlikenin kokusunu alır, görür ya da duyardı. Bir kurt adamın arkadaş olarak bu kadar işe yarayacağını kim bilebilirdi? Dean, Garth'ın duyularının kendisinininkinden ya da Sam'inkinden çok daha güçlü olduğunu bilse de yine de silahlarını hazır tutuyor, gözlerini ve kulaklarını açık tutuyordu. İyi ve kötü adamların kolayca tanımlanabildiği avları severdi. Bu şekilde kimi öldüreceğinizi ve kimi koruyacağınızı bilirdiniz. Ama bu dava hiç de basit değildi. Morgan ve küçük kardeşi vardı, ikisi de kurt adamdı elbette ama Garth'ın sürüsüyle sonsuza dek mutlu yaşayabilmek için ikisini de kurtarmak istiyorlardı. Bir de Köprü Vadisi' gelmeden önce adını hiç duymadığı jakkallar vardı. Kahretsin, henüz bir tane bile *görmemişti*. Sözde, tehditkâr olmayan canavarlardı, kurt adamlarla iyi huylu köpekler arasında bir tür

ghouls. Crowder'lar jakkalları, kurtadamların ahmak olmasından başka bir nedenle öldürmek niyetinde değildi. Bu yüzden o, Sam ve Garth'ın üç ana hedefi vardı: Morgan ve küçük kardeşini kurtarmak, insan avcılarının onları öldürmeye geldiğini düşünebilecek olan jakkallara yardım etmek ve Crowder'ların geri kalanını öldürmek. Dean'e göre bu çok fazla hareketli parça demekti ve bu da yanlış gidebilecek çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Erkekler, öyle olmadığından emin olmak zorundayız, diye düşündü.

Happyland'in derinliklerine doğru ilerlemeye devam ederken silahlarını daha sıkı kavradı.

* * *

Joshua'yla birlikte parkın çitlerine ilk tırmandığında Morgan parkın büyük bir kısmının, özellikle de oyuncakların olduğu gibi kalmasına şaşırmişti. Daha sonra Greg'le birlikte *neteruyu* bu noktaya götürürken, Greg ona Happyland'in sahibinin parktaki her şeyin kapandığı günkü gibi kalmasını şart *koştüğünü* söylemişti. Adamın, parkın bir gün hayata döneceğine dair çılgın bir hayali vardı ama tabii ki bu hiç gerçekleşmedi.

Greg ona, *"Burası ailem için mükemmel bir yer," demişti. "Bir bakıma piramit gibi - uzun zaman önce ölmüş bir adamın antik bir anıtı."*

Şimdi Morgan, Greg'in yanında, Verti-Go-Go! (ünlem işareti dahil) adlı paslanmış bir aracın yan tarafına, eski bir dondurma arabasının arkasına çömelmişti. Burası ikisini de koruyacak kadar büyüktü ama sadece birbirlerine yakın durdukları sürece. Kolları, kalçaları ve bacakları birbirine değiyordu ve bu temas hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Burada, yeni tanıştığı bir grup insanın kendi ailesine karşı savaşmasına yardım ediyordu ve tek düşünebildiği Greg'in yanında olmanın ne kadar doğal, ne kadar *doğru olduğuydu*.

Düşündüğü tek şey bu değildi. Başka kimsesi olmadığını bilmesine rağmen ailesine ihanet etmenin korkunç suçluluğu vardı.

Joshua'yı geri alıp kendileri gibi yetiştireceklerinden korkuyordu. Ve kardeşinin rehine olmasına izin verdiği için kendini suçlu hissediyordu. Kayla, jakkalların evleri olarak kullandıkları ofiste Joshua'yı izliyordu. Greg, Kayla'nın Joshua'ya iyi bakacağı konusunda ısrar etse de Kayla'ya güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Joshua'nın korkmadığını umuyordu. Greg'in ailesi vedalaşmak ve Joshua'ya her şeyin yolunda olduğuna dair son bir kez güvence vermek için ofis binasına girmesine izin vermemişti. Orada bir şey sakladıklarını, önemli bir şey sakladıklarını ve onun yaklaşmasını istemediklerini hissetmişti. Bu onun için sorun değildi ama keşke Joshua'ya veda etmesine izin verselerdi. İsrar etseler bile geride kalmayacaktı. Ailesi geliyordu ve bu savaş jakkalların olduğu kadar onun da savaşıydı. Belki de daha fazla.

Greg komuta ettiği iki *neteruya* yolun karşı taraflarında durmalarını emretmişti. Jakkalların kendi zombilerini yaratabileceği fikrine hâlâ alışmaya çalışıyordu. Biri, otuzlu yaşlarında uzun sarı saçlı bir kadın, arabanın gölgesinde gizlenmiş duruyordu. Diğeri, kırk yaşlarında, kafası kazınmış ve tuzlu biberli sakalı olan göbekli bir adam, yakındaki bir grup çarpışan arabanın arasına saklanmıştı. Karanlıkta, ölü adam o kadar hareketsizdi ki, sanki başka bir ekipman parçası olabilirmiş gibi görünüyordu. Greg ikisine de gözlerini kapatmalarını emretmişti, böylece gözlerinden yayılan kıpkırmızı ışık ölümsüz hizmetkârları ele vermeyecekti. Morgan *neteruların* ne kadar ürkütücü bir sessizlik ve hareketsizlik içinde olduklarını anlayamıyordu. Nefes almıyorlardı ve kalplerinin atış sesini de algılayamıyordu, çünkü elbette atmıyorlardı. Ama kokularını gizlemek mümkün değildi. Mumyalama kimyasalları kokuyorlardı. Greg'e, ölümsüz yaratıklar saldırmadan önce ailesinin kokusunu endişe edip etmediğini sorduğunda, *"Elbette kokusunu alacaklar. Ama ne kokladıkları hakkında hiçbir fikirleri olmayacak. Kim bunun bir grup canlandırılmış ceset olduğunu tahmin edebilir ki? Ayrıca, neteru'nun kokusu bizimkini maskeleyecek."*

Onun haklı olduğunu umuyordu. Eğer ailesi öfke ve kana susamışlıkla doluyorsa, kokuyu av olarak görmezden gelebilirlerdi. Ama insan yanları içlerindeki kurt tarafından tamamen bastırılmamışsa, *neteru*'nun kokusunu dikkatli olunması gereken bir şey olarak algılayabilirlerdi.

Bir saldırı bekliyorlardı ve o da gergindi, evet ama akli gelecek savaşta değildi.

Garth'la birlikte kasabadan ayrılmayı, Joshua'yı da yanına alarak 'ın barışçıl sürüsüne katılmayı planlamıştı. Ama bunu yapmak Greg'den ayrılmak anlamına geliyordu ve şimdi burada olduğuna göre bunu yapmak istediğinden emin değildi. O sırada bulundukları yerden çok uzakta olmayan bir patlama sesiyle hava yarıldı. Sıçradı - hayvani yanı yüksek seslerden *nefret* ederdi - ama Greg'in yanında kaldı.

Başlamıştı.

* * *

Alan sessizce ayaklarının üzerine indi. Doğrulurken etrafı taradı ve çevrede kimseyi göremedi. Happyland'in çitlerine tırmanmak için ana girişten yolun yaklaşık dörtte üçünü, parkın güneydoğu tarafını seçmişti; ormanın küçük bir bölümünde jakkal kokusu yoktu. Jakkalların ağaçların dışında kalmasına şaşırmamıştı. Alan'ın insanların doğal dünyayla kurduğu bağı onlar kurmuyordu. Bildiği kadarıyla, ayın çekimini de hissetmiyorlardı. Eğer bu kadar iğrenç olmasalardı, onlar için üzülebilirdi.

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olan Alan, Sylvia ve Spencer'a kendisine katılmalarını işaret etti. Çite tırmandılar ve onun yanına indiler. Cepheden saldırmak yerine jakkalların bölgesine gizlice girmek canını sıkıyordu ama sol omzundaki ve sağ elindeki yaralar tam olarak iyileşmemişti. Spencer'ın kaburgalarında gümüş bıçakla aldığı kesik hâlâ kanıyordu. Sürü tam güçte değildi. Jakkallar sayıca onlardan fazlaydı ve leş yiyiciler

kurtadamlar kadar güçlü ve hızlı değillerdi ama ölümcül ısırıkları vardı. Ve Morgan sağ olsun, muhtemelen geldiklerini biliyorlardı. Hazırlıklı olacaklardı.

Her ne kadar canını sıksa da, kafa kafaya bir saldırının büyük olasılıkla sürünün yenilgisiyle sonuçlanacağını biliyordu. Diş ve pençenin yanı sıra kurnazlık ve gizlilik kullanmaktan başka seçenekleri yoktu. Kurt tarafının istediği bu olmasa da, insan tarafı bunun zafer için sahip oldukları en iyi şans olduğunu biliyordu.

Alan kuzeydoğuya, jakkalların ininin bulunduğu parkın merkezine doğru koşmaya başladı ve Sylvia ile Spencer otomatik olarak onun arkasına düştüler. İçindeki kurt bu yavaş tempodan rahatsız oldu. Koşmak istiyordu ama bu dürtüsünü dizginledi. O ve adamları buraya son geldiklerinde bir tuzağı harekete geçirmişlerdi ve parkın her tarafına dağılmış daha fazla tuzak olmasını bekliyordu. İçindeki kurt parçası temkinli olmaktan nefret edebilirdi ama Alan bunun gerekli olduğunu biliyordu. Sylvia ve Spencer'ı tuzaklara karşı tetikte olmaları konusunda uyarmıştı ve şansları yaver giderse üçü-

Alan'ın tuzağı nasıl geçirdikleri ya da hangisinin yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bir an parkta koşuyorlardı ve hemen ardından plastik bir çöp kutusu ılık ve gürültü patlamasıyla patladı. Sağ tarafında birden fazla darbe hissetmeden bir an önce havadaki kimyasalların sert tınısını yakaladı. Kolunda, yanında ve bacağına küçük yangınlar çıkmış gibi hissetti. Acı içinde haykırdı ve yere yığıldı. Sylvia ve Spencer'ın da düştüğünü duydu ve iyi olduklarından emin olmak istedi ama hareket edemeyecek kadar çok canı yanıyordu.

İlk başta ne olduğundan emin değildi. Bir bomba yerleştirmiş olmalıydılar - belki de bir hareket dedektörüne bağlı bir bomba. Anlamadığı şey acıydı. Kurtadamlar yaralandıklarında elbette acı çekerlerdi ama iyileşme yetenekleri devreye girdiğinde bu his neredeyse anında kaybolurdu. Ama *bu* acı azalmıyordu. Aksine, artıyordu. Ve sonra nedenini gördü. Etraflarındaki her yere dağılmış gümüş parçaları vardı. Çoğu

metal patlama nedeniyle deforme olmuştu, ancak birkaç eşya hâlâ az çok sağlamdı. Jakkallar gümüş takıları ve mutfak eşyalarını çöp kutusunun içine gizlenmiş mühürlü plastik bir kaba koymuşlardı. Teröristler kaba ama etkili bir bomba yapmak için çivi ya da bilye kullanmış olabilirler. Görünüşe göre jakkallar bu fikre kendi yorumlarını . *Akıllıca*, diye düşündü.

"Sylvia? Spencer?" diye seslendi. "İkinizden biri kötü yaralandı mı?"

Acıya rağmen kelimeleri çıkarmak için büyük bir çaba sarf etti ama başardı. Bir an için ikisi de cevap vermedi. Patlamanın sesi işitme duyusunu etkilemişti ve kalp atışlarını ya da nefes alışlarını algılayamıyordu. Ölümcül şekilde yaralandıklarından korktu ama sonra Sylvia, "Burada küçük yaralar var. Rahatsız edici ama ölümcül değil."

"Aynen," dedi Spencer. "Sağ bacağım epeyce çığnendi gerçi. Yakın zamanda maraton koşmayacağım."

Artık kolay hedef olduklarına göre, jakkalların gölgelerin arasından, pençelerini ve dişlerini açmış, düşmanlarının işini bitirmeye hazır bir şekilde çıkmasını bekliyordu. Ama kimse gelmedi.

Mey patlamayı duymuş olmalı, diye düşündü. Mey nerede olduğumuzu ve yaralandığımızı biliyor. Peki neden-

Çünkü yırtıcı olmadıklarını fark etti. Kendilerini nasıl koruyacaklarını biliyorlardı ama iş öldürmeye gelince ne yazık ki deneyimsizdiler. Alan ve sürüsü için bir şans.

"Gümüşü için elinizden geleni yapın" dedi.

Pençelerini kullanarak, etine gömülü gümüş parçalarını hissedene kadar yaralarını deşti. Onları teker teker çekip çıkardı ve yaraları daha da kötüleştirdi. Ama gümüşü içeride bırakmak bir seçenek değildi. Bu onları öldürmezdi.

-Sadece kalbe doğrudan bir darbe bunu yapabilirdi ama neden olduğu acı dayanılmazdı. Eğer onu çıkarmazlarsa, yapabilecekleri tek şey burada acı içinde kıvranarak yatmak olacaktı. Sonunda, jakkallar onu öldürebileceklerini fark edeceklerdi.

Kurtadamları çaresizken yaraladı ve bu Alan'ın sürüsünün sonu olacaktı, ki bu sürünün soyu Alfa'nın kendisine kadar uzanıyordu. Böylesine kutsal bir soyun burada sona ermesine izin veremezdi. Bu şekilde değil.

Böylece gümüş şarapnel parçalarını tırnaklarıyla kazıyarak, iterek, çekerek ve ellerini yakarak yerinden oynattılar. Gümüşlerin çoğunu çıkarmayı başardılar ama her birinin elinde, çıkarılamayacak kadar derine gömülmüş birkaç parça kalmıştı. En azından kan kaybını önlemek için uygun ekipman olmadan.

Alan yaralarının hızlı bir envanterini çıkardı. Çoğu nispeten önemsizdi. Ama Spencer'ın da belirttiği gibi sağ bacağı berbat durumdaydı. Üzerinde durabilirdi ve muhtemelen yürüyebilirdi de ama iyileşene kadar koşamazdı ve yaralar gümüşten kaynaklandığı için yavaşça onarılacaklardı. Tabii Spencer kardeşinin yaptığı gibi taze bir insan kalbiyle ziyafet çekip iyileşme gücünü hızlandıramazsa.

Sylvia'nın sağ kolu en fazla hasarı almıştı ama kullanılabilir durumda olduğuna dair onu temin etti. Alan'a gelince, gümüş yağmurundan en büyük darbeyi sağ dizi almıştı. Hâlâ yürüyebileceğinden ve hatta gerekirse zıplayabileceğinden oldukça emindi ama gerekmedikçe koşmak istemiyordu. Önümüzdeki savaşta onu yarı yolda bırakma ihtimaline karşı dizini çok fazla zorlamak istemiyordu.

Üç kurtadam birbirlerine baktı. Görünüşe göre jakkallar hayal ettikleri kadar kolay bir av olmayacaktı.

Çok daha temkinli bir şekilde tekrar hareket etmeye başladılar.

YIRMI SEKİZ

Dean parkın derinliklerinden gelen bir patlama sesi duydu. Üçü de koşmayı bıraktı ve dinledi.

"Neydi o?" Sam sordu. "Bir el bombası mı?" "Belki," dedi Dean. İkisi de Garth'a döndü.

"Bana bakma," dedi keskin dişleri sözlerini çarpıtarak. "Ben patlayıcı uzmanı değilim." Yine de başını eğdi ve dinledi. "O gürültüyü her ne yaptıysa, şeriatçıyı ve ailesini yaralamış. Acı içinde inlediklerini duyabiliyorum."

"Sence jakkallar mı yaptı?" Dean sordu. "Öyle olmalı," dedi Sam. "Orada başka kim var?"

"İyi bir noktaya değindin," diye onayladı Dean. "Devam edelim. Jakkallar işini bitirmeden Crowder' ulaşmak istiyorum." Gülümsedi. "Bütün eğlenceyi onların yaşamasına izin veremeyiz."

Bir kez daha ilerlemeye başladı ama daha ilk adımını atarken bir şeylerin ters gittiğini anladı. İnce, zar zor görülebilen, kaval kemiğinin hizasına yerleştirilmiş tuzak telini gördü ama ona çarpmaktan kaçınacak zamanı bulamadı.

Tepki veremeden Garth'ın pençeli eli ceketini kavradı ve onu geriye doğru çekti. Bir dizi cınlama sesi duydu ve üç ince bulanıklık

Bir saniye önce durduğu yerde. Sonra metalin ahşaba gömölme sesini duydu -tuk, tuk, tuk!- ve sonra sessizlik geri döndü.

Garth yakındaki bir oyun standını işaret etti, orada üç arbalet tezgâha vidalanmıştı. Ancak yaylar içe doğru bir hedefi işaret etmek yerine, dışa doğru yolu işaret ediyordu. Tatar yayları boştu. Dean etrafına baktı ve okların, tezgâhın üzerindeki soluk tabelaya göre bir zamanlar "Tonions! Dünyanın En Büyük Kızarmış Soğan Çiçeği!"

"O cıvataların gümüş uçlu olduğuna bahse girmek ister misin?" dedi Sam. "Bahse girmene gerek yok," dedi Garth. "Gümüşün kokusunu buradan alabiliyorum."

Üçü yollarına devam etti ama çevrelerini çok daha yakından izlemeye başladılar. Bir tuzağın olduğu yerde -ya da duydukları patlamayı her ne yaptıysa onu da sayarsanız iki- daha fazlası olması kaçınılmazdı.

* * *

Kayla patlamayı duyduğunda sıçradı. Uyumakta olan Joshua'yı kucağına almıştı ama ses -ya da daha çok ani hareketi- onu uyandırdı. Şaşkın ve korkmuş bir halde etrafına bakındı ve ağlamaya başladı.

"Sus!" dedi. Ama çok yüksek sesle konuştu ve bebeği sakinleştirmek yerine daha çok ağlamasına neden oldu.

"Çocuğu sakinleştir," dedi Muriel.

Ne yaptığımı sanıyorsun? diye düşündü Kayla. Yine de bir Yaşlı'ya asla yüksek sesle saygısızca bir şey söylemezdi, bu yüzden ağzını kapalı tuttu ve bebeği ileri geri sallamaya çalıştı. Ağlamaları küçük inlemelere dönüştü. Muriel için yeterince iyi görünüyordu. Hem Kayla'yı hem de bebeği görmezden gelerek çalışmaya devam etti.

Anubis'in odasında duruyorlardı ve Muriel hazırlık yapıyordu. Anubis'i tam bilincine kavuşturacak olan Uyanış Ayini'ni gerçekleştirmeye hazırlanıyordu. Yenilenme Ayini için yapılan hazırlıklar temelde aynıydı ama Uyanış iksiri için biraz daha farklı bir malzeme karışımı gerekiyordu ve elbette farklı sözler söylenmesi gerekiyordu. Muriel her iki ayini de en küçük bir hata bile yapmadan sorunsuz, hızlı ve kusursuz bir şekilde gerçekleştirebilirdi. Ailenin Anubis'i yetiştirmek için en iyi şansıydı, böylece tanrı seçilmiş halkını koruyabilirdi.

Muriel aynı zamanda kendisini Anubis için bir beden olarak sunacak olan kişiydi. Aileden hiçbiri daha önce böyle bir şey yapmamıştı - daha önce Nathan'ın başına gelenleri saymazsak. İlk kez bilerek tanrılarını uyandırmaya ihtiyaç duyuyorlardı. Kayla, Anubis'in aracı olarak hizmet etmenin büyük bir onur olduğunu biliyordu ama büyükannesinin gönüllü olmasına içten içe sevinmişti. Tanrının kendisini ele geçirmesine izin verme fikri Kayla'yı korkutuyordu ve bu "onuru" yaşamak zorunda kalmadığı için minnettardı.

"O ses," dedi Kayla. "Yaptığımız gümüş bombaydı, değil mi?"

Muriel'in dikkatini dağıtmamak için konuşmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Daha önce hiç böyle bir saldırı yaşamamıştı ve dehşete kapılmıştı.

Muriel cevap vermedi. Mangalın bakır kabında fokurdayan karışıma çeşitli malzemeler ekliyordu. Baharatların kokusu odayı Kayla'nın bunaltıcı bulduğu iğrenç bir miasma ile dolduruyordu. Ama bebek sessizleşti ve gözlerini kapattı. Belki de bu kokuyu rahatlatıcı buluyordu. O bir *iwiw* çocuğuydu. Kötü kokuların onun türüne hoş gelmesi şaşırtıcı değildi.

Kayla bebeğe bakma görevinin kendisine verilmesine içerlemişti. Çocuk olabilirdi ama hâlâ bir *iwiw'di*. Eğer ona kalsaydı, battaniyeden küçük bir yatak yapar ve onu üzerinde bırakırdı.

Muriel konuştu. "Sakin olmaya çalış Kayla. Korkunun *iwiw*'in işini onlar için yapmasına izin verme."

Kayla böyle bir durumda bir insanın nasıl sakin kalabildiğini anlayamıyordu. Ancak Muriel bunu başarmış görünüyordu. İksire malzeme koymayı bitirdi, ardından Sonsuz Yaşam Kılıcı'nı kullanarak avucunu kesti ve kanını iksire ekledi. Uyanış iksiri için amarantinden iki kat daha fazla jakkal kanı gerekiyordu ve ilk yara çok çabuk iyileşince Muriel elini ikinci kez kesmek zorunda kaldı. Sonra Muriel bıçağı silerek temizledi, raflardaki yerine koydu ve iksirin demlenmesini izledi.

Kayla o sırada patlamadan çok daha yumuşak bir ses daha duydu. Tatar yaylarının *tınısı*. Patlama parkın güneydoğu köşesinden gelmişti ama yaylı tüfeklerin sesi kuzeyden geliyordu: iki farklı yönden saldırıya uğramışlardı.

"Büyükanne-"

"Duydum çocuğum." Muriel konuşurken dikkatini iksirden ayırmadı. "*iwiw* ile başa çıkmak için ailene güven."

Güvenmediği şey ailesi değildi. Kurtadamlar ve aralarına gönderdikleri casustu. Diğerleri Morgan'ın hikâyesine inanabilirdi, hatta Erin bile.

-Ama Kayla bilmiyordu. Doğru an geldiğinde Morgan'ın onlara ihanet edeceğinden emindi. Neden başka kimse bunu göremiyordu? Nasıl bu kadar kör olabiliyorlardı? Ve Greg içlerinde en kör olanıydı. *iwiw* kızına o kadar aşıktı ki Kayla, Morgan isterse ailesine *ihanet* edip etmeyeceğini merak ediyordu. Döneceğini sanmıyordu. Greg aptal olabilirdi ama ailesini de en az onlar kadar seviyordu. Ama Morgan'a karşı olan hisleri -aslında ona karşı duyduğu hayvani çekim- kritik bir anda tereddüt etmesine ve öldürülmesine neden olabilirdi. Belki de *hepsinin* ölümüne. Uyandırılmadığı sürece kendini koruyamayacak olan Anubis'in de.

"Bence Anubis'i şimdi uyandırmalıyız, Büyükanne. Onun gücüne ihtiyacımız var.

-Çok geç olmadan."

Muriel torununa baktı. "Tanrımız çocuklarından kendi başlarının çaresine bakmalarını bekler. Uyumasının nedenlerinden biri de bu. Dünyada mümkün olduğunca kendi yolumuzu çizmemizi ister. Güçlü ve bağımsız olmamızı ister.

Gerektiğinde onu çağırıyoruz, ama sadece en koşullarda. Bu noktaya yakın olduğumuzu kabul ediyorum ama henüz noktada değiliz." "Savaş başladı, Büyükanne. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Harekete geçmeden önce daha ne istiyorsun? Ailemizden birinin, bir savaşçının pençelerinde ölmesini mi? bir *iwiw*?"

Öfke Muriel'in yüz hatlarını çarpıttı. Jakkal formuna bürünürken yüz hatları daha da çarpıtılmıştı. Pençeli elleri seğirdi ve Kayla bir an için Muriel'in ona vurabileceğini düşündü. Muriel yine de kendini tuttu ve Kayla bunun sadece bebeği tuttuğu için olduğunu düşündü.

Muriel bir kez daha insan oldu.

"Doğru olduğuna inandığım şeyi yapacağım ve bunu doğru zamanın *geldiğine* inandığım zaman yapacağım. Bu benim bu konudaki son sözüm. Beni daha fazla sorgulamayın."

Muriel dikkatini tekrar fokurdayan iksire verdi. İştah açıcı olmayan kahverengi bir rengi vardı ama şimdi kırmızıya doğru yaklaşıyordu. Bu iyiye işaretti.

Kayla dişlerini sıktı. Görünüşe bakılırsa Greg sürünün kasıtlı olarak kör olan tek üyesi değildi. Kayla, Muriel'in gerçeği görmesini sağlamaktan ümidini kesmişti ve ateş edilmeye başlandığında umutsuzca onu edebilecek bir argüman düşünmeye çalışıyordu.

YIRMI DOKUZ

Garth koşmayı bıraktı ve Sam ile Dean'e beklemlerini işaret etti. Bir atlıkarınca ve dönme dolabın arasında durdular, her ikisi de ciddi şekilde bakımsız durumdaydı. Kaşlarını çatı, burnunu kırıştırdı.

"Başka bir tuzak mı?" Sam sordu.

Garth başını salladı. "Bir şey garip kokuyor. Ne olduğundan emin değilim." Havayı bir kez daha kokladı. "Bir tür kimyasal karışımı ama tanımlayamıyorum."

"Başka bir bomba mı?" Dean sordu.

Garth omuz silkti. "Olabilir, sanırım. Ama araya karışmış başka bir koku daha var, bozulmuş et gibi." Kafasını çevirdi, kaşlarını çatı ve "Misafirimiz var" dedi.

Sam, dönme dolabın yönünden kendilerine doğru koşan iki figürü görmeden önce asfalta vuran çıplak ayakların sesini duydu. İlk başta onların jakkal olduğunu düşündü ama hayvani özelliklere sahip değillerdi. İnsan erkeklerine benziyorlardı ve hızla hareket etmelerine rağmen bunu neredeyse mekanik hareketlerle yapıyorlardı. Gözleri kıpkırmızı bir ışıkla parlıyordu ve yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Sam her iki adamın da yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında olduğunu tahmin etti. Biri tıknaz, geniş omuzlu, sakallı ve örtülüydü.

Siyah vücut kılları o kadar kalındı ki neredeyse Hollywood versiyonu bir kurt adama benziyordu. Diğer adam uzun boylu ve zayıftı, çok sayıda dövmesi ve dağınık saçlarına uyan dağınık kahverengi bir keçi sakalı vardı. Bir şey daha: ikisi de çıplaktı.

"Ah, dostum!" Dean dedi ki. "O şeylerin bana doğru uçarak geldiğini görmek istemiyorum."

Sam kardeşinin nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Daha önce hiç katil çıplaklarla savaşmak zorunda kalmamışlardı.

İki kardeş de çıplak adamlara durmalarını yoksa ateş edeceklerini söylemeye zahmet etmedi. Yaratıkların sert ve sarsıntılı hareketlerine rağmen *hızlı* hareket ediyorlardı. Bunun yerine Sam ve Dean silahlarını kaldırıp hep birlikte ateş ettiler.

Mermiler adamların göğüslerine isabet etti ve çarpmanın etkisiyle birkaç adım geriye sendelediler. Hiçbiri yere düşmedi ya da vurulduklarında acı içinde bağırmadılar. Yüz ifadelerinde en ufak bir değişiklik olmadı. Yaralardan kan gelmedi, sadece küçük damlalar halinde berrak sıvı aktı.

"Oh," dedi Dean. "Onlar zombi."

Sam'e bu da diğerleri kadar olası bir teori gibi geldi ve kardeşler silahlarını biraz daha kaldırıp nişan aldılar ve bir kez daha ateş ettiler.

Zombiler -eğer öyleyseler- bir kez daha ilerlemeye başladılar. Kurşunlar alınlarına çarptı ve yere düştüler.

Dean sırıttı. "Kafa vuruşları zombileri her zaman alt eder. Filmlerin bir kez olsun bir şeyi doğru yapmasına bayılıyorum."

Sam o kadar basit olduğundan emin değildi. Zombilerin burada ne işi olabilirdi ki? Zaten uğraşmaları gereken kurtadamlar ve jakkallar vardı. Neydi bu, bir tür canavar toplantısı mı?

Sam daha yakından bakmak için cesetlere doğru adım attı ve yaklaşırken silahını üzerlerinde tutmaya dikkat etti. Ölü gibi görünmeleri -ya da yine ölü olmaları- ölü oldukları anlamına gelmiyordu. Tık naz olan yan tarafına yuvarlanmıştı.

ama zayıf adam karnının üzerine düşmüştü. Sam onları daha iyi görebilmek için eğildi ama bir yandan da yakalama menziline uzak durmaya çalıştı. Her iki adamın da kolları önlerinde açılmıştı ve Sam sağ bileklerinin alt tarafında ısırtık izlerine benzeyen şeyler görebiliyordu. Kaşlarını çatı, daha önce bileklerinde yara olan ölümsüz varlıkları tarif eden bir ilme rastlayıp rastlamadığını hatırlamaya çalıştı ama bir şey bulamadı. Bu şeyler her neyse, onun için yeniydi.

Ve işte o zaman zombiler kendilerini yerden kaldırıp ayağa kalktılar, o kadar hızlıydılar ki Sam bunu zar zor fark edebildi. Bir an asfaltın üzerinde yatıyorlardı, sonra gözünü kırptı ve dik durduklarını gördü.

Sam tekrar ateş etmek için silahını kaldırdı ama sonra vazgeçti. O ve Dean bu zombileri ya da her ne haltsa onları alt etmeye çalışırken zaten birer çift gümüş mermi harcamışlardı. Daha fazla mermi harcamanın anlamı yoktu.

Dean ileri atıldı ve zombiler saldırırken Colt'unu havada savurarak kılı adamın çenesine silahıyla vurdu. Altın bıçağı zombinin göğsüne sapladı. Bıçağı çekerken sert bir şekilde döndürdü ve havayı keskin kokuyla dolduran berrak bir sıvı fışkırttı.

Sam göğsüne saplamak yerine altın bıçağı sıksa zombinin kıpkırmızı gözlerinden birine sapladı ve yaratığın beyninin derinliklerine itti. Sam tek bir kurşun yarasından daha ağır bir beyin hasarının yarattığı öldüreceğini umuyordu.

Her iki zombi de merkezi sinir sistemleri kısa devre yapıyormuş gibi titredi ve sonra daha önce olduğu gibi dizlerinin üzerine çöküp öne doğru düştüler. Yüzleri asfalta çarpınca Sam ve Dean hızla geri çekildiler. Hâlâ silahlarını tutan kardeşler kıpırdamayan cesetlere bakarak durdular.

Dean, "Yirmi dolarına bahse girerim ki benimki aşağıda kalacak, seninki kalmayacak," dedi.

" sende," dedi Sam.

Birkaç saniye geçti ve daha önce olduğu gibi her iki zombi de hızla ayağa kalktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Dean.

İki kardeş de tepki veremeden zombiler saldırdı. Kılıklı zombi kolunu Dean'in omzuna çarptı. Darbe o kadar güçlüydü ki Dean'in ayaklarını yerden kesti ve onu yere serdi. İnce zombi Sam'i kollarının altından yakaladı ve havaya fırlattı. Sam atlıkarınca atlarından birine çarptı. Attan sekip zemine düşerken nefesi kesildi. Her iki silahını da tutmayı başardı - bu bir canavar tarafından havaya fırlatıldığı ilk sefer değildi - ama hemen ayağa kalkamayacak kadar sersemlemişti.

Dean'in hareketsiz yattığını gördü. Kardeşinin ölmüş olabileceği düşüncesini aklına bile getirmeyi reddetti. Yıllar boyunca yaşadıkları onca şeyden sonra kılıklı, çıplak bir zombinin tek bir darbesinin onu öldürebilmesi imkânsız görünüyordu. Dean'e doğru yürüdü, belli ki işi bitirmeye niyetliydi. Sıska zombi Sam'e doğru geliyordu ama Sam bunu fark etmedi bile. Tüm dikkati Dean'e ve onu öldürmeyi planlayan yaratığa odaklanmıştı. Sam *Hayır! diye* bağırmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey bir hırıltı oldu.

Sam neredeyse Garth'ı unutmuştu. Arkadaşları zombiler saldırırken geride kalmıştı. Ama şimdi Garth çömeldi ve boğazının derinliklerinde hırladı. Dişlerini gösterip pençelerini kaldırarak kılıklı zombiye doğru sıçrarken vahşi gözlerinde öfke parlıyordu.

Sam arkadaşlarının bir kurtadam olduğunu biliyordu ama Garth'ın zombiyi parçaladığını görene kadar bunun gerçekliğini anlamamıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklığa dönüşmüştü, dişleri ve pençeleri et parçalarını oyuyordu.

Sam ayağa kalktı ama yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadı. Oturup Garth'ın zombiyi yok edişini izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşkıındı. Dean başlamıştı

Şimdiye kadar kendine gelmeliydi. Ama Garth'a daha yakın olmasına rağmen, o da yardımına gitmedi. Garth'ın yardıma ihtiyacı yoktu.

Sam zombinin -ince olanın- hareket etmeyi bıraktığını fark etti. Yerinde donmadan önce atlıkarıncaya beş adım kadar yaklaşmıştı. Sam ona ne olduğundan emin değildi ve umurunda da değildi. Şu anda Garth için çok endişeleniyordu. Garth zombinin iki kolunu da koparmıştı ama saldırısını kesmek yerine yarattığı parçalamaya devam etti.

Garth elini zombinin karnına soktu ve bir saniye sonra büyük bir *çatırtı* duyuldu. Garth yarattığın omurgasını bulmuş ve sıkmıştı. Omurgası kırılan kılı zombi geriye doğru düştü ve yere çarptı.

Ama zombi sayım için yere düşmüş olsa da, Garth yine de durmadı. Zombinin vücudundan geriye kalanları parçaladı, sanki zombinin içinde ulaşmayı amaçladığı derinlerde gömülü bir şey varmış gibi öfkeyle pençeledi.

Sıska zombi donmuş halde kalmıştı ama Sam artık onu umursamıyordu. Onun tek endişesi Garth'tı. Aceleyle Garth'ın zombinin cesedini parçalamaya devam ettiği yere gitti. Dean de ona katıldı ve birlikte -şimdi zombinin damarlarında kan yerine bulunan berbat kokulu berrak sıvıyla kaplı olan arkadaşlarının zombinin kalbini harabeye dönmüş göğsünden çıkarmasını izlediler.

Dean, "Bu hiç iyi değil," dedi.

Garth kalbi ağzına doğru götürürken ağzının suyu aktı ama sonra durdu. Kalbi koklarken burun delikleri parladı ve sonra tiksintiyle hırlayarak organı fırlatıp attı.

"Bu yaşayan bir kalp değil," dedi Sam.

Sonra, sanki zombinin parçalanmış bedeni daha fazla dayanamayacakmış gibi, sarımsı kum benzeri bir maddeye dönüştü ve Sam o şeyin ne tür bir yaratık olursa olsun, artık gerçekten ölü olduğunu anladı.

Garth bir an için küçük kum yığınlarına baktı ve sonra Sam ve Dean'e döndü. Arkadaşlarının gözlerinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu. İçinde insani bir şey kaldığına dair hiçbir işaret yoktu. Dudakları dişlerinden geri çekildi ve yumuşak, alçak ve tehlikeli bir şekilde hırlamaya başladı.

Sam ve Dean hâlâ silahlarını tutuyorlardı; bir kurt adama karşı işe yaramayan altın bıçaklarını ve gümüş mermilerle dolu silahlarını. Garth sadece birkaç adım ötedeydi ve hızıyla bir anda üzerlerine düşüp kalplerini sökebilirdi. Sam ateş etmeleri gerektiğini biliyordu. Garth onların arkadaşıydı, evet, ama aynı zamanda bir kurt adamdı. Hayvani yanını kontrol altında tutmaya çalışmıştı ama Crowder'lar onu bir parça insan kalbi yemeye zorlamışlardı. Melody'nin kalbi. Garth aslında tadına bakmamıştı ama etin kokusunu almak bile -belki de tüm o dövüşle birlikte- onun akılsız, hırlayan bir vahşiye dönüşmesine neden olmuştu. Garth Fitzgerald IV adlı adam gitmişti ve geride öldürülmesi gereken çılgın bir hayvandan başka bir şey kalmamıştı.

Ama Sam tetiği çekmedi ve Dean de çekmedi.

"Sakin ol dostum," dedi Sam başarabildiği en sakın ses tonuyla. "Biliyorsun ki bize

" Garth saldırmak için hamle yapmadı ama hırıltısı daha da arttı.

"Sen Dördüncü Garth Fitzgerald'sın," diye devam etti Sam. "Karının adı Bess. Sürünle birlikte Wisconsin'de yaşıyorsun. *Huzurlu* sürünle."

Garth hırlamayı kesti ve ayağa kalktı.

Sam Dean'in gözlerini yakaladı ve sessiz bir mesaj alışverişinde bulundular. Sam yavaşça diz çöküp silahını yere koydu ve bir anlık tereddütten sonra Dean de aynısını yaptı. Kardeşler bir kez daha doğrulduklarında Sam, "Gördün mü? Sana zarar vermek istemiyoruz. Biz arkadaşız."

Garth hırlamaya devam etti. Pençelerini kaldırdı ve ağzından tükürük damlayarak öne doğru bir adım attı.

Sam bir Hail Mary denemeye karar verdi.

"İç huzura giden yol her zaman en düz yol değildir" dedi.

Garth ilerlemeyi bıraktı ve Sam'in gözlerinin içine baktı. Yüzündeki ifadeden Dean Sam'in delirdiğini düşündü.

Belki de öyleyimidir, diye düşündü Sam, ama devam etti.

"İnsan ve kurt dengede olmalıdır, tıpkı..." Sam uygun bir örnek bulmak için beynini zorladı. Aklına gelen ilk şeyi söyledi. "İyi bir salata. Malzemeler mükemmel bir şekilde dengelenmiş olmalıdır. Taze, gevrek marul. Çeri domates, brokoli, karnabahar, havuç. Peynir, ama çok fazla değil. Haşlanmış yumurta dilimleri. Ve balzamik salata sosu, ama çok fazla kullanmamaya dikkat etmelisiniz yoksa salatanızı boğarsınız. Ve o ilk mükemmel ısırığı aldığınızda, yavaşça çiğneyerek tüm malzemelerin mutlak bir uyum içinde bir araya gelişinin tadını çıkarırsınız."

Garth, Sam'in konuşmasının yarısında hırlamayı kesmişti. Şimdi ellerini indirdi ve hırıltıya dönüşmüş olan ağzı bir gülümsemeye dönüştü.

"İşte *bu* iyi bir fangizmdi!"

Sam'in üzerinden bir rahatlama dalgası geçti. "Geri dönmene sevindim."

Dean elini Garth'ın omzuna vurdu ve sonra dönüp Sam'e baktı. "Salata mı? Gerçekten bulabildiğinin en iyisi bu muydu?"

"Hey, işe yaradı," dedi Sam.

"Affedersiniz ama siz Morgan'ın beyefendi misiniz?"

Yeni gelen sesin geldiği yöne doğru döndüler. Yolun ortasında yaşlı bir adam duruyordu. Yanında zayıf bir zombi ve daha önce görmedikleri başka bir zombi, orta yaşlı bir kadın vardı. Sam adamın diğerini yedekte tuttuğunu, onu göndermeden önce ilk ikisinin onlara karşı ne yapacağını görmek için beklediğini düşündü. Akıllıca bir strateji. Neden bütün silahlarını bir kerede kaybetme riskine giresin ki?

Garth adamın kokusunu içine çekerek nefes aldı. "Sen bir jakkalsın," dedi.

"Evet, öyleyim. Adım Nathan ve sürümde bir Yaşlı'yım. Ailemi Şeri ve kurtadam sürüsünün saldırısından korumak için buraya yerleştirildim. Kızı Morgan bana üçünüzün de iyi adamlar olduğunuzu söyledi ama o henüz bir çocuk ve doğruyu söylediğinden emin olamadım. Özür dilerim."

"Fikrini ne değıştirdi?" Dean sordu. Yaşlı adam Garth'a başıyla işaret etti.

"Arkadaşınız vahşileştiğinde onu öldürme fırsatınız vardı ama siz onu kendine getirmek için kendi hayatlarınızı riske atmayı seçtiniz. Bunu nasıl yaptığınızdan pek emin değilim." Sam'e baktı. "Bir salata tarifi mi? Ama belli ki teknik başarılı olmuş."

Sam ve Dean silahlarını almak için eğildiler. Yaşlı adamın evcil zombilerini tekrar üzerlerine salmayacağı anlaşılmış olsa da Sam silahlandığında kendini daha iyi hissetti.

"Görüyorum ki halkım hakkında bir şeyler biliyorsun," dedi Nathan. "Altın kılıçlar taşıyorsunuz."

Dean, "Sizinkilerin pek de misafirperver olmadıkları ortaya çıkarsa diye," dedi. "Akıllıca bir önlem," dedi Nathan.

"Sanırım bunları siz kontrol ediyorsunuz..." Sam zombilere doğru başını salladı.

"Biz onlara *neteru* diyoruz. Muhafızlar anlamına geliyor. Ve evet, benim emirlerimi yerine getiriyorlar. En azından bu ikisi ve senin yok ettiğin. Onları kurtadamlara karşı bize yardım etsinler diye yarattım. Ama görünüşe göre parka farklı bir yönden girmeyi tercih etmişler."

Sanki Nathan'ın sözlerine cevap verircesine, uzaklardan ulumalar gelmeye başladı. Dinlediler ama kurtadamlar başka ses çıkarmadı. Bu bir uyarı uluması mıydı? Kurtadamların varlığına dair bir duyuru muydu? Sam bunu bilmiyordu.

"Duyduğumuz o patlama," dedi Dean, "ve o yaylı tüfekler..."

"Savunmamız için kurduğumuz tuzaklar. Parkın başka yerlerinde de daha fazla *neteru* var. Şansımız varsa-"

Nathan sözünü bitiremeden, yüksek bir çarpma sesi havayı doldurdu. "Başka bir tuzak mı?" Garth sordu.

"Korkmuyorum." Nathan'ın yüzü kül rengine dönmüştü. Kulaklarının sivri olması ve yanaklarında kum rengi saç tutamlarının filizlenmesi dışında, yüz hatları bir kurtadama benzeyene kadar değişti. Etrafında döndü ve inanılmaz hızlı hareket ederek sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Hayatta kalan iki *neteru* da onu takip etti.

Sam, Dean ve Garth baktılar ve onlar da koşmaya başladılar.

* * *

Morgan babası, annesi ve erkek kardeşinin, Greg'le birlikte iki *neteru*'nun gizlendiği alana yaklaştığını gördüğünde çelişkili duygular yaşadı. Onu gördükleri anda saldıracaklarından korkuyordu ama aynı zamanda jakkalların yerleştirdiği gümüş bombadan kurtulduklarını görmekten de memnundu, gerçi yaralarından ve yavaş, acılı yürüyüşlerinden tamamen yara almadan kurtulmadıklarını biliyordu. Ama yaraları devam etmelerine engel olmamıştı, bu da daha fazla kan döküleceği anlamına geliyordu. Buna şaşırmamıştı. Ailesi bir kez öldürmeyi kafasına koydu mu, avları ayaklarının dibinde ölünceye kadar durmazdı.

Stuart'ın yokluğu onu endişelendiriyordu. Patlamada mı ölmüştü? Yoksa ailenin geri kalanından ayrı bir rota çizmiş ve jakkallara farklı bir yönden mi saldırmayı planlıyordu? Hayır. Babası sürünün geri kalanı üzerinde hakimiyet isterdi. Jakkallara hep birlikte saldırmaları konusunda ısrar ederdi. Yani Stuart ya ağır yaralıydı ya da ölmüştü. Bu düşünce onu üzmüştü ama beklediği kadar değil. Kardeşlerine hiçbir zaman gerçekten yakın hissetmemişti. Kardeşlerinin Av'a olan sevgisini paylaşmıyordu.

onların acımasız çizgisine sahip miydi? Onlarla o kadar az ortak noktası vardı ki, hayatı boyunca birçok yönden birbirlerine yabancıydılar.

Ailesinin yaklaştıkça kendisinin ve Greg'in kokularını almasını bekliyordu ama Greg'in *neteru*'sundan gelen formaldehit kokusunu fark etmemiş gibiydiler bile. *Gümüş yüzünden*, diye düşündü. Vücutlarındaki her parçayı çıkarmayı başarmış olsalar bile, ölümcül metalle temas etmek hem dışavurumlarını hem de duyularını köreltecekti. Savunmasızdılar.

Greg elini onun omzuna koydu ve hafifçe sıktı. Hazır olup olmadığını soruyordu. Tam olarak hazır olabileceğini hiç sanmıyordu ama yine de başını salladı.

Greg gözlerini kapadı, konsantre olurken kaşları çatıldı. Zihniyle yarattığı insanlık dışı güçteki *neteru*'ya komut verebiliyordu ve biri erkek, diğeri dişi olan iki canlanmış ceset saklandıkları yerden çıkıp Morgan'ın ailesine doğru koşmaya başladılar, gözleri kıpkırmızı ışıkla parlıyordu.

Alan, Sylvia ve Spencer hazırlıksız yakalanmışlardı. *Neterular* Greg'in parktan kurtardığı sivriltilmiş çelik inşaat demirlerinden oluşan silahlarını savurmaya başlamadan önce dönüp ölümsüz yaratıklara bakmayı ancak başarabildiler. Kurtadamlara çelik çubuklarla vurdular, önce kafalarını hedef aldılar, sonra keskin uçları göğüslerine ve boyunlarına sapladılar. Kurtadamlar acı içinde uludu. Ailesinin çektiği acının sesi yüreğini parçaladı. Greg'e döndü, ondan durmasını istemek niyetindeydi ama Greg'in gözleri hâlâ kapalıydı.

Acaba babam saldırıyı senin koordine ettiğini bilseydi ne düşünürdü? diye düşündü. *Bir "leş yiyicinin" bu kadar iyi savaşılabilesine şaşırır mıydı?*

Kurt adamlar ısırarak ve pençeleyerek karşılık verdiler ama yavaş hareket ediyorlardı ve hiçbir önemli bir hasara yol açmamıştı. Gümüş şarapnel sayesinde yaraları olması gerekenden daha yavaş iyileşiyordu. Çelik kurtadamları öldüremezdi ama iyileşemedikleri sürece ciddi hasar verebilirdi.

Yere düştüklerinde jakkallar onları zapt edecek ve daha sonra öldürecekti. Savaş daha yeni başlamıştı ve jakkallar şimdiden kazanmanın eşiğine gelmişti.

Morgan kararsızdı. Greg ve ailesine zarar gelmesini istemiyordu. Ama sürüsünden ayrılmak ve Joshua'yı da yanında götürmek istese de, kendi babasının, annesinin ve kardeşinin bu şekilde incindiğini görmekten hiç zevk almıyordu. Onlar hâlâ onun ailesiydi.

Dondurma arabasının arkasından koşarak çıktı. *Neteru*'nun saldırısı sonucu kanlar içinde kalan babasının yanına koştu ve onu kavgadan uzaklaştırdı. Dişi *neteru* -otuzlu yaşlarında, uzun sarı saçlı bir kadın- bir an için onlara baktı. Morgan, Greg'in onu ölü kadının gözlerinden görüp görmediğini merak etti. Ama bilmiyordu. Kadın, yirmili yaşlarında kilolu bir adam olan erkek *neteruyu* Spencer'in üzerinden çekmeye çalışan Sylvia'ya döndü. Dişi *neteru* ona saldırmak için harekete geçti.

"Baba!" Morgan ağladı.

Alan Crowder hâlâ kurt adam formundaydı ama yüzü şişmiş ve sol gözü tahrip olmuştu. Tekrar büyümeye başlamıştı ve yüzündeki şişlik azalıyordu ama yakın zamanda tam gücüne döneceğinden şüpheliydi.

Sağlam gözlerini ona odaklamıştı ama hiçbir tanıma belirtisi göstermiyordu. Kafatasının sağ tarafında büyük bir çukur vardı ve kadın beyninin hasar görmüş olmasından korkuyordu. Ama sonra gözündeki bulanıklık kayboldu.

"Morgan?" dedi.

Yere yığıldı ve Morgan onu kollarının altından yakaladı. "Evet, baba. Benim. Lütfen bu kavgayı durdur. Jakkallar sadece huzur içinde kalmak istiyor. Köprü Vadisi küçük bir kasaba olabilir ama iki sürünün bir arada yaşaması için yeterince büyük. Annem ve Spencer'a geri çekilmeleri için emir ver, jakallar da kavgayı bıraksın. Yemin ederim!"

Alan ilk başta cevap vermedi. *Belki de gerçekten beyinde hasar vardır*, diye düşündü. Ama sonra bir snuffling sesi çıkardı ve onun güldüğünü anlaması bir anını aldı.

"Kurtadamlar teslim olmaz. Kazanana ya da ölene kadar savaşıyoruz. Bunu biliyorsun. Ya da bir hain yerine *gerçekten* bizden biri olsaydın bilirdin."

Alan onun yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı hareket etti. Onu kavradı ve göğsüne yaklaştırdı. Bir elini kızın boynuna doladı, pençeleri kızın etine batıyordu.

"Zombileri durdurun, yoksa boğazını parçalayacağım!" Alan seslendi. "Kan kaybından ölecek."

Kurtadamların birbirlerine açtıkları yaraların iyileşmesi daha uzun sürerdi; neredeyse gümüşün açtığı yaralar kadar. Morgan'ın babasının dediğini yapacağından hiç şüphesi yoktu. Halkına sırtını dönmüş ve düşmanlarının tarafına geçmişti. Alan'a göre o artık onun kızı değildi.

Dondurma arabasına doğru baktı.

"Babamı dinleme!" diye bağırdı Greg'e. "Savaşmaya devam et!"

Alan pençelerinin basıncını artırdı, pençeler kız konuşamaz, acıdan haykıramaz hale gelene kadar boynuna daha derin saplandı.

Neteru aniden dondu, sanki güçleri aniden kesilmiş makineler gibiydiler. Erkek olan Spencer'in üzerine çömelmiş, kana bulanmış inşaat demiri çubuğunu indirmek için kolunu kaldırmıştı. Dişi olanın elleri Sylvia'nın boğazındaydı. *Neteru* şimdi hareketsizdi ve Sylvia direnmeden ellerini boğazından çekti. Sonra Spencer'in ayağa kalkmasına yardım etti. Anne ve oğul liderlerine katıldılar ve beklediler.

Greg ayağa kalktı ve ellerini kaldırarak dondurma arabasının arkasından çıktı. "Ona zarar vermeyin," dedi.

Morgan babasının ses tonundan sırttığını anlayabiliyordu. "Belki yaparım, belki yapmam," dedi Alan. "Ama kesin olan bir şey var. *Senin canını* yakacağız."

Sylvia ve Spencer homurdanarak Greg'e doğru yürümeye başladılar. Greg olduğu yerde durmaya devam etti, hâlâ insan formundaydı, gözleri Morgan'a sabitlenmişti. Sanki bundan sonra ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istercesine gülümsedi.

Morgan kurt adam formuna geçti ve babasının pençesinden kurtulmak için savaştı. Ona yapabileceklerinin canı cehenneme. Greg'in onun için kendini feda etmesine izin veremezdi. Ama Alan çok güçlüydü ve ondan . Tek yapabildiği Sylvia ve Spencer'ın Greg'e yaklaşmasını izlemektir.

Sonra parkın ortasına yakın bir yerden yüksek bir ses -neredeyse bir patlama gibi, ama pek değil- geldi. *Hayır*, diye düşündü Morgan. *Jakkalların evinden*.

Sylvia ve Spencer durakladılar ve Alan'a dönüp baktılar. "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

OTUZ

Kayla Joshua'yı sol koluna kaydırđı ve boştaki eliyle Muriel'in omzunu kavradı. "Bunu duydun, değil mi? Ateş edildiğini? Morgan'ın bize bahsettiği avcılar olmalı!"

"Sanırım öyle," dedi Muriel.

Sakin tonu çıldırtıcıydı. Yaşlı kadın neler olduğunu anlamıyor muydu?

"Sadece kurtadamları öldürmeyecekler! Hepimizi öldürecekler! Onlara göre hepimiz canavarız. Hepimiz ölmeden önce Anubis'i uyandırmalısın!"

Muriel'in kehribar rengi gözleri öfkeyle parladı. "Tanrımızın uykusunu sadece son çare olarak böleceğim ve o anın ne zaman geleceğine ben karar vereceğim, sen değil, çocuk!"

Kayla duyduklarına inanamıyordu. Ailesinin kaçmakla işinin bittiğini, bu gece durup savaşmayı seçtiklerini düşünmüştü. Şimdi ise Yaşlılardan biri, sevdiklerinin ölüyor olabileceği şu anda bile harekete geçmeyi reddediyordu. Şimdi geri çekilme zamanı değildi.

Kayla'nın sağ eli bir pençeye dönüştü ve büyükannesinin yüzüne vurdu. Muriel'in yüzünün sol tarafı bir pençeye dönüşürken havaya kan püskürdü.

parçalanmış et şeritleri. Darbenin etkisiyle Muriel yere yığıldı. Başı mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* duvara çarptı ve ardından hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Kayla dehşete düştü. Bırakın bir Yaşlı'yı, ailesinin başka bir üyesine bile vurmamıştı. Ama gerekli olanı yapmıştı. Ailesi, kız kardeşi ve erkek kardeşi kurtadamlar mücadele, orada vardı. Onlar alabilirsiniz tüm yardıma ihtiyacı vardı.

Muriel acı içinde inledi ama ayağa kalkmadı. Büyükannesi çabucak iyileşecekti ama Kayla onun Anubis'i uyandıracak kadar uzun süre yerde kalmasını umuyordu. Kayla aceleyle odanın uzak bir köşesine gitti ve Joshua'yı nazikçe yere yatırdı. "Kıpırdamadan yat. Uzun sürmeyecek," diye fısıldadı.

Aceleyle iksire geri döndü. Hâlâ fokurduyordu ama sıvının yüzeyinde birkaç koyu leke gördü. Muriel'in kanının bir kısmı kâsenin içine düşmüştü. İçine bir korku saplandığını hissetti. İksirin tam malzemelerle, doğru oranlarda ve doğru sırayla hazırlanması gerekiyordu, yoksa işe yaramazdı. Kan formülün bir parçasıydı, evet, ama şimdi çok mu fazlaydı? Uyanış iksirinin bu partisi bozulmuş muydu?

Ulumaları duydu. Ailesinin kurt adamların pençeleri ve dişleri önünde düştüğünü, kanlarının asfalta sıçradığını düşündü.

"Boş ver," dedi. Hâlâ Anubis'in taşıyıcısı olmaktan korkuyordu ama *iwiw*'in ailesine yapabileceklerinden daha çok korkuyordu.

Sıcak metalin parmaklarını yakmasına aldırmadan kâseyi aldı ve aceleyle Anubis'in yanına gitti. Kâsenin kenarını ağzının etrafındaki bandajların arasındaki küçük boşluğa tutarak dökmeye başladı. Bunu yaparken, ayinin sözlerini olabildiğince hızlı bir şekilde, eski Mısır deyimlerini acele ederek söyledi.

"Yüce Anubis, Nephthys ve Set'in oğlu, Kutsal Toprakların Efendisi, Ölülerin Koruyucusu, Ebedi Gölgenin Koruyucusu. Sana hizmet ettiğimiz gibi, şimdi de sana hizmet etmek için yalvarıyoruz."

Bize. İçinde yaşıadığın bitmek bilmeyen karanlıktan uyan. Uykunun prangalarından kurtulun, gözlerinizi açın, yaşayanlar diyarına yeniden katılın ve dünyanın bir kez daha korkunç gücünüzü tanımasına izin verin."

Tüm kelimeleri doğru söylediğinden emin değildi ama yeterince yakındı. İksirin bir kısmı döküldü ve Anubis'in ağzının etrafındaki bandajları ıslattı ama çoğunu Anubis'e içirdi. Bunun yeterli olması için dua etti. Odada enerjinin toplandığını hissetti, hava büyük bir fırtına kopmadan hemen önceki atmosfer gibi güçle çatırdıyordu.

Anubis derin bir nefes aldı ve kalbinin çarpmaya başladığını duyabildi.

"Çocuk, ne yaptın sen?"

Kayla gözlerini açtı ve Muriel'in ayağı kalktığını gördü. Dengesizdi ama yüzü çoktan iyileşmişti ve dik duruyordu.

Kayla'ya sitemkâr bir bakış attıktan sonra masaya doğru ilerledi ve Anubis'e eski Mısır dilinde hitap etti. *"Yüce Anubis, beni affetmen için yalvarıyorum. Torunum korkusundan Uyanış Ayini'ni aceleye getirdi. Yüce Karanlık Olan, uykuna dön. Her şey-*

Muriel'in vücudu kaskatı kesildi, yüz hatları gevşedi. Jakkal formuna geçti ve gözleri kıpkırmızı bir ışıkla yandı. Anubis onu ele geçirmişti.

Kayla tanrısıyla yüz yüze geldi ve yaşadığı şokla içinde iksir bulunan kâseyi yere düşürdü. Kâse zemine çarparak çınladı ve çıkan ses Joshua'nın ağlamasına neden oldu. Kadın zar zor fark etti. Bakışlarını Muriel'den alamıyordu. Büyükannesinin bedeninden yayılan gücü hissedebiliyordu ve korkudan inlememek için elinden gelen tek şey buydu. Dizlerinin üzerine çöktü ve alnı yere değecek şekilde eğildi, ellerini önüne uzattı.

Korkusuna rağmen Mısır dilinde açık ve net konuşmak için elinden geleni yaptı. *"Lordum, ağrımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz. Çocuklarınızın sizin gücünüze ve bilgeliğinize ihtiyacı var."*

Anubis'in büyükannesinin sesiyle cevap vermesini bekledi ama o hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra Kayla temkinli bir şekilde başını kaldırdı ve Muriel'e baktı. Büyükannesi kıpkırmızı gözlerle ona bakıyordu ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu ama bunun ne olabileceğini bilmiyordu. Uyanış Ayini'ni gerçekleştirirken bazı hatalar yaptığını biliyordu ama işe yaramıştı, değil mi? Anubis onun yerine Muriel'i ele *geçirmişti* ama Muriel uyanmıştı. Buradaydı ve yardım etmeye hazırdı. Belki de sadece ne yapılması gerektiğini duymayı bekliyordu.

Tanrısına hitap etmek için dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Ailemiz bir iwiw sürüsünün saldırısı altında. Onları öldürmelisin, hepsini öldür!"

Muriel ona ifadesiz bir şekilde bakmaya devam etti ve Kayla Anubis'in zihninde bir sorun olduğundan endişelenmeye başladı. Ruhu ile Muriel'in bedeni arasındaki bağlantı bir şekilde hatalı mıydı? Ama sonra Muriel keskin jakkal dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi ve Kayla'nın sözlerini anladığını göstermek için bir kez başını salladı. Kayla büyük bir rahatlama dalgası hissetti. Ailesi artık güvende . Anubis bunu görecekti.

Muriel sağ elini Kayla'nın başının üzerine koydu, sanki onu kutsuyormuş gibi. Kayla önce gülümsedi ve ellerini büyükannesinin ellerinin üzerine koydu. Sonra Muriel'in kırmızı gözleri parladı ve Kayla hızla yaşlanmaya başladı.

Kayla o zaman ne yaptığını anladı. Hepsini öldürün *dedim*. *Hepsini*.
Ben.

Kayla'nın cildi parşömen gibi kuru, kertenkele derisi gibi pürüzlü hale geldi ve Kilo aldı, vücudu bir iskeletten biraz daha fazlası olana kadar inceldi. Giysileri de yaşlanmış, renkleri solmuş, kenarları yıpranmıştı. Çığlık atmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey bir toz patlamasıydı. Hayır, toz değil, Kayla fark etti. *Kum*. Ve bu son düşünceyle Kayla kendi üzerine çöktü, geriye bir kum yığınının başka bir şey bırakmadı.

* * *

Muriel'in gözlerinden Anubis, gemisinin torunu olan kum yığınınına baktı. Kızın ölümünden dolayı hiç üzüntü duymadı. Talimatları açıktı: *Hepsini öldürün.* Anubis tam da bunu yapmaya niyetliydi. Bir bebek ağlaması duyduğunda odanın kapısına doğru dönmeye başladı. Durdu ve sesin geldiği yöne döndü. Çocuk - kokusundan bir *iwiw* çocuğu

-Odanın bir köşesinde yere uzanmış, yüzü kıpkırmızı, minik ellerini yumruk yapmış ağlıyordu. Anubis çocuğun hayal kırıklığı ve korkusunun kokusunu alabiliyordu. Bundan da öte, çocuğun küçük formunun içindeki güçlü ve parlak yaşamı hissedebiliyordu.

Hepsini öldürün.

Çocuğa doğru bir adım attı, sonra tereddüt etti. Kız başka bir şey daha söylemişti, değil mi? Hatırlamaya çalıştı ama zordu. Düşünceleri karmakarışık, kafasının içinde vızıldayan bir böcek sürüsü gibi dönüp duruyordu. Ailesinin saldırı altında olduğu hakkında bir şeyler söylemişti, değil mi? *iwiw* tarafından. Evet, işte buydu. Çocuklarının ona ihtiyacı vardı ve bebek - *iwiw* olsa da - en büyük tehdit değildi. Diğerleri halledildikten sonra onun için geri dönecekti.

Hepsini öldürün.

Anubis döndü ve duvara doğru yürüdü. Artık bir tanrının gücüyle dolu olan yumruklarını kaldırdı ve duvarı sanki kâğıt mendilden yapılmış gibi kolayca deldi. Sıva, ahşap ve tuğla dışarı doğru patladı ve yarattığı delikten gecenin içine doğru adım attı. Havayı kokladı ve ardından Greg ve Morgan'ın bulunduğu parkın güneydoğu bölümüne doğru koşmaya başladı.

* * *

Dean, Sam, Garth, Nathan ve kalan iki zombi parkın içinde koşuyordu. Onlara üç jakkal daha katıldı: bir adam ve iki kadın: biri daha yaşlı, diğeri daha genç. Nathan'ın sürüsünün üyeleri tabii ki. Nathan onları çabucak tanıştırdı ve jakkaller sorgusuz sualsiz varlıklarını kabul etti. Dean bir sürü büyüğü olan Nathan'ın onlarla birlikte koşmasının onlara kefil olmakla aynı olduğunu tahmin etti. Ya da belki de diğerk jakallar kurtadamlar için avcılarını umursamayacak kadar endişeliydi.

Beyaz tuğla duvarlı ve siyah çatılı yuvarlak bir binaya yaklaştıklarında Nathan yavaşladı. Girişin üzerindeki soluk tabelada PARK YÖNETİMİ yazıyordu. Kapıyı açtı ve aceleyle içeri girdi, zombiler ve jakkallar da hemen arkasından takip ediyordu.

Dean binaya girdiklerinde Sam'e döndü. "Hatırlat da bir daha bir çift çıplak zombinin arkasından koşmayayım," dedi. "Çok fazla sallanıyolar."

Herkes Nathan'ı uzun bir masa, taş kavanozlarla dolu raflar, yanan bir mangal ve duvarda çok büyük bir delik bulunan bir odaya kadar takip etti. Masanın üzerinde bir metre boyunda, sivri kulakları ve belirgin bir burnu olan, gerçek bir Chuck mummyası yatıyordu. *Bir köpek mummyası*, diye düşündü Dean. *İşte her gün göremeyeceğiniz bir şey.*

Garth deliğe doğru başını salladı. "Artık sesin nereden geldiğini biliyoruz," dedi.

"Bu duvarı neyin yıktığını bize söylemek isteyen var mı?" Dean sordu. Mummyayı işaret etti. "Bu adam olmadığını biliyoruz. Tabii işi bitince biraz kestirmeye karar vermediyse."

Dean'in sözleri jakkalların kederini yarıp geçti. Nathan dönüp ona baktı.

"Anlatılmamış nesiller boyunca sürümü korumak benim görevim ve ayrıcalığım oldu.

Tanrımız, büyük Anubis." Mummyaya doğru eliyle işaret etti. "İyi zamanlarda onu uykuda tutmak, kötü zamanlarda ise gücünü çağırmak için."

Dean, "Komşudan daha az komşu olan bir kurtadam sürüsünün ziyarete gelmesi gibi," dedi.

Nathan başını salladı. "Karım Muriel Anubis'in aracı oldu ve *iwiw* ile savaşmak için yola çıktı. Sanırım torunum Kayla da ona eşlik etti ama Morgan'ın kardeşini neden geride bıraktığını bilmiyorum. Belki de onu savaştan uzak tutmak içindir."

Marta Joshua'yı almak için yanına gitti ama sonra derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatı.

"Bir var," dedi.

Diğer jakkallar da Garth gibi havayı koklamaya başladı. İlk konuşan diğer torun Erin oldu.

"Kayla," dedi. Yerde yatan kuma benzeyen bir yığını işaret etti.

Marta dehşete düşmüş bir ifadeyle kuma bakarak "Hayır," dedi. Kocasını Efren yanına gitti ve en az onun kadar üzgün olan kolunu omzuna doladı.

"Anlamıyorum," dedi Dean.

Garth başıyla kum yığınına işaret etti. "Nathan'ın diğer torunundan geriye kalanlar bunlar."

Dean ve Sam kuma baktılar ve Dean ne anladı. "Bunu ona Anubis yaptı," dedi.

"Evet," dedi Nathan, sesi kederle doluydu.

"Anubis'in seni koruması gerektiğini sanıyordum," dedi Sam.

"Öyle," dedi Nathan. "Ne olduğunu anlamıyorum. Belki de Uyanış Ayini'nde bir şeyler ters gitti ve Anubis sağlıklı düşünemiyor."

Dean Sam'e döndü. "Bu dava basit başlamıştı ama şimdi kimi öldürdüğü konusunda seçici olmayan eski bir Mısır tanrısını durdurmamız gerekiyor." Sam'e baktı.

Nathan. "Anubis'in özel bir zayıflığı var mı? Onu öldürmenin özel bir yolu var mı?"

Hepsi insan formunda olmasına rağmen jakkallar hırlamaya başladı.

"Anubis çocuğumu öldürmüş olabilir ama o hâlâ benim tanrım," dedi Marta. "O ebedidir ve öldürülemez."

Dean *hepsinin söylediği şeyin Mat olduğunu* düşündü. Sam'e baktı. "Anubis hakkında bir şey biliyor musun?"

"Pek bir şey yok. İnternette ne bulabileceğime bakacağım."

Sam telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. İnternet aramasının sonuçlarını birkaç dakika boyunca taradı. Bitirdiğinde başını kaldırıp baktı. "İşe yarar bir şey bulamadım. Birkaç mitoloji mesaj panosuna Anubis'in herhangi bir zayıflığı olup olmadığını sordum ve herhangi bir yanıt alırsam otomatik uyarılar ayarladım." Sam telefonunu cebine geri koydu. "O zamana kadar doğaçlama yapmamız gerekecek."

"Yeni olan başka ne var?" Dean öyle dedi. "Hadi eyerleyelim. Görünüşe göre tanrı avına çıkıyoruz."

"En sevdiğin spor," dedi Sam.

Dean yüzünü ekşitti. Tanrılarla savaşmaktan *nefret ederdi*. Ona göre onlar başka bir tür canavardan başka bir şey değildi, sadece büyüklük kuruntuları vardı. Kendilerine tapanlardan faydalanabilmek için olmadıkları bir şeymiş gibi davranırlardı. Onlar doğüstü dünyanın dolandırıcılarıydı.

Dean ve Sam hasarlı duvara doğru koştular ve delikten atladılar. Garth hemen arkalarındaydı ve üç arkadaş güneydoğuya doğru koşmaya başladılar.

Bir dakika sonra, jakkallar da onları takip etti.

* * *

Greg bu gürültünün ne anlama gelebileceğinden korkuyordu ama şu anda bunu düşünmeye tahammülü yoktu. Morgan'ın annesi ve erkek kardeşi sesi duyduklarında ilerlemeyi bırakmışlardı ve onların dikkati dağılmışken saldırmayı gerekiyordu. İleri koştu, Sylvia'nın omzunu kesti, sonra Spencer'a doğru hamle yaptı ve pazusunu ısırıldı.

Alan'ın Morgan'ın boğazını tutuşu gevşemişti. Çok değil, ama yeterince. Morgan başını tekrar Alan'ın yüzüne çarptı. Alan'ın burnu çatırdayarak kırıldı ve Morgan kendini kurtardı. Dört ayak üzerine düştü ve Greg'e doğru koşturmayı başladı. Babasının pençeleri yüzünden boynunda birkaç nokta kan vardı ama yaralar önemsizdi.

Morgan ona ulaştığında Greg hareketsiz *neterulara* zihinsel bir komut göndererek kurtadamlara saldırılarını emretti. Yanıt vermediler. Büyükbabası ayaklı cesetleri kontrol edebilmek için zihnini boşaltması gerektiğini söylemişti ve şu anda zihni hiç de berrak değildi. Morgan'ın güvenliği için çok korkuyordu. Morgan'ın elinden tutup onu olabildiğince hızlı bir şekilde buradan uzaklaştırmak istiyordu. Kurt adamlarla aralarına biraz mesafe koyduktan sonra, ailesinin diğer üyeleriyle birleşebilir ve hep birlikte kurt adamlara karşı savaşabilirlerdi.

Ama kurtadamlar çok hızlıydı. Üçgen şeklinde Greg ve Morgan'ın kaçışını engellediler. Greg ve Morgan tam olarak kuşatılmamıştı ama kaçmaya çalışırlarsa kurtadamlardan birinin pençelerini onlara geçireceğini ve ardından diğerlerinin de eğlenceye katılacağını biliyordu. Kapana kısılmışlardı.

Üzgün olduğunu söylemek için Morgan'a döndü. Ama o daha konuşmadan, Morgan şaşkınlık ve korku içinde gözlerini açarak ona baktı.

Greg döndüğünde büyükannesinin onlara doğru geldiğini gördü. Jakkal formundaydı ama onda yanlış olan bir şeyler vardı. Gözleri ikiz ateşler gibi parlıyordu ve yüz hatları bir vahşet maskesine dönüşmüştü.

"Büyükanne?" dedi.

Muriel keskin dişlerini göstererek gülümsedi ve yavaşça başını salladı. Greg o zaman ne olduğunu anladı.

Anubis yükselmişti.

OTUZ BİR

Sam, Dean, Garth ve jakkallar kurtadamları kadim tanrıyla yüzleşirken gördüklerinde ilk konuşan Dean oldu.

"Yani Anubis'in aracı bir büyükanne. Sanki bu garip değil."

Sam kardeşiyle tartışamazdı. Bir kabın dış görünüşünün içindeki varlığın doğasını yansıtmadığını biliyorlardı ama bu küçük, yaşlı kadın, dişleri ve pençeleri olsa bile bir Mısır tanrısına hiç benzemiyordu. Ama Sam kadından yayılan gücü hissedebiliyor, onu titreşen dalgalar halinde yuvarlıyordu.

Crowder, Sylvia ve Spencer Anubis'in etrafını sarmış, tanrıya dişlerini gösterip hırlıyor, ama ona ulaşamıyorlardı. Morgan ve Sam'in Greg olduğunu tahmin ettiği genç bir çocuk geride durmuş, ne yapacaklarından emin değilmiş gibi izliyorlardı. Diğer iki *neteru* da yakınlarda, kıpırdamadan duruyordu. Sam onların Greg'in kontrolü altında olduğunu varsaydı ama çocuk cesetlere komuta edemeyecek kadar meşguldü.

Anubis kurtadamlara doğru hamle yaptı ama kurtadamlar Anubis'in pençelerinden kurtulmayı başardı. Yaralıydılar ama ne kadar hızlı olsalar da yaraları onları yine de yavaşlatıyordu. Bu yüzden Spencer, Anubis'in saldırılarından birinden sıçradığında, bir an için çok yavaştı. Tanrının pençeleri sağ omzuna battı ve Spencer acı içinde uludu. Anubis onu havaya kaldırdı.

kolay. Tanrının pençelerine balık oltasındaki bir solucan gibi yapışan Spencer, Anubis'in bileğini kavradı ve kendini kurtarmaya çalıştı ama çabaları işe yaramadı.

Alan Anubis'e saldırmak için ileri atıldı. Ancak tanrı diğer kolunu da savurarak Alan'a öyle sert vurdu ki, kemikler av tüfeği patlaması gibi çatırdadı. Şeri havaya uçtu. Sylvia kocasına doğru sıçradı, onu yakalamaya çalışıyordu ama Alan çok hızlı uçuyordu. Ona çarptı ve ikisi de asfalta düştü.

Anubis bu sıkıntıları hallettiğine göre, kızıl bakışlarını tekrar Spencer'a çevirdi. Pençelerini Spencer'ın omzuna daha derinden sapladı ve kurt adam çığlık attı. Kan Spencer'ın vücudundan bir şelale gibi aktı.

Sam, Morgan'ın elini tutmakta olan Greg'in diğerlerini ilk kez gördüğünü fark etti. "Anubis büyükanne ele geçirdi!" diye bağırdı. "Ona yardım etmeliyiz!"

Diğer jakkaller cevap vermedi. Bunun yerine Anubis'e huşu içinde baktılar. Dizlerinin üzerine çöküp dua etmeye başlasalar Sam şaşırmasdı. Ama Anubis'in varlığından etkilenmemiş olsalar bile, jakkalların müdahale etmek için bir nedenleri yoktu. Ne de olsa hâlâ düşmanlarıyla uğraşıyordu, değil mi?

Spencer acı içinde çığlık attı. Anubis'in gözlerindeki kızıl ışık daha da parladı ve Spencer hızla yaşlanmaya başladı. Parçalanmaya başladı, kanı kuma dönüştü ve kurt adamdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar yere sürüklendi.

Sam Dean'e baktı. "Anubis Crowder'lardan daha büyük bir tehdit."

Dean kaşlarını çattı. "Evet, biliyorum. Geride durup birbirlerini öldürmelerine izin veremeyecek olmamız çok kötü."

Dean, Sam ve Garth silahlarını çekip Anubis'e ateş ettiler. Gümüş mermiler Muriel'in vücuduna çarptığında tanrı sendeledi ama yere düşmedi. Bir saniye sonra yaraları iyileşti ve kıpkırmızı gözlerini Winchesterlar'a dikti.

Dean, "Gümüş kurşunların onun üzerinde işe yaramadığını biliyoruz," dedi.

Alan ve Sylvia dehşet içinde Spencer'ın kalıntılarına baktılar. Sylvia yarı insan sesi yarı kurt uluması olan kederli bir çığlık attı. Ayağa kalktı, gözleri nefretle doluydu. Ama Anubis'e doğru koşarken, tanrının gözleri yeniden parladı. Greg'in *neteru*'sunun gözleri kıpkırmızı parladı ve inşaat demiri çivilerini Sylvia'ya fırlattı. Derme çatma silahların dördü de ona çarptı. Acı içinde çığlık atarak yere düştü. Alan yanına koşup çivileri çıkarmaya başladı ve Sylvia daha da yüksek sesle haykırdı.

"Anubis o *neteruları* ele geçirdi," dedi Sam.

"Sadece onlar değil," dedi Dean.

İki ceset en yakındaki insanlara saldırdı: Efren ve Erin. *Neteru* her boğazından yakaladı ve sıkmaya başladı.

Greg'in *neteru*'su ona ve Morgan'a doğru ilerliyordu. Gençler dondurma arabasını aldı ve kendilerine doğru gelen *neteruya* fırlattı. İki ele geçirilmiş cesede çarptı ve parçalanmış tahta parçalarından oluşan bir yağmurla patladı. Sam kemiklerin kırıldığını ve her iki *neterunun* da yere düştüğünü duydu. Gözlerindeki kızıl ışık soldu ve kum yığınları halinde yere yığıldılar.

Marta Joshua'yı yere yatırdı ve ardından Nathan'la birlikte kalan iki *neteruya* saldırarak ellerini ve ön kollarını kemiğe kadar pençeledi. Tendonları yok olan zombiler artık Erin ve Efren'i tutmaya devam edemiyordu. Sam ve Dean zombileri kafalarına sıktıkları kurşunlarla yere serdi ve Garth ileri atılarak cesetleri parçalara ayırdı. Öldüklerinde onlar da kum yığınları halinde yere yığıldılar.

Anubis kükredi. Alan, Sylvia'nın üzerindeki inşaat demiri çivilerini çıkarmayı bitirmiş ve ayağa kalkmasına yardım etmişti. Tanrı onlara doğru ilerledi, daha fazla yıkım için sabırsızlanıyordu.

Anubis Alan ve Sylvia'yı yakalamaya çalıştı. Kaçtılar, yuvarlandılar ve ayağa kalktılar. Sylvia kendi ayakları üzerinde duramıyordu ama ayakta kalmayı başardı.

Alan ve Sylvia o anda irkildiler ve sarı kurt adam gözleri ateş kırmızısına dönüştü.

Morgan Greg'in yanında durmuş, anne babasını izliyordu. Başını salladı ve "Hayır! Lütfen yapma!" diye bağırdı.

Ama anne babasının aklı artık kendilerine ait değildi. Hırladılar ve yaralarını unutmuş bir halde Sam ve Dean'e doğru koşmaya başladılar.

Görünüşe göre Anubis'in başkalarını kontrol etme yeteneği *neteru* ile sınırlı değildi. Sam Crowder'ların kendi iradeleriyle saldırmadıklarını biliyordu. Ama Clay Fuller, Amos Boyd, Melody Diaz ve isimlerini asla öğrenemeyeceği daha birçok insanın ölümünden sorumlu olduklarını da biliyordu. Bu yüzden Dean'le birlikte ikisini de gümüş kurşunlarla kalplerinden vurduklarında vicdanı rahattı.

Kurtadamlar yere düştü. İnsan formuna geri döndüler, gözlerindeki kıpkırmızı ya da başka türlü tüm ışık kaybolmuştu.

Morgan hıçkırıklara boğuldu. O ağlarken Greg kollarını ona doladı. Dean Nathan'a döndü. "Morgan'ı gönderecek bir büyün var mı? Anubis yatağına döndü mü?"

"Hayır," dedi yaşlı jakkal. "Uyanış Ayini düzgün bir şekilde yapıldığında, altı saatlik bir zaman sınırı vardır. Bundan sonra, Anubis gemisinden ayrılır ve kendi uykusuna döner. Ama şimdi..." Omuz silkti.

Dean, "Yani birkaç saat içinde bayılabilir ya da yıllarca yaşamaya devam edebilir," dedi.

"Ya da yüzyıllar," diye ekledi Sam. "Harika," dedi Dean.

"Anubis'in ruhunun naklinde bir şeyler ters gitti," dedi Nathan. "Tanrımızın aklı başında değil. Kafası karışık, hayvansı görünüyor..."

"Yani köpek annenin beyni ile karınızın beyni arasında kötü bir bağlantı mı var?" Dean söyledi.

"Evet," diye onayladı Nathan. "Sanki Anubis sadece kısmen uyanık, sanki bir rüya halinde ve herkese saldırıyor - sadece *iwiw*'lere değil - sanki düşmanlarmış *gibi*. Eğer Anubis ve Muriel arasındaki bağlantı sallantılıysa, bunu kırma şansım var. Tabii ona ulaşabilirsem."

Nathan Anubis'e doğru yürümeye başladı. "Büyükbaba, yapma!" Greg bağırdı.

Nathan tanrıya yaklaşırken bakışlarını Anubis'ten ayırmadı. "Sorun yok Greg. Ne yaptığımı biliyorum."

Dean bundan şüpheliydi ama yapabileceği tek şey, her birinin yapabileceği tek şey izlemek ve umut etmektir.

Nathan, Anubis'e yaklaşırken yeniden insan formuna büründü ve ellerini iki yana açarak, avuç içlerini *sana zarar vermek istemediğimi* belirten evrensel bir hareketle dışa doğru uzattı.

"Muriel? Benim. Nathan."

Ona tanımadan baktı ve hırlamaya başladı.

Dean *iyi bir başlangıç olmadığını* düşündü.

Nathan karısına bir metre yaklaşınca durdu.

"Uyanış Ayini'ni gerçekleştirdin ama bir şeyler gitti. Ne olduğunu bilmiyorum ama Anubis'le aranızdaki bağlantı hatalı. Tanrımız kontrolden çıktı, ayırım gözetmeksizin öldürüyor. Önce aranızdaki bağı koparmanız gerek-"

Anubis öfkeyle kükredi ve göz açıp kapayıncaya kadar aralarındaki mesafeyi geçti. Pençeli elini Nathan'ın boğazına doladı ve tanrının gözleri ışıltılı parladı. Nathan jakkal formuna geçti ve Anubis'in kolunu yakaladı, tutuşunu kırmak niyetindeydi ama daha başlayamadan vücudu soldu, derisi parşömen kuruluşuna dönüştü, yanakları içe doğru çöktü.

Yüzü kafatasına yapıştı. Karısının adı olabilecek son bir kelimeyi soluk soluğa söylemeyi başardı ve sonra vücudu bütün bütünlüğünü kaybetti ve kum gibi yere yığıldı.

"Hayır!" Marta bağırdı. Anubis'e doğru koşmaya başladı ama Greg omuzlarından tutup onu geri çekti.

Anubis gemisinin kocasından geriye kalanlara baktı. İfadesinde bir parça keder var mıydı? Eğer öyleyse bile çabucak kayboldu. Kızıl ışıklı gözlerini Sam, Dean ve Garth'a dikti ve hırlamaya başladı.

"Kurullardan haber var mı?" Dean Sam'e sordu.

Sam başını salladı.

"," dedi Dean. "Hadi gidip bize bir tanrı öldürelim."

Dean Muriel'e zarar vermek istemedi. O sadece bir taşıyıcıydı, asıl tehdit Anubis'ti. Ama Dean uzun deneyimlerinden bazen bedenlerin doğaüstü güçlerle savaşırken öldüğünü biliyordu ve Muriel gibi insanları kurtarmaya çalışsalar da bazen yapabilecekleri bir şey yoktu, özellikle de bedene sahip olan varlık başkaları için tehlikeliyse.

Dean, Sam ve Garth silahlı ve hazır bir şekilde Anubis'e doğru yürümeye başladılar.

* * *

Üç avcı Anubis'e yaklaştıklarında dağıldılar. Planları basitti: Anubis'e saldıracaklar, tanrı üzerinde bir etkisi olmadığını görmek için farklı teknikler deneyeceklerdi. Eğer bir zayıflık bulmayı başarırlarsa, onu kullanacaklardı.

"Dikkatli olun," dedi Dean. "Anubis'in bizi daha fazla kırmızı gözlü kuklasına dönüştürmesine izin vermek istemeyiz."

Dean tanrının bilincinin zihninin dış katmanlarını araştırmaya başladığını hissetti ama hem o hem de Sam yıllar boyunca sayısız kez psişik ve ruhsal saldırıya uğramışlardı ve bu konuda bir iki şey biliyorlardı

zihinsel saldırılara direnmek. Ve Garth doğasının hayvani yönüne karşı koyma konusunda deneyimliydi. Bundan sonra, Anubis'in etkisine direnmek çocuk oyuncağıydı.

Birinci raunt bizim, diye düşündü Dean.

Dean tabancasını kaldırdı. Anubis üzerinde gümüş kurşunları denemişlerdi ama bunlar hızlı atışlardı. Daha kesin olanları denemek istiyordu. Biri kafasına, diğeri kalbine olmak üzere iki el ateş etti ama bu tanrıyı kızdırmaktan başka bir işe yaramadı. Anubis kükredi ve Dean daha olmak için ağzına bir el daha ateş etti ama bu diğerlerinden daha fazla etki etmedi.

"Kanaması bile yok," diye Garth. "Gözlerini deneyeceğim!" Sam bağırdı.

Dean *iyi fikir* diye düşündü. Anubis birini ele geçirdiğinde gözleri kırmızı parlardı, gücünün kaynağı bu gözler olabilirdi.

Sam iki mermi sıktı. Her biri hedefini buldu ve Anubis'in yanan kömür gözleri karardı. Tanrı tekrar kükredi, bu sefer çok daha yüksek sesle ve Dean ayaklarının altındaki asfaltın titrediğini hissetti.

Şimdi gerçekten kızdı, diye düşündü Dean.

Tanrı Muriel'in ölü göz çukurlarını pençeledi. Dean Sam'in fikrinin işe yarayacağını umuyordu. Ama sonra Anubis ellerini indirdi. Alev alev yanan kırmızı gözlerindeki ışık yeniden alevlenmişti.

Dean, "Denemeye değer," dedi.

Başka bir deney zamanı. Gümüş işe yaramadıysa, belki altın yarardı. Bu metal jakkallar için ölümcüldü ve Muriel de bir jakkaldı. Belki altın onun bedenini ele geçiren tanrıya karşı da işe yarayabilirdi. Dean etrafından dolandı ve altın hançeri Anubis'in sırtına fırlattı. Hançer tatmin edici bir *gümbürtüyle* tanrının kürek kemiklerinin arasına saplandı ve kabzasına kadar battı.

Anubis yine acı içinde haykırdı ama bu kez ağzından çıkan ses basit bir kükremenin çok ötesindeydi. Çığlık o kadar tiz ve şiddetliydi ki Dean ve Sam silahlarını bırakıp ellerini çırparak

kulakları. İŖitme duyuları çok daha güçlü olan Garth ve jakkallar için durum daha da kötüydü. Acı içinde inlediler ve yere dŖtler, kulaklarından kan damlıyordu.

Yakaladım seni! Dean dŖnd. Belki altın, Anubis'in ruhu bedeninde yaŖadığı sürece Muriel'i öldüremezdi ama tanrıya zarar verebileceği kesindi.

Anubis ıgılık atmayı kesti. Tanrı ayakta durmaya devam etti ama ayakları üzerinde dengesizdi. Altın silahla tek bir vuruŖ onu yere sermemiŖti. İŖleri bir adım ileri götürme zamanı gelmiŖti.

"Sen ve ben, Sammy! Akupunktur zamanı! Garth, dikkatini dağıtmaya alıŖ! Ve sana dokunmasına izin verme-Nathan'a ne olduğunu gördün!"

Sam ve Garth baŖlarıyla onayladılar.

Dean Colt'unu kaptı, Sam de silahlarını aldı ve birlikte Anubis'e doğru koŖtular. Dean altın kılıcını yaratığın sırtından çekti ve tanrı pençelerini ona doğru savurduğunda kesilmekten kaçınmak için tam zamanında eğildi. Winchester kardeŖler Anubis'in darbelerinden kaçındılar, eğildiler, kaçtılar ve altın hanerlerini tekrar tekrar Muriel'in etine sapladılar. Garth, Anubis'in dikkatini Winchesterlar'dan baŖka yöne çekmek için elinden geleni yaparak, tanrının kollarına, bacaklarına, gėŖsne ve sırtına darbeler indirirken Anubis'e alaycı ifadelerle bağırdı. Anubis Garth'ı yakalamaya alıŖtı ama tanrı yavaŖlamaya baŖlamıŖtı ve ona bir pençe indirmeyi baŖaramadı.

Anubis onları öldürmeye alıŖmayı bıraktı. Tek dizinin üzerine çöktü, öne doğru eğildi ve baŖını eğdi. Tanrı henüz lmemiŖti ama zayıflamıŖtı. Yine de onu durdurmaları gerekiyordu ama nasıl?

Sam cebinde telefonunun aldığını hissetti. ıkardı ve ekrana baktı.

"Mitoloji panolarından birinde bir cevap aldım. Bir Mısırbilim profesöründen. 'Anubis'in cesedini yak' diyor. Bu tanrıyı yok edecek ve gemiyi serbest bırakacak. Umarım."

Dean, "Umut kısmını sevmiyorum," dedi.

Sam Garth'a döndü. "Jakkalların Anubis'i tuttukları odayı hatırlıyor musun? Orada bir mangal vardı." Garth ona boş boş baktı ve Sam, "Bir ateş." dedi.

Garth Sam'e dişlerini göstererek sırttı.

"Anladım," dedi Dean. "Tıpkı o eski zaman filmleri gibi olacak. Kahramanlar sonunda hep mumyayı yakarlar."

"Aramızda en hızlısı sensin," dedi Sam Garth'a. "Binaya geri koş ve-"

Anubis başını kaldırdı. Kırmızı gözleri daha yoğun bir şekilde parlamaya başladı. Dean tanrının tekrar zihinlerini ele geçirmeye çalıştığını düşündü ama hiçbir şey hissetmiyordu. Sonra etrafta sadece üçünün olmadığını fark etti.

Döndü. Greg, Marta ve Efren'in yanı sıra Morgan da ayağa kalkmıştı. Gözleri kıpkırmızı bir ışıkla parlamaya başladı ve hep birlikte dikkatlerini avcılara çevirdiler. Hâlâ yerde yatan Joshua öfkeyle çığlık attı. Çocuk da ele geçirilmişti.

"-çabuk!" Sam bitirdi.

Garth ele geçirilmiş jakkallara baktı ve koşmaya başladı. O geçerken ona saldırdılar ama ıskaladılar. Sonra jakallar Dean ve Sam'e doğru koşmaya başladılar, pençeleri dışarıdaydı ve kırmızı gözleri parlıyordu.

Dean ve Sam jakkallar onlara doğru gelirken sırt sırta durdular. Kardeşler altın bıçaklarıyla saldırarak ellerini ve kollarını kestiler. Jakkallar acı içinde tısladılar ve geri çekildiler ama birkaç saniye sonra tekrar saldırdılar. Anubis jakkalları kendi istekleri dışında silah olarak kullandığından Sam ve Dean ciddi darbelerden kaçınmaya çalıştılar. Dean buna ne kadar devam edebileceklerini bilmiyordu. Sonunda, kardeşler onları öldürmek zorunda kalacaklardı. At

Joshua'nın tek yaptığı sırt üstü yatmak, öfkeyle çığlık atmak ve kollarını bacaklarını çırpırmaktı. Dean'in bir bebeği öldürmek istemesine imkân yoktu.

Yine de Anubis'in altından korkmayan bir hizmetkârı vardı.

Morgan önce geri çekildi. Ama sonra jakkallar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar ve o da kardeşlere doğru koşmaya başladı.

"Bunun için üzgünüm," dedi Dean. Colt'u hâlâ elindeydi ve Morgan'a iki el ateş etti, her iki bacağına da birer kurşun sıktı. Kadın kanlar içinde yere yığıldı ama gözlerindeki kırmızı ışık söndü.

Acıdan dişlerini sıkarak konuştu, ellerini yaralarına bastırdı. "Beni öldürmediğin için teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Dean.

Ele geçirilmiş jakkallar bir kez daha saldırdı. Dean göz ucuyla Anubis'in ayağa kalktığını gördü. Tanrı yaralarından kurtulmaya çalışıyordu ve eğer yakında bir şey yapmazlarsa tam gücüne geri dönecekti. Ve eğer bu olursa Winchesterlar ya jakkallar tarafından parçalara ayrılacak ya da tanrıları tarafından kum yığınlarına dönüştürülecekti. İki kader de kulağa hoş gelmiyordu.

, *Garth!* diye düşündü.

* * *

Garth duvardaki büyük delikten Anubis'in odasına girdi. Tanrı tıpkı daha önce olduğu gibi masanın üzerinde yatıyordu ve Garth onun insanlık dışı kalbinin atışını ve ciğerlerinin çalışmasını duyabiliyordu. Tanrı canlı ve uyanıktı ya da en azından bedeni öyleydi. Zihni şu anda Muriel'in bedenindeydi ve Garth onun işini yapmasına yetecek kadar uzun süre orada kalacağını umuyordu.

Oda mistik bir enerjiyle doluydu. Garth havada elektrik gibi çıtırdadığını neredeyse duyabiliyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve hayvani içgüdüleri onu buranın kötü bir yer olduğu konusunda uyardı - *çok* kötü - ve

hemen ayrılmak. Ama yaptığı şeyin tehlikeli olduğunu söylemesi için doğaüstü içgüdülere ihtiyacı yoktu. O bir avcıydı, tehlike de beraberinde gelirdi.

Aceleyle raflara gitti ve büyük bir taş kap aldı. Kokusundan içindeki kimyasalın eski gazyağı olduğunu anladı. Kapağı çıkarıp fırlattı ve Anubis'in yanına koştu. Kap boşalana kadar Anubis'in vücuduna tepeden tırnağa gazyağı sıçrattı. Onu bir kenara attı ve yanan mangala koştu, onu kaldırdı ve Anubis'in yanına döndü.

"Ateşi yak," dedi ve mangalın ateşini Anubis'in gazyağı ile ıslanmış sargılarına dokundurdu.

* * *

Efren dişlerini göstererek Dean'e saldırdı. Dean altın bıçağı kalbine sapladığında dişleri Dean'in boynundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Efren nefes nefese kaldı, gözlerindeki kızıl ışık soldu ve yere düşerek öldü. Erin pençeleriyle Sam'in boğazını parçalamaya çok yaklaştı ama Sam altın hançerinin bir hamlesiyle onu yere serdi.

Greg ve Marta geriye kalan tek iki jakkaldı ve Dean Sam'le birlikte onları da öldürmek zorunda kalacaklarından korkuyordu ki birden oldukları yerde dondular. Anubis acı feryat etti ve Winchesterlar alevlerin Muriel'in vücuduna yayılışını izlediler. Anubis ileri geri sendeliyor, bedeninin yanmasıyla birlikte acı içinde çığlıklar atıyordu. Anubis yere yığıldı ve alevler işlerini bitirirken kıpırdamadan öylece yattı. Greg ve Marta'nın gözleri açıldı ve Marta annesinin yanına koştu. Greg Morgan'la ilgilenirken Marta Muriel'in cesedinin yanında diz çökmüş ağlıyordu. Sam, Anubis'in ölümünden sonra normale dönen Joshua'yı kucağına aldı.

"Garth ," dedi Dean.

"Evet."

Dean yine de bir zafer duygusu hissetmiyordu ve Sam'in de hissetmediğini biliyordu. Anubis'i durdurmuşlardı ama Mısırbilim profesörünün söylediklerine rağmen Muriel'i kurtaramamışlardı. Bir avcıyken, bazen -pek çok kez- kazansanız bile kaybediyordunuz.

OTUZ İKİ

Alan, Sylvia, Erin, Efren ve Muriel'in cesetlerini parkın yakınındaki ormanlık alana götürüp gömdüler. Mezarlarının başında kimse bir şey söylemedi ama çok gözyaşı döküldü.

Sonra parka döndüler, Marta Joshua'yı taşıyordu, Morgan yaraları iyileşirken Greg'e . Dean bacaklarındaki kurşunları çıkarmış ve yaralarına pansuman yapmıştı. Çok geçmeden tamamen iyileşeceğini düşünmüştü.

Dean, Sam ve Garth Impala'ya gittiler ve Morgan da onlarla geldi. Greg ve hâlâ Joshua'yla ilgilenen Marta da gelmişti. Dean onları Garth'ın arabasını bıraktığı gazete bürosuna götürdü - üzerinde WULF yazan kişiselleştirilmiş bir plakası olan Ford Ranchero Squire. Garth onları Morgan'ın evine kadar takip etti.

Stuart'ı ormana gömdüler. Morgan ağlamadı ve bir tören düzenlemeden ya da herhangi bir işaret bırakmadan eve döndüler.

Daha sonra temizlendiler ve yeni kıyafetler giydiler. Sonra yemek masasının etrafında oturup konuştular.

Dean Morgan'a, "Birinin Şerif'in kaybolduğunu fark edip onu aramak için buraya gelmesi uzun sürmez," dedi. "Hâlâ Garth'la gitmek istiyorsan, bir an önce toparlanıp yola çıkmalısın."

Joshua onun kollarında uyuyordu ve küçük kardeşine hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

"Tamam." Ayrılacağı için pek hevesli görünmüyordu. Dean onu suçlayamazdı. Bu pek de mutlu bir olay değildi.

"Bess'i arayıp geleceğinizi söyledim bile," dedi Garth. "Biz oraya vardığımızda sen ve kardeşin için bir oda hazırlanmış olacak."

Garth'a minnettar bir gülümseme verdi. Sonra yanında oturan Greg'e döndü. Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Gülümsedi ve onun elini tuttu. "Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi. Annesine döndü. "Bizimle gel."

"Evet," dedi Garth. "Sürüm seni ağırlamaktan memnuniyet duyacaktır."

Marta bu fikirden rahatsız olmuş gibi görünüyordu ama sonra yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

Ve bu işi çözdü.

Garth, "Ama biraz sallanmalıyız," dedi. "Dean buradan gitmemiz gerektiği konusunda haklıydı ve Wisconsin'e kadar uzun bir yolumuz var."

Morgan kendisi ve Joshua için hızlıca birkaç çanta hazırladı ve sonra herkes dışarı çıktı. Morgan son bir kez evine baktı ve Dean yanında ne tür anılar götüreceğini merak etti. En azından bazılarının iyi anılar olmasını umuyordu.

Winchesterlar Morgan, Greg, Marta ve Joshua ile vedalaştı ve onların Garth'ın Wulfmobil'ine binmelerini izledi.

Dean, Sam ve Garth son bir kez birlikte durdular.

"Sence çocuklar iyi olacak mı?" Dean Garth'a sordu.

"Evet," dedi Garth. "*Me Way of the Fang*'de dediği gibi, 'Aile kanla bitmez.'"

Dean Sam'e baktı ama ikisi de bir şey söylemedi.

Garth kardeşlere bir ayı gibi sarıldı ve sonra geri çekildi. "Sizinle tekrar çalışmak güzeldi çocuklar. Artık birbirinize iyi bakıyorsunuz."

Sam gülümsedi. "Hep öyle yaparız. Bess'e sevgilerimizi iletin."

Garth başıyla onayladı. Arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve garaj yolundan geri geri gitti.

* * *

Crowder'ların evinden ayrılmadan önce Sam, Amos ve Melody'nin ölümlerini şerifin departmanına bildirdi. İsimsiz olarak tabii ki. Sonra Dean'le birlikte yola çıktılar. Çok geçmeden Kansas'taki Sığınak'a dönmek için 65. Yol boyunca ilerliyorlardı.

Hayır, diye düşündü Sam. *Eve döndüm.*

Radyoda klasik rock çalarken bir süre konuşmadan araba sürdüler. Sonunda Sam, "Çocukken izlediğimiz o eski kurt adam filmini hatırlıyor musun? *Kanlı Ay Gecesi?*"

"Elbette," dedi Dean. "Neden?"

"Tekrar izlemenin eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Bir yetişkinin bakış açısıyla görme şansım olur, anlıyor musun?"

Dean Sam'e bir bakış attı. "'Yetişkin bakış açısı mı?" dedi kuşkuyla.

"Korku filmlerini neden sevdiğini hiç anlamadım. Hayatımızda yeterince korku yok mu ? Ama az önce yaşadıklarımızdan sonra, değişiklik olsun diye sadece sahte korkularla uğraşmanın rahatlatıcı olacağını düşünüyorum. Belki eve gittiğimizde filmi internetten bulabiliriz."

Dean sırtıttı ve dikkatini tekrar yola verdi. "Gerek yok. O kötü çocuğu Blu-Ray'e kaydettim. Onu bitirdikten sonra sana en sevdiklerimden birini göstereceğim: *All Saints' Day.*"

Sam koltuğuna yerleşti ve pencereden dışarı bakarak Indiana kırsalının geçip gitmesini izledi.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi.

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, rehberliği, tavsiyeleri ve dostluğu için menajerim Cherry Weiner'a teşekkür ederim. Editörüm Joanna Harwood'a ekstra özel teşekkürler. Elinizde tuttuğunuz kitap onun çabaları sayesinde çok daha iyi. Beni iyi gösterdiğin için teşekkürler Joanna!

YAZAR HAKKINDA

Tim Waggoner orijinal karanlık fantezi, korku ve *Supernatural*, *Kingsman* ve *Resident Evil* gibi medya bağlantıları yazıyor. 2017 yılında Uzun Kurguda Üstün Başarı dalında Bram Stoker Ödülü'nü aldı, Shirley Jackson ve Scribe ödülleri finalist oldu ve kurguları *Yılın En İyi Korku* ciltlerinde çok sayıda mansiyon aldı. Tim, Dayton, Ohio'daki Sinclair College'da yaratıcı yazarlık ve kompozisyon dersleri vermektedir.

Daha fazla fantastik kurgu, yazar etkinlikleri,
yarışmalar, sınırlı sayıda baskılar ve daha fazlası için

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN

titanbooks.com

BİZİ FACEBOOK'TA BEĞEN

facebook.com/titanbooks

TWITTER'DA BİZİ TAKİP EDİN

[@TitanBooks](https://twitter.com/TitanBooks)

BİZE E-POSTA GÖNDERİN

readerfeedback@titanemail.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

